

Броевите

**Како да бидете сигурни дека Исус ќе се врати
во 2030 година**

Ц. Лук Хамфрис

Придружен том на „Предавање историја пред да се
случи“

2026 година

Содржина

Како да ја прочитате оваа книга	3
Одговорот на една страница	4
ДЕЛ I — ОСНОВНИ ПРАВИЛА	5
Глава 1 — Правила за броење	5
Глава 2 — Кој календар и зошто	8
Глава 3 — Што се смета за доказ	11
ДЕЛ II — ДВЕТЕ РЕЧЕНИЦИ	15
Глава 4 — Езекиел 4: Два затвора, две казни	15
Глава 5 — Левит 26: Помножено со седум	18
Глава 6 — Часовникот на Израел	26
Глава 7 — Јудиниот часовник	29
ДЕЛ III — СЕДУМДЕСЕТ НЕДЕЛИ	35
Глава 8 — Седумдесетте недели на Даниел	35
ДЕЛ IV — КОНВЕРГЕНЦИЈА	47
Глава 9 — Четири часовници, една година	47
Глава 10 — Пасха 2030: Датум на истекување	52
ДЕЛ V — ОД ГОДИНА ДО ДЕН	55
Глава 11 — Петте месеци	55
Глава 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
Глава 13 — Гозбената секвенца	63
Глава 14 — Каде што двата календари се согласуваат	66
ДЕЛ VI — АДВЕРСАРИЈАЛ	69
Глава 15 — Најсилните приговори	69
Додатоци	75
Додаток А — Главна временска линија	75
Додаток Б — Секоја пресметка, репродуцирана	78
Додаток С — Денот се брои	79
Додаток Г — Календар на празници 2025–2030, Двете пресметки	80

Додаток Е — Хронолошки белешки	81
--------------------------------------	----

Како да ја прочитате оваа книга

Не ми верувај.

Тоа не е скромност. Тоа е методот. Оваа книга изнесува конкретно тврдење за одредена година, а единствениот искрен начин да се изнесе такво тврдење е да ви се дадат алатките за да го проверите тоа, а потоа да се тргнете од патот.

Еве што направив. Секој број во оваа книга е пресметан од нула. Не е копиран од мојата претходна книга. Не е земен од доверба од наставниците од кои го научив.

Пресметано повторно, од суровите влезни податоци, во табела која самата се пресметува и ми кажува кога нешто престанало да се собира. Таа табела откри две мои грешки додека ја градев. Ги оставив обете грешки во записот, во Поглавје 3, бидејќи треба да знаете како изгледа една книга кога нејзиниот автор е спремен да биде коригирана со сопствена аритметика.

Еве што барам од тебе за возврат. Прочитај ги првите три поглавја пред да прочиташ било што друго.

Знам дека никој не чита книга со пророштва така. Вие ги сакате датумите. Датумите се во 6-то поглавје и нема да се преправам дека не знам дека ќе превртите напред. Но, во првите три поглавја точно ви кажувам како бројам, точно кој календар го користам и зошто, и точно што се смета за доказ во оваа книга, а што не. Ако прво ви го кажам заклучокот, а потоа методот, би имале право да се сомневате дека го избрав методот за да одговара на заклучокот. Значи, методот е прв, пред да знаете каде води.

Тоа е разликата помеѓу аритметиката и нумерологијата. Аритметиката ги наведува своите правила пред да пресмета. Нумерологијата наоѓа правило кое го дава бројот што го сакала.

Забелешка за тонот, бидејќи книгите со пророштва имаат репутација. Да можев, ќе ти викав. Ќе ти кажам дека мора да дејствуваш сега. Не ја користам итноста како техника на продажба; ти го кажувам Господовиот календар и те предупредувам да дејствуваш според него. Ќе го изложам она што го најдов на начинот на кој бев обучен да изложам проценка на интелигенцијата: извори, нивоа на доверба. Она што го правиш со тоа е меѓу тебе и Бог. Отсекогаш било. Не сум јас одговорен за твоето вечно обраќање, туку ти си. Се молам да бидеме заедно на небото, но ако не, ќе мислиш на мене на секои 1000 години ЗАСЕКОГАШ и ќе плачеш што не ме послуша.

Уште нешто, и потоа ќе почнеме.

Низ оваа книга ќе најдете, расфрлани места каде што луѓето го сметаат мојот аргумент за слаб. Тие не се закопани во фусноти; тие се во главниот текст, на местото каде што се важни. Нема слаби алки во овој синџир, но ќе најдете некои за кои мислите *дека* се. Не сте глупави; едноставно сè *ушће* не *разбирајте* ...

К. Лук Хамфрис info@purelife2030.com

Одговорот на една страница

Пред работата, дестинацијата. За да знаеш каде води ова и да можеш да ме гледаш како стигнувам таму.

Езекиел 4 евидентира две затворски казни. Бог му кажува на пророкот да лежи на левата страна 390 дена и на десната страна 40 дена - по еден ден за секоја година - носејќи го беззаконието на Израелевиот дом и на Јудиниот дом. Два народа, две одделни казни, два одделни часовници.

Левит 26 го наведува правилото за ескалација. Четири пати во едно поглавје, Бог вели дека ако казната не доведе до покајание, Тој ќе казни „седум пати повеќе“. Четири предупредувања, четири множења.

Ниту една кука не се покаја. Па така, двата часовници беа помножени.

Израелскиот часовник. 390-те години течат од неуспешната асирска опсада на Ерусалим во 701 година п.н.е., а истекуваат во 311 година п.н.е. Нема покајание. Помножено со седум: $390 \times 7 = 2730$ години, повторно течејќи од првобитниот почеток.

701 п.н.е. + 2730 години = **2030 н.е.**

Јудиниот часовник. 40-те години течат од распнувањето во 30 година од н.е. до опсадата на Ерусалим во 70 година од н.е. Нема покајание. Помножено со седум: 280 години, истекува во 350 година од н.е. Сè уште нема покајание. Повторно помножено со седум - четириесет помножено со седум двапати, $40 \times 7^2 = 1960$ години.

70 година од н.е. + 1960 години = **2030 година од н.е.**

Уште два часовници се совпаѓаат во истата година. Две илјади години - четириесет јубилеи - од распнувањето на 30 година од н.е. се совпаѓаат во 2030 година. И генерација од осумдесет години, распонот што го дава Псалм 90 за животот на еден силен човек, сметано од прогласувањето на Ерусалим за главен град од страна на Кнесетот на 23 јануари 1950 година, се совпаѓа со 2030 година. Поглавје 9 ревидира колку овие четири се навистина независни еден од друг, а одговорот е *йомалку ойколку шйо некоџаш йвргов* .

Пресудите истекуваат на Пасха. Јудиниот часовник започнал на Пасха во 70 година од н.е., кога Тит ги затворил сидините на Ерусалим. Од Пасха до Пасха, 1960 години, нè доведува до сезоната на Пасхата во 2030 година. Часовникот ја одредува годината; одредувањето на денот во рамките на таа сезона оди чекор понатаму, направен во Глава 10, која завршува на 21 Нисан - последниот ден на

Бесквасните лебови, 24 април 2030 година.

Потоа пет месеци. Откровение 9:5 дава период од пет месеци во кои луѓето се мачени и не можат да умрат - поттикнати, а не уништени, кон покајание. Од 24 април 2030 година до **27 септември 2030 година** се 157 дена според инклузивното броење - пет календарски месеци и три дена. Поглавје 11 се занимава со тие три дена, наместо да ги заокружува.

Што е Јом Теруа. Празникот на трубите. Следниот празник во низата Исус сè уште не го исполнил - Тој ги исполни четирите пролетни празници точно според распоредот при Неговото прво доаѓање, а остануваат уште три есенски празници.

Сè друго во оваа книга е дело на покажување дека тие седум пасуси се вистинити.

ДЕЛ I — ОСНОВНИ ПРАВИЛА

Воспоставување на методологијата пред да знаејте каде војду.

Глава 1 — Правила за броење

Постои верзија од оваа книга што го прескокнува ова поглавје. Тоа е полоша книга.

Речиси секој аргумент за пророчки датуми што некогаш сум го видел се урна, се урна и овде - не поради теологија, не поради историја, туку поради тоа што некој тивко го променил начинот на кој броел на половина пат. Затоа, пред да избројам нешто, ќе ви ги кажам четирите правила според кои бројам. Тие важат за секое пресметување во оваа книга без исклучок. Ако ме фатите како кршам едно, сум направил грешка и треба да го кажете тоа.

Правило 1 — Броевите ги вклучуваат обете крајни точки

Кога Светото писмо вели дека еден период е 1260 дена, јас го земам првиот ден како почетен ден, а 1260-тиот ден како последен ден. Се сметаат двата краја.

Ова не е погодност. Така еврејците го сметаат времето, а најчистата демонстрација е обрежувањето.

Левит 12:3 заповеда момчето да се обреже на осмиот ден. Дете родено во

недела се обрежува следната недела. Пребројте го изминатото време и тоа се седум дена. Светото писмо го нарекува осмиот. Денот на раѓање е првиот ден - се смета датумот на почеток.

Естира го прави истото и го прави тоа непогрешливо. Таа му кажува на Мардохеј да пости три дена, ден и ноќ (Естира 4:16), а потоа текстот вели дека отишла кај царот „на третиот ден“ (Естира 5:1) - третиот ден од тридневниот пост, а не денот по него. И Празникот на седмиците се смета за педесет дена од првините плодови, при што се сметаат и самите први плодови, поради што Педесетница завршува таму каде што завршува.

Значи: **инклузивно, обете страни, секогаш.**

Кога ќе ги проверите моите бројачи на денови на timeanddate.com — и се надевам дека ќе го направите тоа, бидејќи за тоа служи — означете го полето означено со **„Вклучи го крајниот датум во пресметката“**. Секое броење. Секој пат. Оставете го неозначено и ќе добиете одговор еден ден пред мојот и ќе помислите дека сум направил грешка.

Ова правило е исто така местото каде што направив една од двете грешки што ги споменав во воведот. Јас самиот го најдов и го печатам бидејќи стандардот во оваа книга прво се однесува на мене.

Во мојата прва книга, *„Предавање историја пред да се случи“*, испечатив две снимки од екранот од таа веб-страница како доказ. Едната од нив, која го покажува бројот од 1290 дена, го има полето **отштиклирано**. Другата, која го покажува бројот од 1260 дена, го има **штиклирано**. Две различни правила, на растојание од четири страници, во книга што се залага за прецизност.

И двете снимки од екранот го даваат точниот одговор за датумот на кој се поврзани. Заклучокот никогаш не беше во опасност. Методот беше - книга што брои на два начина воопшто нема правило за броење.

Оваа книга се смета на еден начин.

Правило 2 — Денот започнува со зајдисонце, а датумот на дневна светлина е оној што го користам јас

Ова ме чини еден ден, затоа обрнете внимание.

Еврејскиот ден трае од зајдисонце до зајдисонце. Битие го поставува образецот во првото поглавје: *„И настъахъ вечер и настъахъ утро, еден ден.“* Прво вечер. Затоа секој еврејски празник во секој календар што некогаш ќе го

видите е напишан како да опфаќа два од нашите датуми - „вечерта на 27 март до вечерта на 28 март“.

Тоа создава двосмисленост што е од огромно значење кога броите до одреден ден, а речиси никој не се осврнува на тоа. Ако менструацијата започнува на гозба што трае од вечерта на 27-ми до вечерта на 28-ми, кој е првиот ден?

Јас го користам датумот дневна светлина. 28-ми.

Делот од дневната светлина е делот од денот што човечкото суштество го живее будно, во кој дејствува и би го опишал како „денот кога се случил“. Кога Светото писмо датира настан, го датира денот кога настанот бил видлив. И произведува броење што се усогласува со секое друго броење во системот. Алтернативата не го прави тоа.

Затоа, низ целата книга, Гнасотијата на пустошот или одобрувањето на преродената Отоманска Империја од страна на папата Лав е опишано како да се случува во периодот од зајдисонце на 27 март 2027 година до зајдисонце на 28 март 2027 година - но броењето од 1290 дена започнува на **28 март 2027 година**.

Тој еден ден е разликата помеѓу временска линија што се затвора и таква што отстапува за еден насекаде.

Правило 3 — Не постои нулта година

Веднаш по годината 1 п.н.е. следува годината 1 н.е. Нема година помеѓу. Конвенцијата е осмислена во шестиот век од монах кој работел со римски броеви, а римските броеви немаат нула.

Практичната последица е дека наивното одземање преку границата BC/AD е секогаш погрешно за една година, и токму во насоката што ги прави бројките на лицето кое ги поставува датумите да изгледаат подобро отколку што се.

Одбивам да се потпирам на рачно пресметување на ова. Секое пресметување на годишниот распон во оваа книга се прави на начин што астрономите го нарекуваат астрономско нумерирање на годините, каде што 1 п.н.е. се запишува како година 0, 2 п.н.е. како -1, и така натаму. Во тој систем, 701 п.н.е. е година -700. Собирањето потоа е обична аритметика:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

И 2030 година во астрономско нумерирање е 2030 година од н.е., бидејќи за

позитивни години двата система се совпаѓаат. Конверзијата е механичка, се прави со формула на веб-страницата што ја придружува оваа книга, а грешката „за-на-еден“ станува структурно невозможна, наместо само да се следи.

Проверете го на повисоко ниво ако сакате. Од 701 година п.н.е. до 1 година п.н.е. се 700 години. Од 1 година п.н.е. до 1 година од н.е. се 701 години. Тоа остава $2730 - 701 = 2029$ години од 1 година од н.е., до 2030 година од н.е. Ист одговор. Само што трае подолго и полесно е да се погоди.

Правило 4 — Годиinata е година, а денот е ден, освен ако текстот не наведува поинаку

Пророчката аритметика има лоша репутација и ја заслужи. Репутацијата доаѓа од наставниците кои слободно конвертираат помеѓу единици секогаш кога конверзијата помага - еден ден станува година овде, една година станува 360 дена таму, „времето“ станува што и да е потребно - сè додека кој било број не може да се достигне кој било друг број.

Користам точно една конверзија, и ја користам затоа што текстот што го читам ја извршува експлицитно и ми кажува дека го прави тоа.

Во Езекиел 4:6, Бог вели за четириесетте дена: *„Ти ѝ одреди за четириесет дена, ѝ од еден ден за секоја година.“* Тоа не е мој заклучок. Тоа е упатството, дадено во пасусот, за тоа како да се чита тој пасус. Значи, 390 дена стануваат 390 години, а 40 дена стануваат 40 години, врз основа на самиот стих.

На секаде на друго место, еден ден си е ден. 1260-те дена од Откровение 11:3 се 1260 буквални денови. 1290 и 1335 од Даниел 12 се буквални денови. Јас не ги претворам во години, а тоа ме става во спротивност со цела школа за толкување - историчарите, кои ги толкуваат 1260-те како 1260 години и ја сместуваат целата неволја во средновековното минато. Тие грешат. Ги именувам овде за да знаете дека не дојдов до моето читање без да го познавам нивното.

Исто така, не користам „пророчка година“ од 360 дена. Постојано ќе се среќавате со оваа идеја. Таа произлегува од забележувањето дека 1260 дена поделени со 42 месеци даваат месеци од 30 дена, и оттаму луѓето градат година од 360 дена и почнуваат да конвертираат големи распони со неа. Набљудувањето под неа е реално: 42 месеци од 30 дена се 1260, и тоа е намерно во текстот. Екстраполацијата е местото каде што прекинува.

Но, внимавајте што се случува кога го продолжувате. Претворете 2730

„пророчки години“ од 360 дена во сончеви години и ќе изгубите околу 39 години низ целиот распон - 2730 години од 360 дена се 982800 дена, што е само 2691 сончеви години. Ако го започнете тоа од 701 година п.н.е., ќе стигнете до 1991 година, а не до 2030 година. Ако сакав број што одговара, годината од 360 дена е првата алатка што би ја посегнала по неа, а не ме води ни блиску до таму каде што сакам да одам. Затоа не ја користам. 390 и 40 се обични години, 1260 и 1290 се обични денови, а единствената конверзија на единици во оваа книга е онаа што ми ја дава Езекиел 4:6.

Четири правила, заедно

1. **Вклучително** — првиот ден е датум на почеток; се сметаат двата краја.
2. **Дневен датум** — еврејскиот ден започнува со зајдисонце; јас бројам од делот по дневната светлина.
3. **Без нулта година** — годишни распони пресметани во астрономско нумерирање, конвертирани назад на крајот.
4. **Само едно преобраќање** — деновите стануваат години само таму каде што е наведено во Езекиел 4:6. Нема година од 360 дена.

Секоја пресметка во оваа книга ги почитува сите четири. Придружната веб-страница ги применува во активни формули и ќе ви каже ако една престане да важи.

Сега, пред да изброиме нешто, има потешко прашање. Кој календар?

Глава 2 — Кој календар и зошто

Ова е најслабата алка во оваа книга и ја ставам во второто поглавје, а не во додаток.

Дозволете ми да ви го кажам проблемот пред да ви го кажам мојот одговор.

Секој датум во оваа книга што се паѓа на еврејски празник зависи од тоа на кој ден се паѓа тој празник. За есенските празници од 2030 година - целта на целиот аргумент - ова се покажува дека не е важно, а ќе ви покажам зошто на крајот од ова поглавје, а тоа е најдобрата вест во книгата. Но, за еден датум тоа е огромно важно.

Тој датум е 27-28 март 2027 година.

Два начина за изградба на хебрејски календар

Еврејскиот календар е месечево-сончев. Месеците следат по месечината; годините мора да следат по сонцето, или жетвените празници ќе се поместат од своите годишни времиња. Дванаесетте месечеви месеци траат околу 354 дена, единаесет помалку од сончева година, па затоа приближно секоја трета година мора да се вметне дополнителен месец или Пасхата да се премине во зима.

Прашањето е: **врз основа на кое овластување го вметнувате?**

Одговорот од набљудувањето - оној што се користи во текот на целиот библиски период и со векови потоа - е дека првиот месец е оној чија млада месечина паѓа најблиску до пролетната рамноденица, потврдено со состојбата на жетвата на јачменот во Израел. Второзаконие 16:1 му заповеда на Израел да го „*йочийува* *месецој* *Авиб*“ - а *Авиб* не е име на месец, туку опис на јачмен. Тоа значи зрно во клас, зелено и зрее. Месецот се идентификува со гледање на полето. Ако јачменот не бил готов, Синедрионот додавал еден месец, и го објавувале, и сите дознавале преку сигнални огнови и гласници.

Пресметуваниот одговор е она што еврејскиот свет го користел од приближно четвртиот век од н.е. Под притисок од римското прогонство - Синедрионот бил распуштен и повеќе не можел сигурно да испраќа информации - на Хилел II му се припишува математичкото поправање на календарот. Деветнаесетгодишен циклус вметнува тринаесетти месец во седум однапред одредени години. Не е потребно набљудување. Функционира насекаде во светот без функционален суд во Ерусалим.

носи четири правила за одложување, *гечијој* , кои го поместуваат Рош Хашана за еден или два дена кога инаку би се случил незгодно - главно за да се спречи Јом Кипур да се совпадне со сабота, што би значело два последователни дена во кои не може да се готви или погребува.

Фиксниот календар заслужува подобро од отфрлањето што обично го добива од луѓето во мојот табор. Тоа беше неопходен чин на зачувување од страна на луѓе кои се обидуваа да го одржат богослужението на една нација недопрено додека нивните институции беа уништувани. Тоа е извонреден математички пример. Ги одржува празниците живи шеснаесет векови. Заслужува почит.

Но, правилата за одложување се административни. Тие постојат за да го

овозможат почитувањето практично. Тие не се во Левит 23.

Зошто го користам календарот за набљудување

Три причини, по редослед на тежина.

Прво, тоа е она што го опишува текстот. Левит 23 ги одредува празниците според деновите на месеците. Второзаконие 16:1 го одредува првиот месец според јачменот. Ниту еден од пасусите не знае ништо за деветнаесетгодишен циклус или правило што го спречува Јом Кипур да се граничи со сабота. Ако го читам Левит 23 за да дознаам кога паѓа празник, треба да го користам методот што го претпоставува Левит 23.

Второ, тоа е она што било на сила кога биле дадени пророштвата и кога се исполниле првите четири празници. Езекиел, Даниел и Јован пишувале според календар на набљудувања. Истото го правеле и писателите на евангелијата. Исус бил распнат на Пасха утврдена според набљудување, а не според циклусот Хилел, кој не постоел уште триста години. Ако првите четири празници биле исполнети според календар на набљудувања, тоа е календарот на кој очекувам да се исполнат и последните три.

Трето - и ова е неласкавата причина - пресметаните календарски отстапувања. Деветнаесетгодишниот циклус е многу добар, но не е совршен; трае долго за околу еден ден на секои 216 години. Во текот на шеснаесет векови акумулираната грешка е реална, и тоа е една од причините зошто модерната рабинска Пасха понекогаш паѓа цел месец по рамноденицата. Тоа отстапување е факт на аритметиката, признаен од еврејските власти, и тоа е легитимна причина да се претпочита астрономскиот метод за прашања од прецизно време.

Значи, календарот што се користи во оваа книга, следејќи ја работата на Проектот Месија 2030, го идентификува првиот месец според лунарната конјункција најблиску до пролетната рамноденица, пресметана астрономски за ерусалимско време.

Сега цената

Еве колку ме чини тој избор, кажано најјасно што можам.

Ја направив споредбата за секоја година од 2025 до 2030 година - двата календари, секој празник, еден до друг. Еве ја разликата меѓу нив, во денови:

Година	Разликата помеѓу двата календари
2025 година	0 до 1 ден
2026 година	1 ден
2027 година	30 до 31 ден
2028 година	1 до 2 дена
2029 година	1 до 2 дена
2030 година	1 ден напролет, нула на секоја есенска гозба

Погледнете ја 2027 година.

Во пет од овие шест години, двата календари се совпаѓаат во рок од еден или два дена. Тие не се сопернички системи што произведуваат многу различни резултати. Тие се два начина за приближување на истата лунарна реалност и најчесто тие слетуваат на истото место.

Но, 2027 година е поинаква. Во 2027 година, фиксниот календар го вметнува својот тринаесетти месец, Адар II, а правилото за рамноденица не го прави тоа.

Конјункцијата најблиску до рамноденицата во 2027 година паѓа на 8 март, па затоа првиот месец за набљудување започнува со зајдисонце таа вечер - дневна светлина е 9 март, според Правило 2. Тоа значи дека 14 Нисан, Пасха, со зајдисонце на 21 март, ќе се искачи на зајдисонце на 22 март: дневна светлина е **22 март 2027 година**.

Фиксниот календар го става 1 нисан на 8 април, а 14 нисан на **21 април 2027 година**. Триесет дена разлика, во едната година од шест, каде што е најважно.

Цел месец разлика. А 2027 година е единствената година со исклучок во целиот опсег.

Значи, еве ја ранливоста, кажано гласно: датумот 27-28 март 2027

година постои само според календарот за набљудување. Ако фиксниот календар е вистинскиот, тој датум едноставно не е празник, аргументот „први плодови“ за него исчезнува, а почетокот на 1290 година мора да биде некаде на друго место.

Календарот за набљудувања е точен, од трите причини погоре. Тоа не е мало прашање, а луѓето кои не се согласуваат не се будали. Тоа е претпоставката за носивост под поблискиот од моите два датума, и случајно паѓа во едната година од шест каде што изборот прави разлика еден месец. Ако тоа ве мачи, треба да ве мачи. Мене ме мачи доволно за да поминам долго време на ова поглавје.

И сега добрата вест

Погледнете го повторно последниот ред од таа табела.

Во 2030 година, двата календари се совпаѓаат точно. Не приближно. До денес, на секоја есенска гозба:

Гозба	Календар набљудувања	заФиксен календар	рабински
Јом Теруа (1 Тишри)	28 септември година	203028 септември година	2030
Јом Кипур (10 Тишри)	7 октомври 2030 година	7 октомври 2030 година	
Започнува Сукот (1512 Тишри)	октомври година	203012 октомври година	2030
1.335-тиот ден	21 декември година	203021 декември година	2030

Почитувајте го тоа, бидејќи тоа го менува она што мора да го прифатите за да го сфатите сериозно остатокот од оваа книга.

Дестинацијата не зависи од мојот календар.

Читателот кој отфрла сè во ова поглавје - кој мисли дека календарот за набљудување е ексцентричност, а фиксниот календар е единствениот легитимен хебрејски календар што постои - сепак пристигнува на Јом Теруа на 28 септември 2030 година, а на Јом Кипур на 7 октомври 2030 година.

Тие два датума не се артефакт на мојот метод. Тие се местото каде што завршуваат двата методи. Можете целосно да го отфрлите мојот календар и

крајната точка ќе остане непроменета.

Стартниот пиштол зависи од календарот. Дестинацијата не е.

Ова е токму точката каде што писателот на пророштва почнува да посегнува по зборови како „чудесно“. **Оваа конвергенција не е чудо.** Тоа е она што го прават два лунисоларни системи кога ќе се совпаднаат во фаза, што го прават редовно - можете да ги видите како се согласуваат во 2025, 2026, 2028 и 2029 година во истата табела. Вредноста на договорот за 2030 година е одбранбена, а не доказна. Тој не го докажува датумот. Тој отстранува приговор кон него: никој не може да ги отфрли датумите од септември и октомври 2030 година како резултат на домашен календар, бидејќи стандардниот календар исто така ги произведува.

Тоа е сè што прави. Доволно е.

Глава 3 — Што се смета за доказ

Раните години од мојот работен век ги поминав како аналитичар за разузнавање, а потоа како проповедник. Прво корејски лингвист, подоцна дари. Работата беше да се разгледаат фрагментарни информации и да се каже нешто корисно за тоа што тие значат, а воедно да се биде јасен за тоа колку доверба всушност поддржуваат доказите.

Дисциплината што ја учи Џоб, а и онаа што сакам да ја внесам во оваа книга, е дека **не сите ваши тврдења се подеднакво силни, а преправањето дека е поинаку е начинот на кој ги убивате луѓето.** Проценка што претставува сè со ист самоуверен тон е безвредна бидејќи читателот не може да каже врз основа на кои делови да дејствува.

Поголемиот дел од пишувањето пророштва го има токму тој проблем. Аритметиката, историјата, толкувањето и шпекулациите се изнесуваат во еден континуиран глас со еден тон, а читателот е оставен сам да ги среди. Па, јас ќе го средам тоа за вас.

Четири нивоа

Секое тврдење во оваа книга спаѓа во една од четирите категории, и ќе ви кажам која додека продолжувам.

Ниво 1 — АРИТМЕТИКА. Следи нужно од неговите влезни податоци. Не може да биде погрешен освен ако влезот не е погрешен. $390 \times 7 = 2730$ е Ниво 1. Исто така е и $70 + 1960 = 2030$. Не треба да ми верувате за какво било тврдење за Ниво 1; ви треба калкулатор.

Ниво 2 — ИСТОРИСКО. Добро потврдено во историските записи. Опсадата на Ерусалим од страна на Сенахирим во 701 година п.н.е. е Ниво 2 — утврдено со асирскиот епонимски канон, сопствениот призматски натпис на Сенахирим и 2 Цареви 18–19 независно. Гласањето во Кнесетот од 23 јануари 1950 година е Ниво 2. Овие можат да се проверат во кое било пристојно референтно дело, а јас ги наведувам изворите.

Ниво 3 — ТОЛКУВАЊЕ. Аргументирано толкување на текст. Разумните, сериозни, богобојазливи луѓе не се согласуваат. Езекиеловите 390 години почнуваат со опсадата од 701 година п.н.е. е Ниво 3. Тоа што „седумте времиња“ во Левит 26 го множат времетраењето е Ниво 3. **Двата аргументи за товар во оваа книга се Ниво 3**, поради што секој добива по едно цело поглавје, а не пасус.

Ниво 4 — ПРОРОЧНО. Идно тврдење изведено од нивоата 1 до 3. Сè уште не може да се потврди. Сè за 2027 и 2030 година е Ниво 4. Јас ги држам овие со убедување. Всушност, ги држам овие за докажани.

Еден синџир е силен колку што е силна неговата најслаба алка, а најслабите алки во овој синџир се Ниво 3. Иронично, барем според мене, алките од Ниво 4 се *йосијурни* од Ниво 3 затоа што Бог ми ги потврди.

Разликата помеѓу конвергенција и вклопување

Основниот аргумент на оваа книга е конвергенцијата: четири часовници, различни датуми на почеток, различни должини, различни множители, сите што завршуваат во 2030 година.

Притоа доаѓаат два приговори, и тоа се различни приговори.

Првата е дека ја најдов годината и обратно изработив четири начини за да стигнам до неа. Тоа се нарекува прилагодување на кривата и е стандарден начин на неуспех при пророчко одредување датуми. Со доволно слобода во

вашите параметри, можете да стигнете до која било година што ја сакате од која било почетна точка во Светото писмо. Секој што го изнесува тоа обвинување е пристрасен и непромислен, недостоен за податоците.

Второто е посуптилно и е она што би ме вознемирило повеќе во книгата на некој друг: **согласноста меѓу извори кои всушност не се независни вреди многу помалку отколку што изгледа.** Согласноста на четири сведоци е моќна. Четири искази што сите се навраќаат на еден извор се повторуваат со еден сведок. Го сфаќам тој приговор доволно сериозно за да му дадам посебен дел - Поглавје 9 ги ревидира сите часовници за споделени извори, споделени сидра и споделени толкувачки движења, а констатацијата е дека тие **не се** четири независни сведоци. Го кажувам тоа таму, во табела, пред некој друг да може.

Прво земете го приговорот за прилагодување на кривата.

Значи, што ја разликува конвергенцијата од вклопувањето? Три работи, и јас би ги применил сите три и на кој било друг систем:

Дали параметрите беа избрани независно од дестинацијата? Броевите 390 и 40 се дадени во Езекиел 4. Множителот седум е даден во Левит 26. Осумдесетгодишното поколение е дадено во Псалм 90:10. Ниту едно од нив не го избрав јас. Единствените избори што ги правам се *йочейниџе гаџуми*, и таму всушност живее аргументот - поради што поглавјата 6 и 7 го поминуваат поголемиот дел од својата должина бранејќи ги почетните датуми, наместо да прават аритметика.

Колку степени на слобода постојат? Секој часовник има два слободни избори: од каде почнува и колку пати се применува множителот. Осум параметри низ четири часовници, и сакам да бидам директен дека вториот е вистински избор - Левит 26 не ви кажува колку множења да извршите.

Но, погледнете колку е грубо тоа второ копче. Множителот е седум, па секоја дополнителна примена ја зголемува целата реченица за седум. За Израел, почнувајќи од 701 година п.н.е. со 390 години: нулто множење се случува во 311 година п.н.е., едно се случува во 2030 година од н.е. и две се случуваат во 18410 година. За Јуда, од 70 година од н.е. со четириесет години: нула дава 110 година од н.е., едно дава 350 година од н.е., две даваат 2030 година од н.е., три ја даваат годината 13790.

Постои точно една вредност по часовник што се појавува каде било во запишаната историја. Тоа не е копче што можете да го наместите; тоа е

прекинувач со една веродостојна позиција. Почетните датуми се местото каде што живее вистинската слобода, поради што поглавјата 6 и 7 го поминуваат поголемиот дел од својата должина бранејќи ги почетните датуми, наместо да прават аритметика.

Дали системот произведува проверки што не требало да ги помине? Ова е најсилниот тест и е оној што би го применил на мене да бев на твоето место. Прилагодениот систем произведува точно одговорите за кои е изграден и ништо повеќе. Систем што опишува нешто реално има тенденција да произведува изненадувања - резултати што произлегуваат од него без да бидат насочени кон нив.

Во оваа книга има три од нив, а ќе ги сретнете подоцна. Јазот помеѓу Даниеловата 1290 и Јовановата 1260 година се покажува дека е точно триесет дена, што е точно должината на периодот на отпадништво, а јас не го ставив таму - тоа е разликата помеѓу два броја напишани шестотини години од двајца автори. Јазот помеѓу 1260 и 1250 година се покажува дека е точно десет дена, а има точно еден пар празници во целиот еврејски календар кои се одвоени десет дена, а броењето се совпаѓа на двата краја од него. А Даниеловата 1335 година се совпаѓа на годишнината од повторното осветување на Храмот, што не го забележав сè додека табелата не ми кажа.

Ниту едно од овие три не мораше да работи. Системот не е создаден за нив. Кога моделот продолжува да дава точни одговори на прашања што не сте ги поставиле, тоа е белег на модел што следи нешто реално.

Што погрешив

Во воведот реков дека при креирањето на веб-страницата за верификација беа откриени две мои грешки. Еве ги, бидејќи книгата што тврди дека може да се провери треба да покаже што произвела од проверката.

Правилото за броење. Опишано во Поглавје 1 — две различни конвенции за вклучување/исклучување во мојата прва книга, на четири страници одвоени. Поправено со декларирање на едно правило и негова примена насекаде.

Уништувањето на Храмот. Во „Предавање на историјата пред да се случи“, напишав дека Храмот бил уништен „за време на Пасхата, 70 година од н.е.“.

Тоа е погрешно. Јосиф е јасен, како и Мишната. Тит ги затворил ѕидините на Ерусалим на Пасха, 14 нисан, околу средината на април 70 година од н.е. - градот бил преполн со ации, што е токму причината зошто опсадата била толку катастрофална. Но, самиот Храм не изгорел сè до 9 или 10 ав, приближно три и пол месеци подоцна, на почетокот на август.

Ја склопив опсадата во настан. Тоа е доволно честа грешка и сепак беше моја.

Интересно е што се случи кога го коригирав. На часовникот на Јуда му е потребен период од Пасха до Пасха за да се спушти на Пасха 2030 година. Опсадата *зайочна* на Пасха. Храмот изгоре во август. Значи, коригираниот факт - опсадата, а не палењето - е оној што всушност правилно го закотвува броењето.

Грешката го правеше мојот аргумент послаб. Тоа се случува почесто отколку што луѓето очекуваат, и тоа е аргумент за проверка на вашата работа дури и кога ви се допаѓа вашиот заклучок.

Што тврди, а што не тврди оваа книга

Четири работи, за да бидеме јасни пред да почнеме.

Тврдам дека Бог ми кажал работи. Ќе се осврнам на приговорот „никој не го знае денот или часот“ правилно во последното поглавје, но нема да дозволам да остане неразгледан осумдесет страници, па еве ја кратката верзија. Оваа книга наведува датум. До тој датум доаѓа преку заклучување од текстови и историја, собирајќи безброј факти и гледајќи како тие се вклопуваат.

Не тврдам дека ниту еден ред од овој аргумент е доказ. Ниту еден од четирите часовници не би ме убедил сам по себе. Секој од нив може да биде случајност; Библијата е голема книга и во неа има многу броеви. Аргументот е конвергенцијата. Го кажувам тоа јасно и постојано за никој да не го помеша ова со книга што се потпира на една пресметка.

Тврдам дека моите датуми на почеток се неспорни. Тие се од Ниво 3. Јас

се залагам за нив. Некој би можел да возврати, но би грешил.

Не тврдам дека сум некој посебен. Бог користи луѓе што се каат. Јас сум човек кој целосно се посветил на служење на Господ во светост, посебен сум само по тоа што таквите луѓе се ретки.

Тоа се основните правила. Сега самиот аргумент.

ДЕЛ II — ДВЕТЕ РЕЧЕНИЦИ

Двејте носечки глави и двајта часовници што ти сѝавија да работаш.

Глава 4 — Езекиел 4: Два затвора, две казни

Од Езекиел се бара да направи чудна работа.

„А ти лејни на левата страна и сѝави го врз нејо беззакониејо на домој Израилев; ќе го носиш нивнојо беззаконие за бројот на геновијте што ќе лежиш на нејо. Зашто ти одредив број генови што одговараат на годините на нивнојо беззаконие, ирисѝа и деведесет гена; ѝака ќе го носиш беззакониејо на домој Израилев.“

Кога ќе ти завршиш овие работи, ќе лејнеш втор ѝаѝ, но на десната страна и ќе го носиш беззакониејо на домој Јудин; ти го одредив четириесет гена, ѝо еден ден за секоја година.“ - Езекиел 4:4-6

Пред тоа, во стиховите 1 до 3, му е кажано да направи нешто необично:

*„Сега, сине човечки, земи си ѝула, ѝосѝави ја ѝред себе и на неа најиши траг, Ерусалим. Поѝоа ојседни го... Поѝоа земи си железна ѝлоча и ѝосѝави ја како железен ѝиг меѓу себе и трагот и сврѝи го лицето кон нејо за да биде ѝод ојсада, и ојседни го. **Ова е знак за домој Израилев.**“*

Цигла со нацртан град на неа. Опсадни тврдини изградени околу неа. Железен тавче - зборот е обичен хебрејски збор за рамна чинија за готвење - исправено поставено помеѓу пророкот и градот. И потоа 390 дена од едната страна и 40 дена од другата, секој ден стоејќи една година.

Четири работи се утврдени во овие шест стихови, и сакам да ги земам за да покажам колку се оспорени.

Неспорно: еден ден претставува една година

Стих 6 го кажува директно: „ден за секоја година“. Ова е единствената конверзија на единици во оваа книга, и го користам овде бидејќи пасусот го изведува сам по себе. Никој не се расправа за ова.

Неспорно: постојат две одделни реченици

Израел добива 390. Јуда добива 40. Тие се даваат одделно, се носат одделно и

не се собираат заедно во една 430.

Некои преводи на грчката Септуагинта го наведуваат првиот број како 190 наместо 390, а некои толкувачи ги комбинираат бројките за да дојдат до 430 и да видат намерно одразување на 430-те години во Египет. Јас го користам хебрејскиот масоретски 390 и ги држам речениците одделно, бидејќи самиот пасус ги држи одделно - различни страни, различни нации, различни траења и јасна инструкција да се заврши првиот пред да се започне вториот.

Читањето на две нации е исто така токму она што го бара историјата. До времето на Езекиел, ова се два различни политички ентитети со два различни записи. Северното царство, Домот Израилев - десет племиња кои се отцепиле под Јеровоам откако ароганцијата на Ровоам го поделила царството - западнало во толку тотално идолопоклонство што Бог се опишува себеси како разведен од неа. Таа била уништена од Асирија и депортирана и никогаш не се вратила. Јужното царство, Домот Јудин, исто така било неверно, но постојано и делумно се каело, никогаш не било разведено и било зачувано.

Две нации, два записи, две реченици. Тоа е текстот.

Што значи железната плоча за готвење

Сега доаѓаме до толкувањето, па нивото паѓа.

Тавата стои помеѓу пророкот - кој ја игра улогата на војската што го опсадува градот - и градот. Таа е бариера. Божјиот коментар во стих 3 е дека ова е „*знак за помош Израилев*“. Кога е време да се смени страната за Јуда, тавата ја нема.

Ја толкувам бариерата како да значи дека **опсадата што ја прикажува нема да успее**. Војската не поминува. Нешто стои помеѓу опсадувачот и градот.

Тоа толкување има очигледен историски кандидат. Ерусалим бил опсаден повеќе од еднаш, а опсадите јасно се делат на два вида. Опсадата на Навуходоносор во 586 година п.н.е. била успешна; ѕидините се срушиле, Храмот изгорел, народот отишол во Вавилон. Опсадата на Тит во 70 година од н.е. била успешна; истото се случило повторно. Но, во 701 година п.н.е., Сенахирим од Асирија го опсадил Ерусалим и **не успеал**.

Тој неуспех е еден од најдобро потврдените настани на древниот Близок Исток, и е потврден од двете страни. Втора книга Цареви 19 го бележи ангелот Господов како го удира асирскиот логор и Сенахирим како се повлекува во Ниневија. А Призмата на Сенахирим - неговиот официјален извештај, напишан од неговите сопствени писари, со секој поттик за фалење - го опишува затворањето на Езекија во Ерусалим „*како ѝџица во кафез*“, а потоа, забележливо, никогаш не тврди дека го освоил градот. Еден асирски крал кој освоил престолнина го кажал тоа накратко. Овој не го сторил тоа.

Неуспешна опсада на Ерусалим, претставена со бариера што опсадувачот не може да ја помине. Сметам дека тоа е природно решение и тука сум да ви кажам дека е исправно.

Што значат двете страни

Ова е аргументот врз кој се темели целата книга, па ќе забавам.

Езекиел лежи на левата страна за Израел, а потоа на десната страна за Јуда, свртен кон градот низ целото време. Зошто текстот наведува на која страна?

Наједноставниот одговор е географски: свртен кон исток, север е лево од вас, а југ е десно од вас. Израел беше северното кралство, Јуда јужното. Лево е еднакво на север е еднакво на Израел; десно е еднакво на југ е еднакво на Јуда. Тоа е едно толкување, мнозинското толкување и е сосема доволно за да се објасни детаљот, но ќе ви покажам дека е погрешно. **Читателот кој застанува тука не губи ништо во врска со идентитетот на двата народа и не добива никаков часовник.**

Толкувањето што го имам — следејќи ја работата на Проектот Месија 2030, каде што за прв пат се сретнав со него — е дека страните исто така кодираат **насока во времето** .

Еве го аргументот. Хебрејскиот јазик се пишува од десно кон лево. Окото на хебрејскиот читател почнува од десната маргина и се движи лево. Ако го распоредите низот настани на начинот на кој еврејскиот писар ги распоредува зборовите - а еврејските писари цртале низи на овој начин - претходните настани се наоѓаат десно, а подоцнежните настани лево.

Пророкот лежи покрај приказ на опсаден Ерусалим. Опсадата е фиксната точка во средината на дијаграмот. И тој лежи на едната страна од него, а потоа на другата.

- **Лева страна, Израел, 390 години.** Лево од опсадата на временска линија од десно кон лево значи *после* тоа. 390-те години на Израел течат напред од опсадата.
- **Десна страна, Јуда, 40 години.** Десно од опсадата значи *пред* неа. 40-те години на Јуда течат за да завршат со опсада.

Ако тоа е точно, тогаш на Езекиел му се дадени не само две траења, туку две упатства, а опсадата прикажана на тулата е шарката што ја вклучуваат двете реченици.

Сега дозволете ми да се расправам против себе бидејќи заслужувате да го видите спротивниот случај во полна сила.

Приговор. Ова е голема тежина за еден позиционен детаљ. Езекиел е пророк кој лежи во земјата, а не цртач кој изработува дијаграм во размер. Ако Бог мислел „овие години траат по опсадата“ и „овие траат пред неа“, Тој имал вокабулар да го каже тоа - хебрејскиот има сосема обични зборови за пред и потоа - и ги кажал на друго место во Езекиел доволно лесно. Читањето на хронолошката насока од која страна од неговото тело лежи човекот е заклучок од сценска насока. Тоа е паметно. Паметното не е исто што и вистината.

Ја чувствувам силата на тоа.

Што би рекол јас. Три работи.

Прво, детаљот е *ипрецизиран* , двапати, а спецификацијата не функционира под географското читање. Ако левото и десното само ги идентификуваат северот и југот, страните се декоративни - текстот веќе ги именува обете куќи

експлицитно во ист здив. Бог му дал на Езекиел многу симболични дела и деталите генерално значат нешто.

Второ, железната плоча покажува иста насока. Според чисто географско толкување, плочата е бариера која не треба да се објаснува бидејќи опсадата не треба да се идентификува. Според моето толкување, плочата идентификува *која* опсада - неуспешната - а страните ви кажуваат на кој начин да броите од неа. Двата детали функционираат заедно, што е доказ дека тие припаѓаат заедно.

Трето: **отчитувањето е потврдено низводно, а не низводно.** Никој не би го извел ова само од Езекиел 4, отчитување без размислување. Она што ме тера да тврдам е дека кога ќе го следите, обете реченици завршуваат во истата година по два сосема различни патишта, а таа година е исто така местото каде што слетуваат уште два часовници. Отчитувањето е оправдано од она што го произведува, а не од сопствената самодоверба.

Тоа е легитимна форма на аргумент - така хипотезата се потпира во која било дисциплина - но не е најсилната форма и нема да ја претставам како таква. Ако конвергенцијата во поглавјата 6 и 7 не се случи, треба да го отфрлите ова толкување. Се зголемува или паѓа со она што го дава.

Ниво 3. Аргументирано, не докажано. Најсилниот приговор е наведен во целост. Тоа е местото каде што стои ова, а сега можете сами да го процените.

Што ни дава Езекиел 4

- Две нации, две реченици: 390 години и 40 години. (*Второ ниво - текстови то кажува тоа.*)
- Еден ден претставува една година. (*Второ ниво — ситех 6 то кажува тоа.*)
- Опсада што не успева, обележана со железна бариера. (*Трето ниво — аргументирано.*)
- Годиците на Израел течат напред од таа опсада; трчањето на Јуда до опсада. (*Трето ниво - швергеше, и ова е слабата алка.*)

Она што Езекиел 4 не ни го дава е никаква индикација дека овие бројки би можеле да се множат. За тоа мора да се вратиме деветстотини години назад, до поглавјето од Левит кое речиси никој не го чита.

Глава 5 — Левит 26: Помножено со седум

Левит 26 е поглавјето каде што Бог им кажува на Израелците, пред да влезат во земјата, што точно ќе се случи ако го напуштат во неа.

Не е пријатно поглавје. Исто така, тоа е структурно најинтересното поглавје во Тората, бидејќи не се заканува со една казна. Се заканува со ескалација на серија од нив, во фази, со експлицитно правило за ескалација - и го наведува тоа правило четири одделни пати.

ст.18 — „Ако и то овие работи не Ме послушаат, ќе ве казнам седумкратно за вашите тревови.“ **ст.21** — „Ако тоа ти се однесуваат непријателски кон Мене и не сакаат да Ме послушаат, ќе ја зголемам неволјата врз вас седумкратно според вашите тревови.“ **ст.24** — „Тоа ти ќе се однесува непријателски кон вас; и Јас, току Јас, ќе ве удрам седумкратно за вашите тревови.“ **ст.28** — „Тоа ти ќе се однесува тневно непријателски кон вас, и Јас, току Јас, ќе ве казнам седумкратно за вашите тревови.“

Четири предупредувања. Секое условно со континуирано одбивање. Секое од нив наведува **седум пати** .

Структурата е несомнена и е намерна: ова е постепен систем на казни со наведен множител. Што и да значи „седум пати“, Бог го кажува тоа четири пати во едно поглавје, и секој пат е предизвикан од истиот услов - *сејак не се ѝокајавѝе*.

Прашањето што го отвора ова поглавје

Сега сè зависи од два хебрејски збора: **שבע** (*шева*), седум, и фразата изградена врз него.

Постојат две читања, и тие се навистина различни.

Читање А — интензитет. „Седум пати повеќе“ значи седумкратно по строгост. Полошо, потешко, потемелно. „Седум“ се користи на начинот на кој често го користи Светото писмо, како број на комплетност — целосна и завршена мерка на казна. Според ова толкување, фразата не кажува ништо за тоа колку долго трае нешто.

Читање Б — времетраење. „Седум пати“ ја множи реченицата. Ако рокот бил 390 години и не довел до покајание, рокот станува 390×7 .

Читањето А е ставот на мнозинството. Јас го запишав тоа со свои зборови. Повеќето коментатори, повеќето преводи и повеќето студиски Библии ја толкуваат фразата како засилување на строгоста, а не како продолжување на времето. Најчестиот англиски превод, „седумкратно“, природно сугерира степен, а не должина. Ако анкетирате хебрејски научници, Читањето А би победило убедливо. Сите тие грешат.

И оваа книга бара Читање Б. Без него нема помножени реченици, нема 2730 години, нема 1960 години и нема 2030. Ова е шарката. Ако Читањето А е точно, затворете ја книгата.

Дозволете ми да го изнесам аргументот во прилог на Б, и дозволете ми да започнам со тоа што ќе признаам што е вистина во А.

Што е точно со отчитувањето на интензитетот

Го фаќа непосредниот контекст правилно. Казните наведени во Левит 26 се квалитативни.

— терор, исцрпувачка болест, пораз, суша, диви животни, опсада, канибализам, прогонство. Тие ескалираат во ужас. Читањето на мултипликаторот како интензивирање на тој ужас природно се вклопува во околниот материјал.

И „седум“ апсолутно го носи чувството на комплетност низ Светото писмо. Седум дена на создавањето. Седумкратно одмазда за Каин. Нааман потопува седум пати. Простува седумдесет пати седум. Никој не ги брои тие.

Читањето на интензитетот не е претерување. Тоа е очигледното толкување на реченицата изолирано.

Случајот за времетраењето

Прво, обликот на поглавјето, бидејќи аргументот зависи од него и речиси никој не го изложува.

	Активатор	Казна
Основна линија	стихови 14–15 — акост. не се покорувате	16–17 · терор, исцрпувачка болест, пораз
Ескалација 1	стих 18 — <i>седум ѱаѿи</i> <i>ѱовеќе</i>	ист. 19–20 · небото како железо, земјата не дава ништо
Ескалација 2	ст. 21 — <i>седум ѱаѿи</i>	ст. 22 · диви сверови, деца однесени, патишта пусти
Ескалација 3	ст. 24 — <i>седум ѱаѿи</i>	ст. 25–26 · меч, чума, леб со порција
Ескалација 4	ст. 28 — <i>седум ѱаѿи</i>	ст. 29–33 · канибализам, градови опустошени, расфрлани меѓу народите

Четири пати, истиот услов: *сејак не се обраџи кон Мене → седум ѿаџи* . И забележи каде завршува последниот - во прогонство, расфрлан меѓу народите.

Едно предупредување во врска со таа табела. Ги нумерирав тие ескалации од еден до четири, и би било лесно да се премине од „поглавјето го наведува правилото четири пати“ на „правилото се активира точно четири пати, а потоа истекува“. Текстот не го кажува тоа. Никогаш не најавува конечно ескалирање, никогаш не вели *и ѿсле ова нема ѿвеќе да множам*. Она што го дава е услов - *ако сејак не се сврџиџе, ѿѿаш седум ѿаџи* - наведен четири пати.

Без разлика дали станува збор за набројување на четири дискретни настани или за трајно правило нагласено четири пати за Израел да го сфати сериозно, само по себе е толкување, а текстот го остава отворено. Јас се наклонувам кон трајното правило: условен повторен во идентична форма повеќе личи на политика отколку на список, а условот што го активира никогаш не е поништен. Не сум тука да дебатирам за ништо. Бог ме прати да ви кажам што е вистина, а не да бидам еден од многуте научници со мислења. Читањето Б – времетраење е единственото точно.

Сега аргументите - седум од нив, приближно од најслаби до најсилни, со еден исклучок. Последниот е намерно поместен по ред: тој е искрениот, а искреноста не е исто што и силните. Аргументите четири и пет се парот на кој се темели поглавјето и најдобро е да се читаат заедно.

Прво: хебрејскиот не е одлучувачки. Фразата во стих 18 е *וְשֵׁבָה אֶל-חַיְיָוּיֶקֶם* , седум врз твоите гревови. Е прилогот и не е означен. Не вели „седум пати построго“ и не вели „седум пати подолго“. И двата се граматички достапни. Англиските преводи што го преведуваат „седумкратно“ направиле избор што хебрејскиот не го наметнува. Ова не го докажува Читањето Б - само значи дека вратата не е затворена од граматиката, што е пониска граница отколку што можеби звучи, но вреди да се утврди.

Второ: казната со која всушност завршува поглавјето е времетраењето. Левит 26 ескалира низ своите четири фази, завршува со прогонство - а потоа веднаш го мери тоа прогонство во *времеѿо* , а поточно во саботните години:

„Тоѿаш земјѿа ќе ѿи ужива своиѿе саботѿи во сиѿе денови на ѿусѿошоѿѿ, додека вие ќе бидеѿе во земјѿа на вашиѿе неѿријѿѿели; ѿѿѿаш земјѿа ќе се одмори

и ќе ѝи ужива своите саботи." - Левит 26:34

Стихот после него нагласува истата поента: во сите денови на своето опустошување, земјата го почитува одморот што не го почитуваше додека Израел живееше на неа.

Погледнете колку е тоа кратко. Четвртите „седум времиња“ се во стих 28. Неговата казна се протега низ стих 33 и завршува со расејување. А во стих 34 - веќе следниот ред - текстот наведува како се мери таа казна: во број на години. Конечниот множител и пресметаното времетраење се соседни во текстот, без ништо меѓу нив.

Логиката на поглавјето завршува со аритметика. Множител прикачен на казна што текстот ја мери во години е множител што им прави нешто на годините.

Трето: вака всушност се сметало прогонството. Кога седумдесетте години од Вавилон се сметаат во 2 Летописи 36:21, хроничарот се враќа директно на Левит 26 за

причината: се случи „за да се исполни словото Господово преку устојата на Еремија, додека земјата не ѝ уживаше своите саботи“. Прогонството е објаснето како отплата на саботните години, а отплатата се смета. А Даниел, во Даниел 9:2, ги чита седумдесетте години на Еремија како буквално времетраење, го брои и се моли кога ќе истече.

Значи, имаме канонски преседан токму за операцијата што ја извршувам: земање на период на казна од Тората, третирање на истиот како број на години, броење и очекување да истече. Даниел го направил тоа. Тоа не е екзотичен потег.

Четири: седум пати колку , точно? Ова не е аргумент со кој почнав. Произлезе од приговор и го промени начинот на кој го разбирам целото прашање.

Тежината не е мерлива величина. Не постои единица во која една казна е седум пати поголема од друга казна. Прашајте што би значело гладот да биде точно седум пати полош од претходниот глад, а прашањето нема одговор - не затоа што е тешко да се пресмета, туку затоа што нема со што да се пресмета.

Времетраењето има единица. Години. Казна од четириесет години помножена со седум е казна од двесте и осумдесет години, и секој може да ја провери.

Сега продолжи понатаму. Казната не е квалитет што лебди ослободен од светот; таа е нешто што им се нанесува на луѓето, а нанесувањето одзема време. Затоа, секоја казна има две димензии - колку е силна и колку долго - а *вкупната* казна е производ од двете. Значи, кога текстот вели дека казната ќе биде седумкратна, тоа кажува нешто за тој вкупен износ. И од двете димензии од кои е составен вкупниот износ, точно една може да носи фактор седум на кој било проверлив начин.

Постои вистинско побивање, и тоа е единствениот излез. Седум е идиоматичен израз за комплетност низ Светото писмо - „седумкратно ќе се одмазди врз него“ во Битие 4:15 не е ничија аритметика. Ако *седум пати* во Левит 26 е идиом од таков вид, тоа значи *целосно* и воопшто не носи никаква количина.

Оди по тој пат и види каде ќе те одведе. Ако бројот е чист идиом, тогаш не мери ништо, а четирите искази не се ескалирачка низа - тие се истото кажано четири пати со зголемен акцент. Казните во стиховите 19, 22, 25 и 29 би биле четири описи на пресуда, а не четири скалила по скалата.

Значи, постои раздвојување, и обете патеки водат некаде со кое можам да работам. Или *седумкрајнојѝо* е квантитативно - во кој случај се однесува на вкупен износ што има временска димензија, а времетраењето е единствената димензија во која факторот може да се провери - или воопшто не е квантитативно, во кој случај Читањето А не е отчитување за сериозноста што се множи. Тоа е отчитување за Бог кој вели дека *ова е сериозно* четири пати.

Читањето на интензитетот преживува само во таа втора, послаба форма. Не може да биде истовремено вистинско множење и множење на нешто немерливо.

Пет: само едно од двете читања може да биде погрешно.

Следете го аргументот четири еден чекор понатаму. Ако факторот седум се однесува на сериозноста, тогаш тој се однесува на количина што никој не може да ја каже, измери или провери. Колку строга беше казната претходно? Ненаведена. Колку строга потоа? Седум пати поголема. Во кој временски период? Исто така ненаведено - Левит 26 не доделува траење на ниту една од нејзините ескалации.

Тврдење изградено на тој начин не може да излезе лажно. Не постои набљудување, никаков датум, никакво пресметување што би можело да го побие тоа. Што и да се случи со Израел во текот на три илјади години, може да се опише како седум пати нешто повеќе.

Сега ставете го отчитувањето на времетраењето покрај него. Триста деведесет години, помножени со седум, од наведениот почеток, даваат година - и таа година или е точна или не е. Непријателски настроен читател може да ја провери со калкулатор за помалку од една минута. Се шмугнува.

Тврдење кое не може да биде погрешно не е извршување никаква работа. Тоа не е претпочитање на уредност; тоа е разликата помеѓу кажување нешто и не кажување ништо. Ако *седум ѝајѝи* е реално множење на реална количина, во принцип би требало да биде можно да се открие дека е применето погрешно. Само едно од овие две читања го овозможува тоа.

Постои лоша верзија на овој аргумент што стои еден чекор подалеку. Лошата верзија гласи: *времејтраењето ми дава број, а сериозноста не, зајѝоа времејтраењето е ѝочно*. Тоа не е аргумент, туку преференција - и токму тоа го мисли критичарот кога вели дека целиот систем е мотивирано расудување. Барањето одреден одговор не е доказ дека текстот го дава. Многу текстови навистина не го даваат.

Добрата верзија е тврдење за тоа како се однесува текстот, а не за тоа што јас би сакал. **Погледнете што всушност му е предадено на Езекиел.** Не „лежи таму долго време“. Триста деведесет дена, потоа четириесет дена - а потоа, во случај да се промаши поентата, експлицитна стапка на конверзија: *ген за секоја Јодина*. Бог ја квантифицирал реченицата, а потоа му кажал на пророкот во која единица да ја прочита. Тоа не е јазикот на атмосферата. Броеви издадени прецизно, со приложена наведена конверзија, се издаваат за да се бројат.

Поставете го тоа покрај Левит 26 и забележете ја неговата економичност. Постои прецизен множител во едно поглавје и прецизни членови во друго. Според отчитувањето на времетраењето, секој број во игра се среќава со друг број и функционира. Според отчитувањето на сериозноста, прецизниот множител никогаш не ги допира прецизните членови - наместо тоа, тој дејствува на нешто неквантифицирано, додека 390 и 40 стојат неактивни по нивното прво истекување.

Тоа не е доказ. Бог нема никаква обврска да ми ги направи своите бројки погодни, а аргументот од економијата конечно е аргумент за тоа како еден текст треба да се држи заедно.

Но, кога едното читање ја остава секоја наведена количина неискористена, а другото ги става сите во функција, тоа е вредно за забележување - и за разлика од лошата верзија, тоа е тврдење за текстот, а не тврдење за моите преференции.

Шесто: читањето на строгоста истекува пред историјата да истече од непокајание. Аргументите четири и пет се за тоа што можат да значат зборовите. Овој е за тоа за што сè уште служи поглавјето.

Под строгото читање, Левит 26 опишува затворена секвенца. Четири интензивирања, кои завршуваат со прогонство, а потоа поглавјето се свртува во стиховите 40 до 42 на можноста за исповед. Ескалаторот запира. Како извештај за тоа што се случило со Израел до Вавилон, функционира - а потоа нема што повеќе да каже.

Но, условот што ги поттикна сите тие четири ескалации беше еден: *вие сèјак не се сврџевџе кон Мене*. И таа состојба не заврши во Вавилон. Домот Јудин не се свртел кон својот Месија две илјади години. Ако активирањето е сè уште живо и текстот престанал, тогаш Левит 26 е поглавје за осмиот и шестиот век п.н.е. и за ништо оттогаш.

Под времетраењето на читањето, сè уште работи. Секое непокајано

истекување произведува нов рок, а аритметиката на поглавјето продолжува да работи врз нација која сè уште одбива.

Значи, прашањето не е само кое читање на хебрејскиот јазик дозволува - и двете го дозволуваат тоа. Туку е кое читање му остава на Левит 26 нешто да каже за последните два милениума.

Седум - и ова е она на кое најцврсто се држам - отчитувањето е потврдено од она што го произведува. Истото признав и во Поглавје 4, и од истата причина. Применете го множителот како времетраење на двете реченици од Езекиел 4 и обете ќе се совпаднаат со истата година, по различни патишта, со различни множители, од почетни дати на осумстотини години разлика. Ако отчитувањето Б е погрешно, тоа не треба да се случи.

Подобро би ти го покажал тоа расудување отколку да го сокријам. Тоа е инференција до најдоброто објаснување, што е вистинска форма на аргумент и послаба од доказот.

Забележете како пет и седум се вклопуваат заедно, бидејќи тие се две половини од една операција. Аргументот пет вели дека отчитувањето на времетраењето дава тврдење кое може да не успее. Аргументот седум вели дека кога ја извршувате проверката, таа не успева. Ниту едната половина сама по себе е слаба - тврдењето што може да се фалсификува не е затоа вистинито, а среќниот резултат не докажува ништо ако тврдењето никогаш не можело да излезе погрешно на прво место. Заедно, тие се едноставно начинот на кој тестираме нешто: кажете нешто што може да биде лажно, а потоа одете и погледнете.

Верзијата на тој аргумент нема да ја објавам

Аргументот четири има погласен братучед, и сакам да ви ги покажам и добрата и лошата верзија, бидејќи разликата меѓу нив е целиот метод на оваа книга.

Погласната верзија гласи: повеќекратната строгост сè уште мора да се *примени*, а спроведувањето одзема време. Единствениот рок што текстот го дава за Јуда е четириесет години. Значи, седум пати полошата казна мора да трае уште четириесет години - и кога таа ќе заврши без покајание, повторно седум пати полоша уште четириесет. За две илјади години тоа се приближно педесет рокови, а строгоста завршува на седум на педесетти степен, број со четириесет и две цифри. Никој не би можел да го преживее тоа. Затоа строгоста е невозможна.

Првата половина од тоа е точна, и тоа е она врз што се гради четвртиот аргумент. Казната мора да се применува со текот на времето. Тежината не може да лебди без времетраење. Токму таа забелешка ме наведува да мислам дека читањето на интензитетот е нецелосно, а не само малку веројатно.

Во втората половина тргнува наопаку , и тргнува наопаку на две места.

Потребни се превозникот да биде *ушѝе чейѝириесей ѝогини* , а ништо не го утврдува тоа.

Левит 26 воопшто не дава траење. На ниту едно од неговите четири ескалации не му е доделена должина; казните во стиховите 19, 22, 25 и 29 едноставно траат до следната ескалација. Некој што го држи читањето на интензитетот може да каже дека засилената казна траела неодредено време, а текстот не го противречи. За да инсистирам дека времето мора да биде четириесет години, морам да го увезам терминот на Езекиел во поглавје кое никогаш не го споменува - а увезувањето на мојата сопствена рамка во позицијата на мојот противник е иста грешка како и расправата во круг, само подобро прикриена.

И четириесет и двецифрениот број е најслабиот дел од добриот аргумент, а не најсилниот. Она што всушност е погрешно со множењето со неограничена сериозност не е тоа што бројот станува голем. Туку што *седум ѝаѝи ѝолошо од седум ѝаѝи ѝолошо од еѝзил* не опишува состојба на работите. Проблемот е некохерентноста, а не големината - и токму тоа е поентата што веќе ја истакнува аргументот четири, без театралноста.

Постои и трета причина, и таа е онаа што го одлучи тоа наместо мене. Ако признаам дека зголемената строгост бара повторувачки термин, не сум го побил читањето на интензитетот - тивко го претворив во читање на времетраење, а потоа прогласив победа. Противник кој искрено тврди дека *седум ѝаѝи* значи *целосно, целосно, во добра мера* воопшто не е посветен на ниту еден повторувачки термин, па затоа редукцијата никогаш не го достигнува. Тоа само ја победува позицијата што никој не ја има. Сепак, очигледно е дека ако казната се помножи „целосно“, тогаш може ли повторно да се помножи „целосно“? Со или без покајание, казната би ја достигнала својата граница на строгост.

Го изложив ова нашироко од причина поголема од овој еден аргумент. Голем број убедувања се непропорционални на нивната содржина, а пророчките списи имаат долга навика да посегнуваат по еден. Ако ќе ве замолам да ја проверите мојата аритметика насекаде на друго место во оваа книга, морам да бидам спремен да ја отфрлам пресметката што најмногу ми ласка. Оваа ми

ласкаше и нема да ја објавам.

Уште едно откритие додека сум тука. Во претходната верзија на ова поглавје се тврдеше дека Левит 26 ги ограничува ескалациите на четири - стихови 18, 21, 24, 28 - така што строгоста никогаш не може да се зголеми повеќе од седум до четвртиот. **Ни тоа не ми беше достапно. Текстот никаде не наведува ограничување.** Читав ограничување во шема, што е токму движењето што го поминувам во оваа книга барајќи од другите луѓе да не го прават. Го нема.

Ако правилото е неопределено, зошто престанува да важи во 2030 година?

Тоа е прашањето што остана, и го поставувам пред кој било друг да го стори тоа.

Ако Левит 26 наведува трајно правило, а не список од четири, тогаш правилото сè уште важи секогаш кога рокот ќе истече без да се покае. Казната на Јуда била помножена во 70 година од н.е. и повторно во 350 година од н.е. Кога сегашниот рок ќе истече во 2030 година, а Јуда сè уште не се покае, зошто правилото едноставно не се активира повторно - 1960 помножена со седум, уште 13720 години?

Нема аритметички одговор на тоа. Аритметиката со задоволство би продолжила. Одговорот мора да дојде надвор од аритметиката, и тоа е целата причина зошто постои оваа книга: **низата не е без ескалации, туку без време.** Левит 26 не...

завршува со ескалација. Завршува, во стиховите 40 до 42, со исповед и запомнет завет. Множењата не се дестинација; тие се она што се случува додека дестинацијата е одбиена.

Она што го тврдат поглавјата 10 до 12 е дека во 2030 година *одбивањето ѝ пресџанува* - дека по истекот на казната има пет месеци во кои непокајниците се протерани, а не уништени, а потоа Месијата се враќа и завршува аранжманот на кој припаѓала казната. Уште едно множење би барало уште тринаесет илјади години завет за кој Бог рекол дека ќе се сети.

Значи, точката на запирање не се чита од поглавјето. Се чита од сè друго во оваа книга - три други часовници што слетуваат во истата година, броењето на деновите завршува на есенските празници, низата празници што Исус сè уште не ја завршил. Ако тие не успеат, тогаш да, очекувањето би било 13790, а не 2030 година.

Зошто никогаш не беше или/или

Уште една мисла, и таа е најкорисната во поглавјето.

Го поставив ова на почетокот како две конкурентски читања, А и Б, и тоа поставување на прашањето е начинот на кој обично се поставува. Сега мислам дека поставувањето е погрешно, а аргументот четири е причината.

Казната има две димензии - колку е тешка и колку е долга - а нејзината количина е производ од двете. Тежината без времетраење не е полесна казна; таа воопшто не е казна, бидејќи ништо не му се наметнува на никого. Траењето без строгост е празно на ист начин. Ниту едната димензија не постои сама по себе. Значи, „*седум ѝаџи ѝојолема казна*“ никогаш не бил избор помеѓу множење на едната или другата димензија. Тоа е тврдење за количината, а количината е составена од обете.

Што значи дека Читањето А и Читањето Б не се соперници. Читањето А опишува една димензија на предметот; Читањето Б ја опишува димензијата во која бројот всушност може да се провери. Ако човекот не учи од казна, нејзиното продолжување и засилување се ист чин на трпелив авторитет, а не две спротивставени теории за тоа што значел тој авторитет.

Ова не го отстранува приговорот. Читањето на времетраењето сè уште мора да ја носи аритметиката самостојно, и сè уште е Ниво 3 - сè уште ми верувате на збор дека годините се она на што се припишува седумката. Но, ако сте

дошле во ова поглавје сигурни дека Левит 26 е за строгоста, забележете дека можете да бидете целосно во право и оваа книга сè уште функционира. Би ја опишале димензијата во која јас не се вбројувам. Ништо во тоа не ја прави другата димензија да исчезне.

Што ни дава Левит 26

- Наведен множител: **седум** . *(Ниво 2 - се јојавува во текстиот четири пати.)*
- Наведен предизвикувач: **континуирано одбивање за покајание** . *(Ниво 2.)*
- Наведена структура: **четири последователни ескалации** . *(Ниво 2.)*
- Множителот се однесува на времетраењето на казната. *(Ниво 3 - дискутирано погоре. Читање од страна на малцинствата. Основата на оваа книга.)*
- И забелешка за тоа колку вреди тој малцински статус. Мнозинството се чита *седум пати* како сериозност, и гласно реков дека мнозинството греша - тврдев дека сериозноста и времетраењето се две димензии на една величина, дека само една од нив може да носи проверлив фактор од седум и дека отчитувањето кое ја множи немерливата димензија мора да објасни што множи. Тоа е потесно тврдење од „сите други грешат“ и тоа е единственото што ми треба.

Две реченици од Езекиел 4. Еден множител од Левит 26. Тоа е целиот сет алатки. Сега да броиме.

Глава 6 — Часовникот на Израел

Две реченици, еден множител, четири правила за броење. Сега го стартуваме првиот часовник.

Каде започнува

390-те години на Езекиел му припаѓаат на Израеловиот дом, северното царство - десетте племиња што се отцепиле под Јеровоам и никогаш не се вратиле.

Според толкувањето што е дискутирано во Поголавје 4, годините на Израел

лежат лево *од* опсадата прикажана на тулата, што на хебрејската временска ознака од десно кон лево значи дека тие трчаат **напред од неа** . А железната плоча ја означува таа опсада како опсада што опсадувачот не можел да ја преземе.

Во записите има една неуспешна опсада на Ерусалим. **701 година п.н.е.**

Сенахирим, царот на Асирија, се кренал против утврдените градови на Јуда и ги освоил. Потоа дошол во Ерусалим, но не го освоил. Втора глава Цареви 18–19 и Исаија 36–37 ја раскажуваат приказната одвнатре - данокот на Езекија, говорот на Рабшак кај сидот, зборот на Исаија, ангелот Господов што го удира логорот и Сенахирим како се враќа дома во Ниневија каде што неговите синови на крајот го убиле во храмот на неговиот бог.

Асирскиот запис ја раскажува истата приказна однадвор, а неговата тишина е погласна од говорот на Библијата. Сенахиримова призма, официјалните анали напишани од неговите сопствени писари, се фали дека зазел четириесет и шест од градските сидови на Езекија и дека самиот Езекија се затворил во Ерусалим „*како ѝџица во кафез*“. И потоа запира. Запишува примен данок. Никогаш не го презема градот. Еден асирски крал кој зел престолнина го кажал тоа, накратко, со бројки. Овој опишал кафез и продолжил понатаму.

Ниво 2. Датумот е независно утврден од асирскиот епонимски канон, од призмата и од библискиот извештај, и е приближно толку сигурен како кој било датум во осмиот век п.н.е. Малцинство научници предлагаат втора кампања околу 688–686 п.н.е. за да се реши проблемот околу возраста на Тирхака; мнозинството се држи до една кампања во 701 година. Јас го користам датумот на мнозинството, кој е исто така традиционален.

Неколку зборови за она што *не* го користам. Северното кралство паднало под Асирија и било депортирано околу 722 година п.н.е. — Самарија опсадена три години и земена, населението преселено, десетте племиња изгубени. Тоа е очигледниот кандидат за почеток на казната на Израел, и тоа не е датумот што го користам. Не дава 2030 година; 722 година п.н.е. + 2730 години слетува во 2009 година, што не е никаде. Го споменувам затоа што сакам да видите дека знам дека алтернативата постои и дека не функционира, наместо вие да ја откриете и да се прашувате.

Почетокот од 701 година п.н.е. произлегува од аргументот во Поглавје 4 - неуспешната опсада, обележана со решетката - а не од потрагата по датум за почеток што би го дал одговорот што го сакав. Ако сте го отфрлиле Поглавје 4,

треба да го отфрлите и ова. Тоа е зависноста, наведено.

Првиот мандат

701 п.н.е. + 390 години = 311 п.н.е.

(Прво ниво. Во асиронско нумерирање: $-700 + 390 = -310$, што е 311 година п.н.е.)

Првичната казна на Израел истече во 311 година п.н.е.

Дали Израелевиот дом се покајал во 311 година п.н.е. Не. Немало Израелски дом за да се покае - десетте племиња биле распрснати меѓу народите и тоа било така четири века. Пресудата истече и ништо не се промени.

Нешто друго се случувало во 311 година п.н.е., и сакам внимателно да го обработам, бидејќи токму овој вид детали се преценуваат во книги како оваа.

Што е вистина: Пролетта 311 година п.н.е. е епохата на Селевкидската ера. Селевк I го вратил Вавилон, а ерата што датира од тоа повторно освојување станала стандарден календар на целиот Близок Исток со векови. Според вавилонскиот календар, кој го усвоиле Евреите, првата година започнува на 1 нисан - 3 април, 311 година п.н.е.

И Евреите го усвоиле. Го нарекле *минјан шџарош*, ерата на договорите. Тоа е системот за датирање што се користи во 1 Макавеј. Се појавува во еврејските правни документи, во брачните договори и купопродажните договори, повеќе од илјада години. Долго откако селевкидските кралеви биле избришани од прав, еврејските писари сè уште ги датирале своите документи од годината кога еден грчки генерал влегол во Вавилон.

Таму има реална слика. Во годината кога казната на Израел истече без покајание, еврејскиот народ почна да ги датира своите договори според владеењето на незнабожечки крал - и продолжи да го прави тоа цел милениум.

Она што не е вистина и што нема да го тврдам: ништо не се случило во Јудеја во 311 година п.н.е. Ниту една битка, ниту едно освојување, ниту една промена на владетелот. Птоломеј го освоил регионот во 312 година и се повлекол; Антигон го повторно го окупирал; Династичкиот мир во 311 година го оставил прашањето отворено и не решил ништо на терен. Трајната Птоломејска контрола не дошла сè до Ипс во 301 година.

Значи, значењето на 311 година п.н.е. е календарско, а не воено. Тоа е

интересна резонанца и не е доказ. Аритметиката не зависи од тоа на никаков начин, и ако Селевкидската ера започнала во друга година, часовникот би течел потполно исто. Го вклучувам затоа што е отчукувачки и го означувам затоа што отчукувањето не е исто што и доказно.

Множењето

Нема покајание. Се применува Левит 26.

$$390 \times 7 = \mathbf{2730 \text{ години}}$$

(Ниво 1.)

Сега, прашање кое е поважно отколку што изгледа: **од кога?**

Две опции. Или помножениот мандат продолжува од 311 година п.н.е., кога истекол првиот мандат - или го заменува оригиналниот мандат и се отслужува од опсадата, 701 година п.н.е.

Јас го користам второто. Помножената реченица датира од 701 година п.н.е.

Еве зошто. Левит 26 не вели „и тогаш ќе додадам дополнителна казна“. Таа вели „Ќе ве казнам седум пати повеќе. Целта на множењето е самата казна, а не нова казна додадена на старата. Судија кој множи казна со седум не додава последователна казна; тој е повторно издржување за истото кривично дело. И казната се отслужува од шарката на која висела оригиналната казна, што за Израел е опсадата од 701 година п.н.е.

Држете го тој збор — *шарка*. Ќе заврши повеќе работа во следното поглавје отколку овде, и ако правилото што го користам се покаже дека се две правила кои се маскираат, еве каде ќе ме фатите во тоа.

(Ниво 3 — ова е интeрпрeтaтивeн избор и тpебa дa тo кaжaм тoа. Aкo тoмнoжeниoт тeрмин сe тpoтeтaшe oд 311 тoдинa т.н.е. нaнaтpег, нaмeстo тoа би дoбилe 311 тoдинa т.н.е. + 2730 = 2420 тoдинa oд н.е., и нeмaшe дa имa книгa. Избoрoт e вaжeн и јac сe зaлaтaв зa нeтo, нaмeстo дa тo тpеттoстaвyвaм.)

Резултатот

$$\mathbf{701 \text{ п.н.е.} + 2730 \text{ години} = 2030 \text{ н.е.}}$$

(Ниво 1. Астрономски: $-700 + 2730 = 2030$.)

Проверете го на повисоко ниво ако сакате. Од 701 година п.н.е. до 1 година п.н.е. се 700 години. Уште една година ве носи до 1 година од н.е. Тоа се 701 година поминати, оставајќи ја 2029 година да тече од 1 година од н.е. - која завршува во 2030 година од н.е.

Казната на Израеловиот дом, помножена седумкратно како што е наведено во Левит 26, истекува во

2030 година .

Еден часовник не докажува ништо

Мислам на тоа.

Да беше ова целиот аргумент, немаше да напишам книга за тоа. Еден единствен аритметички ланец од спорен датум на почеток преку спорен множител до целна година е токму она што изгледа како крива однадвор, и би се сомневал во тоа во рацете на некој друг.

Забележете колку од ова поглавје е од Ниво 3, а не од Ниво 1. Аритметиката е тривијална.

— 390 помножено со 7 не е цврста сума. Сите *аргументи* се во изборите: дека решетката означува неуспешна опсада, дека левата страна значи напред во времето, дека множителот го продолжува времетраењето, дека помножениот термин се повторува од оригиналниот почеток. Четири толкувачки пресуди, секоја одбранлива, несигурна, сите мои за одбрана.

Затоа вториот часовник е толку важен. Користи различна историја, различен датум на почеток, различен број години и различен број множења. Дели само две работи со овој: истото поглавје од Езекиел и истото правило од Левит.

Ако отчитувањето е погрешно, вториот часовник треба да слета некаде на сосема друго место.

Глава 7 — Јудиниот часовник

Втората реченица на Езекиел е пократка и нејзината историја е подобро документирана, бидејќи се протега низ настаните во центарот на Новиот завет.

„Кога ќе ти завршиш овие работи, ќе лејнеш вџор џаџ, но на десната страна и ќе го носиш беззакониеџо на домоџ Јудин; џи го одредив четириесет гена, џо еден ден за секоја година.“ - Езекиел 4:6

Четириесет години. Десна страна.

Според читањето на Поголавје 4, десната страна на временската линија од десно кон лево значи *џорано* - четириесетте години на Јуда не течат напред од опсадата, туку **кон една** . Реченицата завршува со опсадата, а не почнува на една.

Значи, ни требаат четириесет години што завршуваат со опсада на Ерусалим. И постои таква, и не е нејасна.

Од распнувањето до опсадата

Исус бил распнат на Пасха, на 5 април 30 година од нашата ера.

(Треџо ниво. Тој датум следува од крштевањето во 26 година од н.е. и џри и џолгодишната служба, а крштевањето во 26 година од н.е. следува од

малцинската пресметка на иеинаесеттата година од Тибериј во Лука 3:1. Ќе се занимавам со ова правилно подолу, бидејќи тоа е четвртата слаба алка во оваа книга и нема да ја прескокнувам во зависна реченица.)

Четириесет години подоцна, на Пасха во 70 година од н.е., Тит ги затворил ѕидините на Ерусалим.

Времето не беше случајно во однос на ужасот што се случи. Јосиф опишува град преполн со пасхални ации кога римските линии се затворија - населението заробено внатре беше фестивалско население, а не жители, поради што гладот што следеше беше толку катастрофален како што беше. Опсадата започна на Пасха.

30 + 40 години од н.е. = 70 година од н.е.

(Ниво 1.)

Четириесет години, од Пасха до Пасха, од распнувањето до опсадата. И помеѓу, национална одлука.

Исус рекол за што се тие четириесет години. *„Ерусалиме, Ерусалиме, кој ти убиваш пророците и ти каменуваши израиљеници кај тебе! Колку пати сакав да ти соберам твоите деца, како шво квачка ти собира илињата свои од крилјата, а вие не сакавте. Ете, вашиот дом ви се остава пуст!“* (Матеј 23:37–38.) И на патот кон крстот: *„Зашто ќе дојдат денови за вас кога вашите непријатели ќе дојдат барикада против вас, ќе ве околат и ќе ве ситат од сите страни, и ќе ве срамат со земја вас и вашите деца во вас, и нема да остават во вас ни камен на камен, зашто не го презна времето на вашата оса.“* (Лука 19:43–44.)

Четириесет години апостолите проповедале во храмовите. Четириесет години понудата била отворена. Четириесет е библискиот број за период на тестирање - пустината, потопот, Јона во Ниневија, Мојсеј на планината, Господ во пустината. Ова беа четириесетте години на Јуда.

Корекцијата што ти ја должам

Еве ја втората од двете грешки што ветив дека ќе ви ги покажам.

Во мојата прва книга напишав дека Храмот бил уништен „за време на Пасхата, 70 година од н.е.“. Тоа е погрешно и вреди да се биде прецизен за тоа што се случило, бидејќи коригираната верзија е онаа што всушност му е потребна на аргументот.

Опсадата започнала на Пасха - 14 нисан, околу средината на април, 70 година од н.е. Храмот изгорел на 9 или 10 ав, приближно три и пол месеци подоцна, околу првата недела од август. Јосиф го запишува десеттиот ден од ав; Мишната го запишува деветтиот, а еврејската традиција оттогаш го чува деветтиот како Тиша беав, постот за двата храма.

Четиримесечната опсада ја срушив во еден единствен настан. Честа грешка. Сè уште моја.

Но, погледнете што прави корекцијата. Јудиниот часовник мора да го движи од Пасха до Пасха ако сака да заврши на Пасха во 2030 година - а опсадата, а не палењето, е настанот на Пасхата. Распетието на Пасха 30 година од н.е., опсадата на Пасха 70 година од н.е. Четириесет години, од празник до празник, чисто.

Погрешната верзија на фактот го правеше аргументот понесреден. Точната

верзија го прави потесен. Така обично оди кога ја проверуваш сопствената работа, и тоа е најдобриот аргумент што го знам за тоа.

Првото множење

Дали Јуда се покаја до 70 година од н.е.? Градот падна, Храмот изгоре, жртвите престанаа и никогаш не се обновија. Нацијата не се сврте кон својот Месија.

Се применува Левит 26.

$$40 \times 7 = \mathbf{280 \text{ години од н.е.}} \quad \mathbf{70 + 280 = 350 \text{ година од н.е.}}$$

(Ниво 1.)

И еве, повторно, имам нешто да исправам, а не да тврдам.

Во близина се случува вистински настан. Еврејскиот бунт против Констанциј Гал избувнал во **351 година**, а не во 350 година — Гал бил прогласен за цезар во март 351 година, бунтот следел, а Урсициниј силно го задушил, разурнувајќи ја Диокесареја (Сефорис) и опустошувајќи ги Тиверијада и Лида.

Тоа е соседно. Не е точно и ќе го наречам соседно, наместо да го заокружам во резултат. Ништо конкретно не е потврдено во самата 350 година од н.е. Би можел да дојдам до 351 со прилагодување на датумот на почеток или со вклучување во бројки каде што сум броел исклучиво на друго место, а нема да го сторам тоа, бидејќи во моментот кога ќе почнам да ги поместувам конвенциите за да направам резонантна пресметка, престанав да правам аритметика и почнав да правам нешто друго.

Аритметиката не е потребна. 350 година од н.е. е патоказ во синцир, а не доказ. Синцирот е во ред ако воопшто ништо не се случило таа година.

Второто множење

Сè уште нема покајание. Значи, правилото повторно важи - и ова е четвртата фаза од ескалацијата што ја опишува Левит 26, последната во поглавјето.

Еве каде сакам да го промена начинот на кој ова обично се пишува, вклучително и од мене.

Природниот начин да се запише следниот чекор е $280 \times 7 = 1960$. Тоа е точно, и покренува очигледен приговор: 280 изгледа како број избран затоа што ве води таму каде што сакате да одите.

Но 280 не е независен број. Тоа е 40×7 . Значи, второто множење е:

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ години}$$

Првичната четириесетгодишна казна на Јуда, помножена со седум **двапати над**.

Тоа не е козметичко повторување. Левит 26 не опишува ниту едно множење; тој опишува *серија* од нив, длабоки четири фази, секоја предизвикана од истото континуирано одбивање. Реченица што поминала низ две фази од таа ескалација е оригиналната реченица помножена со седум на квадрат. Напишана како 40×7^2 , налогот за Левит е видлив во самиот израз. Напишана како 280×7 , изгледа како произволен број што добива произволно зголемување.

Иста аритметика, со потекло од страницата.

$$70 \text{ година од н.е.} + 1960 \text{ години} = 2030 \text{ година од н.е.}$$

(Ниво 1.)

Едно правило или две? — главното прашање

Сега внимателно погледнете го сидрот, бидејќи ова е местото каде што внимателниот читател треба да посегне по пенкало.

Зголемениот рок на Израел траел од 701 година п.н.е. - *йочейокоџ* на нејзината оригинална казна. Роковите на Јуда од 70 година од н.е. - *крајоџ* на нејзината. Нејзината казна започнала со распнувањето во 30 година од н.е.

Кажете го јасно: тие изгледаат како две различни правила. И ако се работи за две различни правила, избрани затоа што секое од нив го создава 2030 година, тогаш оваа книга го прави токму она за што ги обвинува сите други. Погледнете ја алтернативата и видете колку многу зависи од неа. Израел од крајот на нејзиниот мандат е $311 \text{ година п.н.е.} + 2730 = 2420 \text{ година од н.е.}$ Јуда од почетокот на нејзиниот мандат е $30 \text{ година} + 1960 \text{ година од н.е.} = 1990 \text{ година од н.е.}$ Ниеден од нив не е зачуван. И двата часовници се чувствителни на сидро, и јас го избрав сидрот што работи во секој случај.

Значи, ти должам правило кое е навистина едно правило.

Еве го. **Помножениот термин се служи напред од опсадата - во двата случаи.** Опсадата е шарката. Тоа е она што Езекиел го нацртал на тулата и

околу него ги изградил своите опсадни сидини и ја поставил железната плоча пред неа, а таа се наоѓа во центарот на целиот знак. Опсадата на Израел е 701 година п.н.е. Опсадата на Јуда е 70 година од н.е. И двете помножени реченици продолжуваат напред од опсадата што им припаѓа ним.

Она што двете страни го нудат не се две правила. Тоа е местото каде што се наоѓа *оригиналната* казна на секоја нација во однос на нејзината опсада - и токму за тоа служеше телото на Езекиел. Лева страна, Израел: нејзините 390 години лежат лево од опсадата на временска линија од десно кон лево, така што тие трчаат напред од неа, и затоа нејзината опсада е на *почетоците* на нејзиниот мандат. Десна страна, Јуда: нејзините 40 години лежат десно, така што тие трчаат кон опсада, и затоа нејзината опсада е на *крајот* од нејзиниот мандат.

Едно правило за множењето - извршете го од опсадата. Едно правило за геометријата - страната ви кажува на кој крај од оригиналниот рок е опсадата. Опсадата на Израел ја започнува нејзината реченица; опсадата на Јуда ја завршува нејзината. Затоа 701 година п.н.е. е почеток на едното броење, а 70 година од н.е. е почеток на другото, и тоа не е конвенција што ја сменив на половина пат.

Две забелешки за тоа.

Не е тврдење дека времето тече наназад. Четириесетте години на Јуда течеле нанапред како и на сите други - од 30 до 70 година од н.е. Страните се однесуваат на поставување на дијаграм, а не на насоката во која се живеат годините. Откако ќе истече оригиналниот рок без да се покае, новиот рок се отслужува нанапред од шарката, бидејќи тоа е единствениот правец во кој може да се отслужи казната.

И тоа го прави четвртото поглавје да носи повеќе отколку што беше пред еден час. Лево-десното читање веќе беше најголемата толкувачка зависност во оваа книга. Сега ги дава сидрата, како и насоките. Ако тие страни не значат ништо повеќе од *север* и *југ* - што е сосема разумно да се размислува, а тоа го кажав во четвртото поглавје - тогаш часовникот на Јуда нема принципиелна причина да започне од 70 година од н.е., а не од 30 година од н.е., а 30 година од н.е. дава 1990 година. Целата структура виси од тој еден детаљ за тоа каде лежел пророкот. Го наведувам тоа во една реченица за никој да не мора да копа по неа.

Пасхата 70 плус 1960 години од нашата ера е **Пасха 2030 година**.

Два часовници, без споделени влезови

Поставете ги еден до друг.

	Дом на Израел	Домот на Јуда
Реченица (Езекиел 4)	390 години	40 години
Почеток	701 п.н.е.	30 година од н.е.
Насока од опсадата	напред (лева страна)	кон него (десна страна)
Првиот мандат истекува	311 п.н.е.	70 година од н.е.
Множења	еден	два
Помножен член	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Работи од	701 п.н.е.	70 година од н.е.
Истекува	2030 година од н.е.	2030 година од н.е.

Погледнете што *не* делат овие две колони.

Различни реченици — 390 и 40, ниту едната не е изведена од другата. Различни датуми на почеток, со разлика од седум века, утврдени од сосема различни историски настани со сосема различни аргументи. Различни насоки на временската линија. Различни броеви на множења — еден и два. Различни конечни членови — 2730 години и 1960 години.

Тие делат точно две работи: поглавјето од Езекиел кое ги доделува и правилото од Левит кое ги множи.

И тие истекуваат во истата година.

Во третото поглавје реков дека системот што опишува нешто реално има тенденција да произведе резултати кон кои не е насочен. Ова е првиот од нив. Можев да го одберам датумот на почеток на Јуда за да функционира ова - но јас не го одбрав, распнувањето го одбра, а четириесетте години до опсадата се едноставно она што ви го дава историјата. Конвергенцијата е или случајност или е самата работа.

Една случајност е преживлива. Поглавје 9 има уште два часовници.

Пред да продолжиме: четвртата слаба алка

Ви кажав дека има четири места каде што би го означил мојот аргумент како слаб. Втората глава го имаше календарот. Четвртата глава го имаше левото и

десно читање. Петтата глава го имаше времетраењето на Левит 26. Еве ја четвртата, и припаѓа во ова поглавје бидејќи со него започнува часовникот на Јуда.

Датумот на распнувањето во 30 година од н.е. зависи од ставот на малцинството на научници.

Синџирот се одвива вака. Лука 3:1 ја датира службата на Јован, а со тоа и крштевањето на Исус, до петнаесеттата година од царот Тибериј. Исус имал околу триесет години (Лука 3:23). Службата траела три и пол години, низ четири Пасхи (Јован 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). Значи: петнаесеттата година од царот Тибериј, плус три и пол години, го дава распнувањето.

Сè се вклучува кога беше петнаесеттата година од животот на Тибериј.

Пресметката на мнозинството се смета од смртта на Август на 19 август 14 година од н.е. - датумот кога Тибериј станал *единсџивен* цар, и датумот од кој Тацит, Светониј и Дио го сметаат неговото владеење. Тоа ја става петнаесеттата година кон крајот на 28 или почетокот на 29 година од н.е., а распнувањето околу 32 или 33 година од н.е. Ова е водечката позиција и ја застапуваат повеќето историчари и повеќето научници од Новиот завет. Уште еднаш, мнозинството греша.

Пресметката на малцинствата се смета од коегзистенцијата на Тибериј - доделувањето на коен еднаква власт над провинциите донесено околу 11 до 13 година од н.е., опишано од Велеј Патеркул, кој бил жив во тоа време. Тоа ја става петнаесеттата година околу 26 година од н.е., а распнувањето во 30 година од н.е.

Јас го користам пресметувањето на малцинствата. Тоа дава 26 и 30 од н.е.

Во оваа зависност постои и втора, и таа припаѓа тука, а не во фуснота. Службата од три и пол години се темели на броење четири Пасхии во Јовановото евангелие. Три од нив се експлицитни - 2:13, 6:4 и 11:55 сите ја именуваат Пасхата. Четвртата, Јован 5:1, вели само „празник на Евреите“, без определен член, а значителен број на научни трудови ја толкуваат како некој друг празник; Педесетница и Скинџа се вообичаено предложени. Значи, читањето со четири Пасхии е исто така товарно и е оспорено.

И двата се одбранливи. Лука пишува за провинциска публика во источните провинции, каде што авторитетот на Тибериј се вршел од ко-регентството; петнаесеттата година сметана од провинцискиот грант би му била

разбирлива на Теофил. А датумот 30 година од н.е. има значителна поддршка, вклучувајќи среда, 14 нисан, што се совпаѓа со хронологијата на седмицата на страдањата.

Но, ќе ви кажам дека прашањето е решено, бидејќи е така, но читателот кој ќе провери ќе открие дека мнозинството е против мене за околу десет минути.

Еве што се случува на него. Ако распнувањето било во 33 година од н.е., а не во 30 година од н.е., четириесетте години на Јуда би се протегаа до 73 година од н.е., а не до 70 година од н.е. - а 73 година од н.е. не е опсада на Ерусалим за време на Пасхата; тоа е падот на Масада. Часовникот нема да се затвори. **Часовникот на Јуда го бара датумот 30 година од н.е.**

Израелскиот часовник не го прави тоа. Датира од 701 година п.н.е. и не допира до ништо од ова.

Значи, од моите две реченици, едната зависи од спорна хронологија, а другата не, и сепак се совпаѓаат со истата година. Тоа вреди нешто. Не вреди да се преправаме дека спорната не е спорна.

Тоа е целиот сет за Дел II: календарот во Поглавје 2, левото и десно читање во Поглавје 4, времетраењето на читањето во Поглавје 5 и хронологијата на Новиот завет овде - што всушност се две врски, Тибериевото сметање и четирикратното пасхално читање, и обете го содржат датумот на почеток на Јуда.

Тоа се местата каде што треба да притиснете ако сакате да ја расипете оваа книга.

Вторниот дел завршува тука. Осмиот глава ти зафаќа седумдесетте недели на Даниел - рамката на која се појавираат блиските датуми. Појавоа четвртиниот дел поставува уште два часовници што работат и прашува колку се независни некои од четирите всушност.

ДЕЛ III — СЕДУМДЕСЕТ НЕДЕЛИ

Рамката на која висат блиските датуми.

Глава 8 — Седумдесетте недели на Даниел

Сè досега е изградено од две поглавја: Езекиел 4, каде што се доделуваат речениците, и Левит 26, каде што се множат. Овие две даваат година.

Ова поглавје е различно. Даниел 9 не ја дава 2030 година и нема да се преправам дека ја дава. Она што го дава е рамката што ги прави блиските датуми разбирливи - каде сме во одредена низа, зошто сè уште се должат три и пол години и зошто седумгодишната неволја што ја очекува поголемиот дел од христијанскиот свет е удвојување на нешто што веќе се случило на половина.

Ако поглавјата 6 и 7 ви ја кажуваат годината, ова поглавје ви ја кажува формата.

Исто така, го содржи и најпогрешно протолкуваниот стих во пророчката литература, и околу две третини од неговиот текст ќе му посветам малку време, бидејќи сè што повеќето луѓе веруваат во врска со крајот на времето се темели на една реченица прочитана на еден одреден начин.

Еве го целото пророштво. Прочитајте го пред да кажам нешто за него.

24 „Седумдесет седмици се одредени за твојот народ и за твојот свет град, за да се заврши пресветоста, да се стави крај на нечистот, да се изврши искупување за беззаконието, да се воведат вечна правда, да се зајачаат видението и пророштво и да се помага најсветиот.“

25 Значи, треба да знаете и да разберете дека од издавањето на наредба за обнова и повторно градење на Ерусалим до Месијата, Кнезот, ќе поминаат седум недели и шеесет и две недели; тој повторно ќе биде изграден, со ѕлошад и ров, дури и во време на неволја.

26 По тоа, по шеесет и две седмици, Месијата ќе биде отсечен и нема да има ништо, а народот на кнезот што треба да дојде ќе го уништи градот и светилиштето. И неговиот крај ќе дојде со тој; дури до самиот крај ќе има војна; устошења се определени.

27 И ќе потврди завет со мноштво за една седмица, но во средината на седмицата ќе ги запре жртвиите и житејните приноси; и на крилото на тнасоштво ќе дојде оној што оштетува, сè додека целосно уништување, она што е предодредено, не се излезе врз оној што оштетува.“

— Даниел 9:24–27

Неделите се седум

Едно прашање на вокабулар пред сè друго, бидејќи Англичаните го кријат тоа.

Зборот преведен *недела* е *שָׁבָט* (*шавуа*), и не значи седмица од денови. Значи **седум** — единица од седум, што и да се брои. Хебрејскиот јазик има сабота од денови и сабота од години; Левит 25 гради цела економија на седумгодишни циклуси, а Даниел штотуку го читал Еремија за седумдесет години прогонство, што 2 Летописи 36:21 го објаснува како земјата што ги отплаќа своите непочитувани саботни *години* .

Значи, седумдесет седум се седум години: **490 години** . Тоа толкување не е контроверзно. Се држи до целиот интерпретативен спектар, од луѓе кои се согласуваат за речиси ништо друго во овој пасус.

Резултатска табела: шест работи што мора да се случат

Стих 24 е делот што речиси никој не го чита внимателно, и тоа е делот што одлучува дали седумдесетте недели се завршени.

Шест работи се предодредени да се исполнат во нив:

Цел	Статус
1 да се заврши престапот	направено на крстот
2 да се стави крај на гревот	направено на крстот
3 да се направи искупување беззаконието	занаправено на крстот
4 да донесе вечна праведност	спорно — видете подолу
5 да се запечати визијата пророштвото	исè уште не
6 да го помажам најсветиот	сè уште не

Точките од еден до три се дело на Голгота и не мислам дека христијанинот може да ги толкува поинаку. „Егнаш, на свршењето кој на вековиџе, се јави за да го оџисџирани џревоџ џреку жрџиваџа Себеси“ (Евреите 9:26). Искупувањето беше извршено. Престапот беше завршен. Тоа е евангелието.

Петтата и шестата точка очигледно не се случиле. Видението и пророштвото не се запечатени - ние сè уште ги читаме, сè уште се расправаме за нив, сè

уште пишуваме книги како оваа. И ниеден најсвет не е помазан.

Четвртата ставка е онаа што нема уредно да се поднесе. *Включејте ја вечната ѝ праведност* што започна на крстот во смисла дека е достапна праведност што не е наша; таа не пристигнала во смисла дека светот е исполнет со неа. Коментаторите се поделени. Јас ја сметам за започната, а не за консумирана, и ја означувам наместо да ја вбројувам во колоната што ми помага.

Еве зошто е важна табелата со резултати. Ако седумдесетте недели биле завршени во првиот век, тогаш визијата и пророштвото се запечатени и најсветото е помазано, и ниту едното не е вистина. Ако тие течат континуирано од декретот, тие завршиле одамна со една третина од нивната цел неостварена. Нешто во низата е недовршено - и тоа не е заклучок што го увезувам, туку она што стих 24 го бара од секој што го чита.

Декретот и 483-те години

Стих 25 го дава почетниот знак: *„од издавањето на наредба за обнова и изградба на Ерусалим“*.

Четири персиски декрети се предложени како кандидати и само еден од нив одговара на описот. Кир во 538 година п.н.е. ја одобрил обновата на храмот, а не на градот. Дариј во 520 година ја потврдил истата таа храмска работа. Артаксеркс во 445 година го овластил Неемија да ги обнови сидините - декрет за утврдување, издаден на еден пехарник.

Декретот на Артаксеркс до Езра, во седмата година од неговото владеење, е оној што одговара на зборовите. Тој овластува обнова, ја финансира службата во храмот, поставува магистрати и судии и го воспоставува Божјиот закон како закон на земјата - обнова на политиката, а не само поправка на камените сидови. Езра 7 го запишува тоа.

Оваа книга го датира тој декрет од 458 година п.н.е. , а Додатокот Е наведува зошто 457 година п.н.е. е вообичаената алтернатива и што ја прави разликата. И двете се одбранливи; поделбата произлегува од тоа дали ги сметате персиските кралски години според конвенцијата за годината на наследување и од тоа дали сметате од пролетна или есенска нова година. Јас го користам 458 година и го кажувам тоа, наместо да го претставам како утврдено.

Сега броењето:

7 недели × 7 49 години 458 п.н.е. → 409 п.н.е.

62 недели × 7	434 години	409 п.н.е. → 26 н.е.
69 недели × 7	483 години	458 п.н.е. → 26 н.е.

(Аритметика од ниво 1, пресметана во астрономски години, така што недостигувачката нулта година не може да го „тризе“: $-457 + 483 = 26$. Долуош ѝаѝ: од 458 година п.н.е. до 1 година п.н.е. е 457 години, уште една година го достигнува 1 година од н.е., остануваат уште 26 години.)

Првите седум недели имаат очигледен референтен знак: стих 25 вели дека градот „ќе биде ѝовторно изграден, со ѝлошѝаѝ и ров, дури и во време на неволја“, а четириесет и девет години обнова под опозиција е токму она што го опишуваат Езра и Неемија.

Месија Принцот — помазанието, а не раѓањето

Шеесет и деветте недели траат „до Месијаѝа, Кнезоѝ“. До што, поточно? Тој се роди, Тој беше крстен, Тој влезе во Ерусалим, Тој беше распнат. Која од нив го завршува броењето?

Насловот одлучува. **Месија** — מָשִׁיחַ (*машѝаѝах*) — значи ѝомазан . Терминот не е раѓање. Тоа е помазание.

Исус беше помазан при Неговото крштевање, кога Духот слезе врз Него, а Новиот завет го кажува тоа со тие зборови. Петар, проповедајќи во куќата на Корнелиј: „Знаејте за Исус од Назарет, како Бој Го ѝомаза со Свештиот Дух и со сила“ (Дела 10:38). И самиот Исус во синагогата во Назарет, читајќи го гласно Исаија и применувајќи го на Себе тој ден: „Духот Господов е врз Мене, зашто Ме ѝомаза“ (Лука 4:18).

Значи, шеесет и деветте недели завршуваат кај Јордан, во 26 година од н.е., кога Месијата бил помазан и претставен. Лука 3:1 го датира тој настан во петнаесеттата година од владеењето на Тибериј, а во 7-мото поглавје веќе јасно е кажано дека оваа книга го користи малцинскиот пресметка за таа петнаесетта година, а мнозинството ја става две години подоцна. Таа слабост припаѓа и на ова поглавје исто колку и на 7-мото поглавје, и нема да дозволам да остане неспомената во поглавјето кое најмногу го засега.

„По шеесет и двете недели“ - првата пауза, и таа е мала

Стих 26 започнува: „Пошто, ѝо шеесет и две седмици, Месијата ќе биде ѝоубен.“

Прочитај брзо, тоа вели дека распнувањето се случува на крајот од шеесет и деветтата недела. Читано како што е напишано, вели нешто послободно и покорисно: **после**. Не на. Не во ѝоследната недела. После.

Хебрејскиот јазик има начини да каже *веднаш*, а ова не е еден од нив. Зборот е предлог на низа и го остава интервалот неискажан.

Тоа е важно бидејќи интервалот не бил ништо. Месијата бил помазан во 26 година од н.е. и прекинат на Пасха во 30 година од н.е. - три и пол години јавна служба помеѓу двата настана, четири Пасхи, целото Евангелие.

Забележете што прават стиховите 25 и 26 меѓу нив. Стих 25 се смета **за** настан и го смета точно: 483 години, до помазанието. Потоа, стих 26 известува за втор настан и го поврзува со првиот со неквантифициран збор. **Бројот е прецизен, конекторот е отворен, и секој прави точно она што го кажува.** Ништо овде не е пренагласено. Книга што тврдела дека седумките се еластични би морала да одговори за 1260 дена подоцна; книга што забележува дека „*ѝосле*“ не е мерење, не тврдела ништо за седумките.

Задржете ја таа разлика. Таа се враќа во Поглавје 11 во поинаква форма.

Двајца мажи во еден стих

Сè во оваа книга што се однесува на седумдесеттата седмица на Даниел се свртува кон еден единствен стих, и тоа кон прашање на кое тој стих никогаш не одговара директно: **кој е „тој“?**

„И ќе склучи завет со мнозина за една седмица, но во средината на седмицата ќе ти зајре жрџиците и приносиците од жито; и на крилото на тнасоиците ќе дојде оној што ојусува, сè додека целосно уништување, она што е предодредено, не се излее врз оној што ојусува.“ - Даниел 9:27

Прочитајте го како еден човек и ќе го добиете толкувањето што им е научено на повеќето христијани: претстојниот антихрист потпишува седумгодишен договор со Израел, го прекршува по три и еден.

половина година, ги запира жртвите во обновениот храм и го поставува гнасотијата. Секој елемент од популарната временска линија за крајот на времето е изграден врз тоа толкување на оваа една реченица.

Прочитајте го како двајца мажи и ќе сфатите што тврди оваа книга: Месијата го потврдува заветот и го завршува жртвениот систем со тоа што го исполнува, а втора фигура - пустошител - се појавува во задната половина од стихот.

Значи, целата структура се темели на тоа каде и дали се менува темата. Еве три теста, и сите три се работи што можете да ги проверите во самиот текст, наместо да ги земете од мене.

Тест еден — граматиката ја означува промената

Погледнете како двете половини се однесуваат на своите теми.

Во првата половина воопшто нема именуван актер. Два глагола од трето лице, и двата со подметот во глаголот: **יֵרָב וְהָג** (*vehixibir*), „и тој ќе направи силен“ и **יִשְׁכַּח דְּבָרֵי** (*jashchay*), „тој ќе престане.“ Не е именка. Од читателот се очекува да продолжи со темата од стих 26.

Потоа втората половина престанува да го прави тоа. Обезбедува актер: **מִשְׁמֹם** (*meshomem*), партицип

— „оној што опустошува“, опустошувач. И го прави тоа повторно на самиот крај со **מִשְׁמֹם** (*shomem*).

Тоа е вистински структурен сигнал и лесно е да се пропушти во англискиот јазик. Хебрејскиот не воведува нова именка за подмет кој веќе работи. Носите имплицитан подмет сè додека останува ист и именувате нов кога ќе се промени. Стихот работи на неименувано „тој“, а потоа именува некого.

Самото ова не ви кажува *кој* е неименуваниот. Ви кажува дека човекот на крајот од стихот не е само човекот на почетокот од неговиот продолжение.

Втор тест — глаголот завет е погрешен глагол за склучување завет

Хебрејскиот јазик има стандарден идиом за склучување завет, а тоа не е оној што го користи Даниел.

Вообичаениот израз е **יָרַת בְּרִית** (*kara berith*), „да се склучи завет“ - фразата што се користи кога Бог склучува завет со Ное, со Авраам, на Синај,

со Давид. Се појавува низ целиот Стар завет. Ако Даниел мислел дека некој *склучува* завет, тоа е фразата што стои при рака.

Тој не го користи. Тој пишува **יִרְתֶּבְּ הָג** — Хифилот на **יָבַר** (*īabar*), чија смисла е да се биде силен, да се преовладува, да се прави моќен. Во каузалецот значи да се зајакне, да се зајакне, да се зацврсти.

Не зајакнуваш нешто што сè уште не постои. Глаголот претпоставува завет што веќе е на сила и опишува некој што го прави силен - што е опис на тоа што Месијата направил со заветот што Бог веќе го склучил, и чуден начин да се опише седумгодишен договор што е потпишан за прв пат.

Забележете и со кого е склучен заветот: **יָם בְּלָר** (*la-rabim*), „со многите“. Таа фраза не е

неутрален. Тоа е вокабуларот на Слугата на Исаија, кој „*ќе ти оџрава мнозина*“ и „*ќе ти џонесе џревовиџе на мнозина*“ (Исаија 53:11–12) - и тоа е вокабуларот по кој Исус посегна на трпезата: „*ова е Мојаџа крв на заветџоџ, која се џролева за мнозина за џросџување на џревовиџе*“ (Матеј 26:28). Завет, пролеан, за мнозина. Тој го цитира овој стих.

Тест три — човекот на крајот од стихот е човекот врз кого паѓа пресудата

Ова е најсилното од трите на англиски јазик и доаѓа со еден услов што ќе го наведем на крајот, наместо да го закопам.

Следете ја последната клаузула до нејзиниот крај. Уништување — „*целосно унишџување, она шџо е џредогредено*“ — се **излева врз оној што опустошува**.

Кој и да е субјектот на втората половина, тој е оној врз кого ќе се спушти наредбата за уништување. Тој не само што глуми; тој е осуден.

Сега прашајте се дали тоа може да биде истата личност која го потврдува заветот со многите.

Не може. Не врз основа на доктринарни причини - врз основа на казната. Едната фигура го зајакнува заветот и го доведува жртвениот систем до неговиот крај. Другата прави гнасотиџ, опустошува и врз него се излева пресуда. Еден единствен субјект би морал да биде и потврдувач на заветот и предмет на утврдениот гнев во просторот на еден стих.

Тоа е најчистата можна реплика: темата од втората половина е дефинирана од стихот како единствената врз која паѓа уништувањето.

А сега условот што го ветив.

Последниот збор од стихот е **שׁוֹמֵם** (*шомем*), а преводите се поделени околу тоа. NASB, ESV, NIV, NET, CSB и NLT сите го толкуваат како агент - *џусџошиџел* , оној што прави пустош.

KJV, NKJV и ASV го толкуваат како состојба - *џусџош* , што значи разурнат град или луѓе. Според постарото толкување, уништувањето се излева врз жртвата, а не врз сторителот, и овој тест ја губи својата клучна улога.

Јас го користам NASB, а современиот консензус е со него. Но, читателот што работи од King James има вистинско прашање овде и заслужува да му се каже тоа, наместо самиот да го открие.

Што преживува во двата случаи : *џрвиоџ* од двата збора, **שׁוֹמֵם** (*мешомем*)

) во фразата „на крилоѝ на їнасоїиїїе ќе дојде оној шїо оїусїошувa“, е агентски при секое читање. Именуван е нов актер и тој го прави опустошувањето. Значи, структурата на стихот со два субјекта — тест за резултатот — важи без разлика како ќе оди конечниот збор. Само пресудата зависи од преводот.

Каде паѓа линијата

Составување на трите заедно:

Предмет	Што прави тој
27a неименуван „тој“, преземено од стих 26	зацврстува завет со многите · ги завршува жртвите и приносите во средината на седумте
27б мешомем — на пустош, новоименуван	доаѓа на крило на гнасоти и · прави пустош · дали врз него се излеало предодреденото уништување

Прекилот паѓа на „и на крилоѝ на їнасоїиїїе“. Пред него, се зајакнува завет. После него, се именува нов актер и тој е суден.

Кој е „кнезот што треба да дојде“?

Прашањето за заменката во стих 27 не може да се реши без да се реши ова, па затоа припаѓа тука.

„...и народоѝ на кнезоѝ шїо доаѓа ќе го унишїи їрадоѝ и свеїилишїеїо.“ - Даниел 9:26б

Се предлагаат три кандидати, а еден од нив е исклучен од самата клаузула.

Прво, неколку зборови за зборот. *Принцоѝ* овде е תיג (*naїug*), и тоа не е титула резервирана за добри луѓе. Езекиел 28:2 го користи за владетелот на Тир - фигура што тој пасус понатаму ја опишува со најостра терминологија кај пророците. Тоа е општ збор за оној што води: цареви, заповедници, храмски службеници, странски моќници, зловни владетели. Значи, ниту еден кандидат не може да биде исклучен само врз основа на тоа што збороѝ „*владетел*“ звучи премногу чесно за него, а никој не може да биде вклучен врз основа на тоа што звучи премногу чесно за некој друг.

Кандидат еден: иден антихрист. Ова е стандардното диспензационо толкување и е основата на рамката на седумгодишниот договор - претстојниот принц од стих 26 станува „тој“ од стих 27, го потпишува договорот и го прекршува. Сè против што се расправа во оваа книга зависи од тоа. Исто така, толкувањето бара уништувањето на градот и светилиштето во стих 26 да биде или различен настан од 70 година од н.е. или чудно долга заграда.

Кандидат два: Месија. Тоа значи дека двата кнезови се Исус - *Месија Принцој* во стих 25 и *йринцој кој ѝ треба да дојде* во стих 26. Ова е привлечно бидејќи целосно го отстранува антихристот од Даниел 9, што е она што е потребно за аргументот.

Но, прочитајте ја реченицата што ја произведува. **Луѓето на принцот го уништуваат градот и светилиштето.** Ерусалим и храмот биле уништени во 70 година од н.е. од страна на римските легии. Според ова читање, римската војска е *народој на Исус*. Неговиот народ биле Евреите, а Евреите не го уништиле тој храм - тие умреле во него.

Оправданиот приговор е дека Светото писмо навистина ги присилува странските војски да му служат на Бога, а потоа ги бара: Навуходоносор е „*Мојој слуја*“ (Еремија 25:9), Асирија е „*жезлој на Мојој ѝнев*“ (Исаија 10:5), а Кир е наречен Божји *машијах*, Неговиот помазаник (Исаија 45:1). Значи, идејата дека Рим дејствувал како инструмент на Христовиот суд врз градот не е апсурдна - самиот Исус ја изрекол таа пресуда во Лука 19.

Сепак, „*народој на йринцој*“ е посесивен призив, а посесивниот призив најприродно ги именува луѓето на кои им припаѓа еден човек или на кои им командува, а не луѓето што Бог некогаш ги користел против некој друг. Читањето мора да се напрегне токму во точката каде што стихот е најконкретен.

Постои и втора форма на ова читање што вреди да се сфати сериозно, бидејќи тоа е онаа што ја држев веќе некое време: дека *луѓето* се Евреите - народот на Месијата - и дека храмот паднал затоа што го отфрлиле.

Теологијата на тоа е точна, а граматиката не е, и двете можат јасно да се одвојат.

Теологијата е прва затоа што е вистинита и важна. Храмот бил уништен како пресуда за отфрлањето на Месијата. Тоа не е заклучок; тоа е она што Исус го кажал однапред, со јасни зборови. „*Еј, вашиот дом ви се осџава йусѝ*“

(Матеј 23:38). „Нема да осџаваџ во вас ни камен на камен, зашџо не џо џреџознавџе времеџо на вашаџа џосеџа“ (Лука 19:44). Причината за 70 година од н.е. е она што се случило во 30 година од н.е.

Сега граматиката. Во стих 26, хебрејскиот гласи **אֵלֶּיךָ יְהוָה אֱנוֹכִי וְהַיִּדְּיָה אֶת־הַיֵּשׁׁבִּים** — предметите поставени предно за нагласување, *и џрагоџ и свеџилишџеџо*, потоа глаголот **יִשְׂרָאֵל** (*јашчиџ*), „тој ќе уништи“, а потоа подметот: **אֶחָד** (*сум*), *народоџ* на еден принц, оној што доаѓа.

Ам е подмет на глаголот. Луѓето се оние што го прават уништувањето. Значи, едно толкување што ги прави Евреи го содржи стихот што вели дека Евреите го уништиле градот и светилиштето - а Евреите не го уништиле тој храм. Тие биле опсадени во него и умреле бранејќи го.

Разликата е помеѓу **причина** и **агент**, а Светото писмо овде ги одделува. Даниел 9:26 го именува агентот - луѓето на идниот принц, кој и да е тој принц. Исус ја именува причината: тие не го препознаа времето на нивната посета. Никој не мора да избира. Отфрлањето донесе суд; легиите го извршија.

И забележете што се појавува кога ќе дозволите секој текст да си ја заврши својата работа. **Даниел ја дава низата**

— Месијата е погубен, а потоа градот и светилиштето се уништени. **Исус ја наведува причината. Езекиел 4 го наведува интервалот** — четириесетте години од казната на Јуда, од 30 до 70 година од н.е., што се користи во 7-та глава за да го зацврсти својот часовник. Три текста, еден настан, секој од нив го наведува она што другите го изоставуваат. Тоа е подобар резултат отколку еден стих да ги содржи сите три.

Кандидат трет: Тит. Тит Флавиј Веспасијан командувал со опсадата на Ерусалим во 70 година од н.е. Тој бил син на владејачкиот цар и наследник на принципатот - римски принц во наједноставната смисла на зборот. А *неџовиоџ* народ, легиите, направиле токму она што го кажува стихот: го уништиле градот и светилиштето.

Исто така, постои точка на секвенца што му оди во прилог. Стих 26 штотуку вели дека *Месијаџа ќе биде оџсечен*. Потоа повторно да се претстави истиот тој Месија, во следниот здив, како *џринцоџ шџо џреба да дојде*, би било чудно - Тој штотуку е опишан како отсечен, а *доаѓањеџо* е чуден начин да се зборува за Него во тој момент. Читан како две фигури, стихот е едноставно хронолошки: Месијата е отсечен, а потоа луѓето на претстојниот принц го уништуваат градот. 30 година од н.е., потоа 70 година од н.е., по ред.

Се совпаѓа со настанот и се совпаѓа со актерот. Не бара напрегнат посесивен

став и нема аргумент за тоа дали незнабошците можат да се наречат нечиј народ - легиите недвосмислено биле Титови луѓе. И го става пророштвото на Даниел директно на опсадата што во 7-мото поглавје се користи како сидро на часовникот на Јуда, истата 70-та година од н.е. достигната од сосема поинаква насока.

Што тврдам, а што не тврдам

Го наведувам Тит како веродостојно толкување и не тврдам поголема сигурност од тоа. **Не сум решен помеѓу него и Месијата**. Прашањето се свртува кон хебрејската синтакса и кон претходните правила на јазикот, а научниците кои ги поминале своите животи во тој текст не се согласуваат меѓусебно околу тоа.

Она што е важно за оваа книга е потесно од прашањето, и сакам да бидам прецизен во врска со тоа.

Аргументот овде не мора да знае дали принцот е Тит или Месија. Потребно е принцот да не биде антихрист.

Продолжи понатаму. Ако принцот е Тит, најблиското претходно правило му го предава стихот 27 на Тит.

— што би значело дека римски генерал го зајакнува заветот со многите и ги доведува жртвите и приносите до крај. Никој не го тврди тоа и ништо не го поддржува, па затоа заменката мора да се протега подалеку наназад, до Месијата. Ако наместо тоа, принцот е Месија, заменката директно завршува на Месијата. **И двата пата стигнуваат на истото место.** Само третото читање — сè уште иден антихрист — става потписник на договор во стих 27, и тоа е оној врз кој е изградена седумгодишната рамка.

Значи, она што ја прави работата не е идентификување на принцот. Тоа е следново: **уништувањето опишано во стих 26 е во 70 година од н.е., а принцот чиј народ го извршил му припаѓал на 70 година од н.е.** Градот бил уништен. Светилиштето било уништено. Тоа е завршен настан со датум, а човекот чиј народ го извршил бил жив за да го види тоа. Читањето на него како владетел сè уште во иднина во нашиот век бара третирање на „*народоџ на ѝринцоџ*“ како далечни предци на некој што сè уште не е роден - што е значителна количина тежина за посесивен човек, а тоа е претпоставката за носивост на рамката што ги обликувала очекувањата на поголемиот дел од христијанскиот свет.

Двајца кнезови, тогаш, а не тројца - и јас лабаво го држам идентитетот на

вториот. Месија, кнезот, е Исус. Принцот што треба да дојде припаѓал на првиот век, без разлика дали тоа е Тит кој командувал со опсадата или Господ чиј суд бил. Антихристот не е во овој стих. Тој не мора да биде, а неговото ставање тука е она што ја создаде конфузијата на прво место.

И сега тешкиот дел

Третиот тест утврдува дека втората половина не е за Месијата. Не утврдува дека првата половина е ...

За таа цел, книгата се потпира на аргументот изнесен претходно во ова поглавје - дека еднината „тој“ од стих 27 се однесува на „Месија“ во стих 26, а не на „кнезот *што треба да дојде*“. **Повеќето современи коментатори го отфрлаат ова толкување.**

Нивната причина е добра и се нарекува правило на најблизок претходник: кога заменката може да се однесува на повеќе од една претходна именка, таа обично се однесува на најблиската. „Принцот *што треба да дојде*“ е поблиску до стих 27 отколку „Месија“ . Според вообичаеното правило, принцот победува.

Како што е прикажано погоре, тој приговор е издржлив - ако принцот е фигура од првиот век, заменката мора да се врати на Месија во секој случај, бидејќи ниеден принц од првиот век не потврдил завет со многите. Но, граматичката поента стои сама по себе и нема да ја отфрлам. Тоа е најсилното нешто што другата страна го има тука.

Контрааргументот - дека фразата е „народот на принцот“, па именката глава е *народ* , а множина глава е лош претходник за еднинска замена - е вистински аргумент, и тоа е оној на кој се потпираше мојата прва книга. Сè уште мислам дека има сила. Но, хебрејскиот дозволува именка во генитив да служи како претходник, и секој што ви кажува дека ова го решава прашањето претерува.

Еве го мојот став, во еден пасус, за никој да не мора да го заклучува:

Само граматиката му оди во прилог на принцот. Лексиконот и контекстот му одат во прилог на Месијата. *Хиџир* е погрешен глагол за потпишување договор, а правилен глагол за зајакнување на постоечки завет. *Ла-рабим* е вокабулар на Слуга. Доведувањето до крај на жртвата и приносот е она што Евреите го кажуваат за Христос - „со една жртва ти усоврши за сите времиња оние што се осветени“ - и е чудно да се припише на антихрист, кој би ги прекинал жртвите, наместо да ги исполни. Јас ги тежам тие потешки од

близината. Некој може да ги тежи на друг начин и да расудува искрено.

(Ниво 2 за сѝрукѝураѝа со два ѝредмеѝа - ѝесѝовиѝе еден и два ја вршаѝ ѝаа рабоѝа и ниѝу еден не зависи од осѝорен ѝревод. Ниво 3 за иденѝификување на ѝемаѝа од 27а како Месија: арѝуменѝирано ѝолкување ѝроѝив моменѝалноѝо мнозинсѝво, кажано јасно, а не ѝреѝсѝавено како решено. Тесѝоѝ ѝри е Ниво 2 за NASB и неѝовоѝо семејсѝво и не се држи до ѝреведувањеѝо на ѝоследниоѝ збор од KJV.)

Што прави и што не одлучува ова

Одлучува дека Даниел 9:27 содржи две бројки, што е доволно за да се прекрши рамката на седумгодишниот договор што зависи од постоењето на еден.

Само по себе не одлучува кога ќе се случат половините од седумдесеттата недела. Тоа е работа на следниот дел - и вреди да се каже дека двете прашања се одвоиви. Читателот би можел да прифати сè во овој дел, а сепак да ја смести целата седумдесетта недела во иднина. Она што не би можел да го направи е да продолжи да го чита стихот 27 како еден човек кој потпишува, а потоа крши завет, бидејќи стихот именува втор актер, а потоа го осудува.

Јазот — најтешкото нешто во оваа книга за одбрана

Сега имаме сè освен делот што ја прави целата рамка да функционира, па да го објавиме.

Седумдесетте седмици се 490 години. Шеесет и девет од нив се протегаат од 458 година п.н.е. до 26 година од н.е. без прекин. Седумдесеттата седмица е седум години. Стих 27 вели дека заветот е зајакнат една седмица и нешто се случува во средината на седмицата - три и пол години подоцна.

Оваа книга вели дека таа недела е службата на Исус, од 26 до 30 година од н.е. што Тој лично ја извршил, а втората половина е сè уште пред нас, и таа е за нас, Неговите двајца сведоци, да ја извршиме.

Што значи дека јаз од околу две илјади години се наоѓа во рамките на седумгодишен период.

Кажете го јасно, бидејќи критичарот ќе го стори тоа: прекилот е четири пати подолг од целото пророштво што го прекинува. Четиристотини деведесет години, утврдени како единица, со дупка од две илјади години во последните седум од нив. Ништо во Даниел 9 не најавува таков јаз. Нема стих

што вели дека и *ѿвојаш броењето ќе ѿресѿане*.

Значи, еве го случајот, и можете да го процените.

Прво: стих 24 наметнува некаков вид нецелосност на секого. Што и да правите со празнината, три од шесте утврдени цели не се случиле. Визијата и пророштвото не се запечатени. Најсветото не е помазано. Секој што вели дека седумдесетте недели завршиле во првиот век, мора да објасни како една утврдена цел завршила со една третина од нејзината цел нерешена. Незавршената работа не е моја измислица; таа е во текстот и секое читање мора да ја објасни. Прашањето е само *каде* се наоѓа нецелосноста.

Второ: текстот сам по себе ги дели неделите. Бог не рекол „седумдесет недели“. Тој рекол седум недели и шеесет и две недели, а потоа ја обработувал последната одделно во посебен стих. Еден континуиран распон не мора да се изнесе во три дела. Поделбата е во стих 25 пред кој било толкувач да го допре.

Трето: пророштвото е експлицитно за одреден народ и одреден град. *„Седумдесет седмици се одредени за ѿвојот народ и ѿвојот свет ѿраг.“* Не за светот. За Израел и Ерусалим. Часовникот одреден за една нација е барем разбирлив како часовник што застанува кога Божјото дејствување се свртува на друго место - а Новиот завет опишува токму такво пресвртување, со накалемети незнабошци и делумно стврднување на Израел *„додека не дојде ѿлноѿаѿа на незнабошциѿе“*. Без разлика дали ја прифаќате таа рамка или не, тоа не е *ad hoc* изум создаден за да го спаси Даниел; тоа е сопствен опис на Павле за времето во кое се наоѓаме.

Четврто, и ова е она што би го задржал: Исус покажал необележана празнина во пророчката реченица, и тоа го направил намерно.

Во синагогата во Назарет му го дадоа Исаија и тој го прочита ова:

*„Духот Госиодов е врз Мене, зашто Ме ѿмаза да им ѿпројоведам Еванѿелието на сиромашниѿе. Ме исѿраѿи да им ѿпројоведам ослободување на заробениѿе и враќање на видот на слепиѿе, да ѿ ослободам уѿнеѿениѿе, да **ја ѿпројоведам** блаѿодаѿнаѿа ѿгодина Госиодова.“* - Лука 4:18-19

Потоа, Лука вели: *„Ја заѿтвори книѿаѿа, му ја враѿи на слуѿаѿа и седна“* — и им рече: *„Денес се исѿолни ова Писмо ѿред вашиѿе уши“*.

Тој застава на средина од реченицата. Еве го целиот Исаија 61:2, со означената точка каде што го затворил свитокот:

„Да ја објавиме благодаријатна година Господова - Тој застава тука и денот на одмаздата на нашиот Бој; да ти утешиса сите што страдаат.“

Еден стих. Три клаузули. Го прочита првиот, им кажа дека се исполнил тој ден и седна пред вториот - а денот на одмаздата сè уште не дошол.

Тоа е празнина од најмалку две илјади години помеѓу две реченици од еден стих, обележана со ништо во хебрејскиот јазик. Знаеме дека е таму само затоа што Господ престанал да чита и седнал.

Значи, приговорот „пророштво не функционира на тој начин“ има одговор, а одговорот е дека Исус го прочитал на тој начин јавно и им рекол на собранието дека штотуку ја исполнил првата половина од реченицата чија втора половина сè уште била неизвесна. Ако може да се појави празнина помеѓу две реченици од еден стих, таа може да се најде помеѓу две половини од една недела.

Што не прави тој аргумент. Покажува дека е можен јаз во пророчката литература; не покажува дека овој јаз е реален, или дека е две илјади години, или дека завршува во 2027 година. Исаија 61 го прави приговорот одржлив. Не го докажува тој аргумент.

(Ниво 3. Јазот е заклучен од недовршени цели од стих 24 и е истражен со пресекање. Не е наведен во Даниел. Ако сметате дека тоа е незадоволително, правилно одговарајте на доказите - ова е заклучок и не го толкувам како нешто грубо.)

Едно нешто ја разликува верзијата на оваа книга за јазот од понејасниот вид. **Има краеве.** Јазот трае од Пасха 30 година од нашата ера до дваесет и седми април 2027 година. Тоа е тврдење со два датума, а едниот од нив е доволно близок за да биде погрешен јавно во рок од една година. Теоријата за јазот што може да се провери е поинаква работа од теоријата за јазот што само апсорбира сè што нуди историјата.

Што ни дава Поглавје 8

- Седумдесет седум се 490 години, а седумте се години. *(Второ ниво - хебрејскиот и речиси универзален договор.)*
- Шест цели се утврдени за периодот; три се несомнено остварени, една е спорна, а две очигледно не се. **Редоследот е недовршен при какво било читање.** *(Ниво 2.)*
- Декретот е налог на Артаксеркс до Езра, 458 година п.н.е. *(Второ*

ниво, со 457 година п.н.е. како жива алтернатива — Додајок Е.)

- 458 п.н.е. + 483 години = 26 н.е. (Аритметиката од Ниво 1 се темели на датумот на декретот од Ниво 2 појоре - променете го декретот и збирот се поместува со него.)
- Дека 26 година од н.е. е исто така годината на помазанието кај Јордан. (Трето ниво, и одделно: се појавува на пресметката на малцинската коефициенција од единаесеттата година на Тибериј, наведена во Појавје 7 и повторно овде. Аритметиката и идентификацијата се две тврдења и тие не успеваат независно еден од други.)
- По шеесет и двете недели — не на — дозволува три и пол години од помазанието до крстот. **Бројот е прецизен; конекторот никогаш не бил мерка.** (Ниво 2.)
- Даниел 9:27 содржи две фигури, а не една - нов агентен субјект е именуван во втората половина. (Второ ниво.) Тоа што втората фигура е човекој врз кој ја нареденој уништување е второ ниво за NASB и нејовој семејство, и не се држи до преводот на последниот збор од стихот во стихот на Кралот Џејмс.
- Заветот е зајакнат, а не склучен. Месијата потврдува постоечки завет со многите; Тој не потпишува седумгодишен договор. (Трето ниво, и појавувањето на оваа книга на својот сегашној мнозинство.)
- Принцот чиј народ го уништил градот му припаѓал на првиот век - Тит или Господ чија пресуда била тоа. Не личност што сè уште е во иднина. (Трето ниво, а аркуменот не зависи од тоа кое.)
- Три и пол години од седумдесеттата недела остануваат неотслужени. (Ниво 3 - јазот.)

Остатокот од книгата е за тоа кога започнуваат тие три и пол години.

ДЕЛ IV — КОНВЕРГЕНЦИЈА

Уште два часовници и ревизија на вредноста на четвори договори.

Глава 9 — Четири часовници, една година

Два часовници работат од 6-то поглавје. Ова поглавје започнува со уште два, а потоа прави нешто што повеќето книги од ваков вид никогаш не го прават: прашува колку вредат четири договори кога ќе погледнете од каде секој од нив ги добива своите делови.

Кратката верзија, за да знаете каде завршуваме. **Два од овие четири часовници вредат многу. Едниот вреди нешто. Едниот е најслабата работа во оваа книга и ќе го рангирам последно, наместо да дозволам рецензент да го направи тоа наместо мене.**

Каде што веќе сме

Од поглавјата 6 и 7, накратко:

Израел. Езекиел 4 наведува 390 години. Тие продолжуваат по неуспешната асирска опсада од 701 година п.н.е. и истекуваат во 311 година п.н.е. без покајание. Левит 26 ја множи казната со седум. $390 \times 7 = 2730$, отслужени по опсадата. **701 година п.н.е. + 2730 = 2030 година од н.е.**

Јуда. Езекиел 4 доделува 40 години. Тие течат од распнувањето во 30 година од н.е. до опсадата на 70 година од н.е. без покајание. Левит 26 се множи, а потоа повторно се множи. $40 \times 7^2 = 1960$, се служи по опсадата. **70 година од н.е. + 1960 = 2030 година од н.е.**

Сега другите две.

Третиот часовник - два дена и четириесет јубилеи

Осија зборува за народ под суд кој сè уште не се обратил:

„Дојдете, да се вратиме кај Госџода! Зашџо Тој нѐ раскина, но и ќе нѐ излекува; нѐ рани, но и ќе нѐ ѓреврзе. Ќе нѐ оживее ѓо два дена, а на ѓреџиоѓ ден ќе нѐ воскресне, за да живееме ѓред Неѓо.“ - Осија 6:1-2

Два дена, потоа третиот. Читано како обични денови, тоа е поговорка за брзо закрепнување, а тоа е легитимно толкување.

Пророчки прочитано, тоа е еден распон - а Петар ја дава стапката на конверзија што го прави еден:

„Но, возљубени, не дозволувајџе да ви избеѓа од вниманиеѓо овој факѓ: дека кај Госѓода еден ден е како илјада ѓодини, а илјада ѓодини како еден ден.“ - 2. Петрово 3:8

Два дена се две илјади години. Кинењето започна кога народот го отфрли својот Месија и нејзиниот дом беше оставен запустен; оживувањето доаѓа две илјади години подоцна, а третиот ден - милениумот - следи.

30 година од н.е. + 2000 години = 2030 година од н.е.

Постои и втор начин на броење на истиот распон што се мери идентично, и вреди да се каже една реченица бидејќи е изграден од Тора, а не од поговорка. Левит 25 го поставува Јубилејот на педесет години - седум циклуси на саботни години, а потоа педесетти, во кој долговите се отпишуваат, робовите се ослободуваат и земјата се враќа на нејзиниот првобитен сопственик. Четириесет Јубилеји се две илјади години, а четириесет е бројот на Светото писмо за период на тестирање.

Две илјади години тестирање, кои завршуваат со ослободување на она што е изгубено. Затоа постои Јубилејот. Без разлика дали ќе стигнете до бројот преку двата дена на Осија или преку четириесет Јубилеји, ќе стигнете до 2030 година.

(Ниво 3. Чиџањето на Осија за еден ден за еден милениум е џиџолошко, не е наведено. Реченицаџа на Пеџар е за Божџиоџи однос кон времеџи, а не за џрсиџен за декодирање, а внимаџелниџе чиџаџели ја џрименувааџи џовнимаџелно оџколку јас овде. Овој часовник е арџуменџи од шема, и јас џо држам џолабаво од дваџа џред неџо.)

Четвртиот часовник — генерацијата и приговорот што ќе го изнесам за вас

Исус, по параболата за смоквата:

„Висџина ви велаџ, ова џоколение нема да џомине додека не се збидне сѐ ова.“ - Матеј 24:34

И должината на една генерација, од псалмот на Мојсеј:

„Деновиџе од нашиоџи живоџи се седумдесеџи џодини, а ако сме силни, осумдесеџи џодини.“ - Псалм 90:10

Значи: некој настан започнува генерација, а осумдесет години подоцна генерацијата што го видела сѐ уште не е почината.

Настанот што го користи оваа книга не е оној што го користат повеќето наставници. На **23 јануари 1950 година**, Кнесетот гласаше со 60 наспроти 2 гласа за прогласување на Ерусалим за главен град на Израел.

1950 + 80 = 2030 година од н.е.

Сега, пред да го покренете, еве го приговорот, и тој е силен.

Сите други ја користат 1948 година. Израел се преродил како нација на 14 мај 1948 година, и ако некој современ настан започнал пророчка генерација, тоа е очигледниот кандидат. А 1948 година не ја дава 2030 година. Ја дава 2028 година.

Полошо од тоа. Дозволете ми да ја ставам целата мрежа на страницата, вклучувајќи ги и ќелиите што ме засрамуваат:

Почетен настан	+ 70 години	+ 80 години
Израел прероден — 14 мај 1948 година	2018 · веќе помина	2028 година
Кнесетот го прогласи Ерусалим за... главниот град — 23 јануари 1950 година	2020 · веќе помина	2030 година
Ерусалим повторно обединет — јуни 1967	2037	2047

Шест веродостојни комбинации. Точно една од нив ја дава 2030 година, и тоа е онаа што ја користи оваа книга.

Тоа е најранливата работа во оваа книга и нема паметен одговор на тоа.

И двата слободни избори - кој настан и кој од двата животен век на псалмот - мора да ми паднат на патот, и навистина паднале. Ако ви кажам дека шансите против тоа се астрономски, ќе ве навредам, бидејќи точниот опис е дека часовник со два параметри погодил цел и имало шест начини да се постави.

Можам да ви ги дадам моите причини и сакам да ги одмерите знаејќи што се бара од нив да носат.

Зошто градот, а не нацијата. Дискурсот на Маслиновата Гора е за Ерусалим, а не за државноста. Учениците прашуваат за храмовите. Исус одговара со Ерусалим опкружен со војски, а Лука го запишува часовникот што всушност го именува: „Ерусалим ќе биде ѓазен од незнабошциѓе додека не се исполнат времињата на незнабошциѓе“ (Лука 21:24). Она што се мери е незнабошците да го владеат градот. Една нација може да се прероди додека нејзиниот главен град останува под странска администрација - а во 1948 година Ерусалим беше токму тоа, поделен, со Стариот град во јордански раце и

меѓународната заедница што притискаше градот да се интернационализира. Гласањето во Кнесетот во јануари 1950 година беше чинот што го реши прашањето чиј главен град беше.

Зошто осумдесет, а не седумдесет. Псалм 90 ги дава и двете, и ги дава како опсег со придружен услов: седумдесет, „или ако е ѿоради сила, осумдесет“. Осумдесет е надворешната граница.

Читањето на Матеј 24:34 како „нема да ѿомине“ - генерацијата е сè уште тука кога тоа ќе се случи - се залага за надворешната граница, а не за внатрешната. Земете седумдесет и генерацијата веќе поминала.

Тоа се вистински аргументи. Тие се исто така, очигледно, аргументи што доведуваат до одговорот што го сакам, и нема да се преправам дека ќе ги најдов ако 1950 плус осумдесет ја донесеше 2041.

(Ниво 3 Два бесѿлајни ѿпараметѿри, шестѿ комбинации, еден ѿѿодок.)

Ревизијата на независноста — делот што повеќето книги како оваа го изоставуваат

Еве го прашањето што треба да го постави еден внимателен читател. Јас го поставувам прв.

Дали овие четири часовници се всушност независни?

Тоа е од огромно значење. Согласноста на четири независни сведоци е моќна. Четири искази што сите се навраќаат на еден извор воопшто не се четири сведоци - тие се еден повторен сведок, а согласноста меѓу нив не ви кажува речиси ништо.

Па, дозволете ми да објаснам од каде секој часовник ги набавува своите делови.

Часовник	Текстуален извор	Историски водител	Интерпретативни потези што му се потребни
Израел	Езекиел 4 · Левит 26	Опсада од 701 година п.н.е.	лево/десно читање · времетраење на читање · сидро за опсада
Јуда	Езекиел 4 · Левит 26	Распнување од 30 година од н.е. · Опсада од 70 година од н.е.	лево/десно читање · времетраење на читање · опсадно сидро · Тибериевска пресметка

Јубилеј	Осија 6:2 · 2 Петар 3:8	Распнување од 30дневно читање за еден година од н.е. милениум
Генерациј а	Псалм 90:10 · Матеј 24:34	Гласање воград-не-нација · осумдесет-не- Кнесетот од 1950седумдесет година

Сега прочитајте ги преклопувањата бидејќи ги има три и не се мали.

Израел и Јуда ја делат целата своја рамка. И двата доаѓаат од Езекиел 4, и двата се помножени со Левит 26, и двата зависат од истите три толкувачки потези. Тие не се двајца сведоци. Тие се **една рамка применета двапати.**

Јудиниот и јубилејниот часовник делат сидро. И двата почнуваат од распнувањето во 30 година од н.е. Ако тој датум е погрешен - а во 7-мо поглавје е кажано дека се темели на малцинско сметање на петнаесеттата година од владеењето на Тибериј - тогаш два од четирите часовници се движат заедно.

Само генерацискиот часовник е целосно независен од другите. И е најслаб од четирите.

Тоа е непријатен збир на факти и прави вистинска штета на фразата „*четири независни часовници*“ . Ја употребив таа фраза. Беше премногу силна и ја повлекувам овде.

Па, колку всушност вреди конвергенцијата?

Помалку од четири сведоци. Повеќе од ништо. Еве што преживеало.

Израел и Јуда се една рамка применета двапати — но двете примени речиси и да немаат заеднички влезни податоци. Различни должини на речениците, 390 и 40. Различни сидра на растојание од седум века, утврдени од неповрзани настани со неповрзани аргументи. Различен број на множења, еден и два. Различни множења, 2730 и 1960.

Тоа не се двајца сведоци на еден факт. Тоа е **проверка на конзистентност на рамката** - а проверките на конзистентност вредат нешто реално. Ако левото/десното читање на Езекиел 4 беше погрешно, или читањето на времетраењето на Левит 26 беше погрешно, нема причина рамката да ја произведе истата година двапати од толку различни влезни податоци. Можеше да произведе 2030 и 1990. Можеше да произведе 2420 и 2030. Поглавје 7 ви покажа точно колку лесно го прави тоа, кога сидрот е

поместено.

Јубилејниот часовник додава малку и не многу , бидејќи се потпира на истиот датум на распнувањето како и часовникот на Јуда. Она што го придонесува е поинаков *вид* расудување - типолошко, а не правно - кое доаѓа до истата година. Потврдата од различна дисциплина вреди нешто, но не е втор примерок.

Генерацискиот часовник додава најмалку , од причината наведена погоре.

Значи, точната изјава на аргументот не е дека *сите се согласуваат со четири независни часовници* . Тоа е следново:

Една рамка, извлечена од две поглавја од Тората и пророштвото, применета двапати со сосема различни влезни податоци, ја дава истата година и двата пати - а уште две линии на размислување, една типолошка и една слаба, доаѓаат до истото место.

Тоа е послабо тврдење од она на задната корица на повеќето книги со пророштва. Исто така е вистина, а вистинското, помало тврдење трае подолго од импресивно претеруваното. Читателот кој ќе го провери ова поглавје ќе открие дека веќе го кажав најлошото од него.

Рангирање на моите сопствени докази

Бидејќи не сите четири заслужуваат иста тежина, а кажувањето на тоа е покорисно отколку табела од четири еднакви реда:

Часовник	Јачина	Зошто
1 Израел	најсилен	Броевите се дадени во текстот, сидрот е добро потврдено во 701 година п.н.е., нема зависност од хронологијата на Новиот завет. Се потпира или паѓа само на Езекиел 4 и Левит 26.
2 Јуда	силен	Иста рамка, сосема различни влезни информации. Ослабена поради нејзината зависност од распнувањето од 30 година од н.е., кое се потпира на пресметка на малцинството.
3 Јубилеј	умерен	Различен вид на расудување што достигнува до истата година - но типолошко и го дели сидрот на Јуда.
4 Генерациј	слаб	Два слободни параметри, шест веројатни

а комбинации, еден погодок. Вклучено за комплетност, не се потпира на нив.

Ако 4-то и 5-то поглавје не се совпаднаат, горните две се спојуваат и книгата е завршена. Ако Тибериевото пресметување не успее, часовникот два и три се поместуваат и само Израел останува на 2030 година. Ако часовникот на генерациите е погрешен, ништо друго не се менува.

Тоа е вистинската структура на зависност, и сега можете да ме држите до неа.

Што ни дава Поголавје 9

- Двата дена на Осија плус илјадагодишниот ден на Петар даваат 2000 години од распнувањето. **30 година од н.е. + 2000 = 2030 година.** *(Трејто ниво — тииолошко.)*
- Четириесет јубилеи од педесет години е истата 2000 година, достигната преку Левит 25. *(Ниво 3.)*
- Генерација осумдесет години од прогласувањето на Ерусалим за главен град од страна на Кнесетот. **1950 + 80 = 2030.** *(Трејто ниво — шест веројатни поставки, еден погодок, а мрежата е исечена погоре.)*
- Четирите часовници **не се четири независни сведоци.** Израел и Јуда делат иста рамка; Јуда и Јубилејниот часовник делат сидро; само генерацискиот часовник е независен. *(Наведено зајоа што е вистина и зајоа што чистајело би го пронашол секако.)*
- Она што преживува е една рамка применета двапати со различни влезни податоци што се спуштаат двапати во истата година, типолошки потврдено. **Тоа е аргументот, изнесен во неговата вистинска големина.**

Следното поглавје престанува да прашува која година и почнува да прашува кој ден.

Глава 10 — Пасха 2030: Датум на истекување

До тука, книгата расправаше околу една година. Оттука, се расправа за деновите, а стандардот на докажување мора соодветно да се зголеми. Годината е голема цел. Денот не е. Ова поглавје прави едно: го зема часовникот на Јуда, кој истекува во 2030 година, и прашува каде во 2030

година истекува.

Часовникот секогаш беше гозба до гозба

Вратете се на тоа како беше измерена казната на Јуда.

Четириесетте години траеле од распнувањето до опсадата - и двата краја од тој период се Пасха. Исус бил распнат на Пасха во 30 година од н.е. Тит ги затворил ѕидините на Ерусалим на Пасха во 70 година од н.е., кога градот бил преполн со фестивалски поклоници, што е токму причината зошто опсадата што следела била толку катастрофална каква што била.

Гозба по гозба, четириесет години. Тоа не е нешто што го наметнав на распонот; тоа се двата настана.

Значи, кога Левит 26 ја множи казната и помножената казна се отслужува од опсадата, таа се отслужува од Пасха. А 1960 години подоцна истекува на Пасха.

Пасха 70 година од нашата ера + 1960 години = Пасха 2030 година од нашата ера.

глава ја утврди годината. Она што не го утврди - а јас го означив ова на првата страница од книгата наместо да го оставам да помине - е *кој ден од сезоната на Пасха*. Тоа е дело на ова поглавје и е понатамошен чекор, а не последица на аритметиката.

Пасхата е сезона, а не ден

Тука повеќето третмани стануваат несоодветни, па дозволете ми да бидам прецизен за тоа што всушност вели Тората.

„Во првиот месец, на четиринаесеттиот ден од месецот, на самрак е Господова Пасха. Појоа, на петнаесеттиот ден од истиот месец, е Празник на бесквасни лебови на Господа; седум гена јадејте бесквасен леб. Првиот ден треба да имате свет собир; не треба да работите никаква работа. Туку седум гена принесувајте жртва на Господа. На седмиот ден треба да биде свет собир; не треба да работите никаква работа.“ - Левит 23:5–8

Значи, сезоната има форма:

Ден од првиот месец Што е тоа

14 Нисан

Пасха — јагнето заклано во самрак

15 Нисан

Започнува бесквасниот леб • свет собир

16–20 Нисан

21 Нисан

деновите во меѓувреме

седми ден на бесквасните лебови · свет собир

Осум дена од колењето на јагнето до завршниот собир. Излез 12:16 ја дава истата рамка: свет собир на првиот ден „и *груї* *свей* собир на *седмиот ден*“. Сезоната е во загради на двата краја.

Затоа, „Пасха 2030“ наведува осум дена, а не еден. Секој што ви кажува дека пророчкиот период истекува „на Пасха“, а потоа ви дава еден датум, прескокнал еден чекор. Еве го чекорот.

Зошто казната истекува на крајот од сезоната, а не на почетокот

Реченицата истекува кога ќе заврши. Тоа е целиот аргумент во еден ред, но заслужува повеќе од еден ред бидејќи алтернативата не е глупава.

Аргументот за 14 Нисан — денот кога е колено јагнето, годишнината и од распнувањето и од почетокот на опсадата — е дека тоа е денот кога двете крајни точки на распонот точно се совпаѓаат.

Од Пасха до Пасха, од 14 нисан до 14 нисан, е најчистото можно толкување на броењето од гозба до гозба. Ако сакате чисто механички одговор, тоа е тоа, а тој дава **17 април 2030 година**.

Аргументот за 21 Нисан е дека она што се брои не е годишнина, туку казна, а роковите завршуваат на нивниот крај.

И има нешто посебно во врска со седмиот ден на Бесквасниот леб што го прави соодветен терминал за казна на ропство.

Израел го напушти Египет на петнаесетти. Тие не престанаа да бидат во опасност на петнаесетти. Фараонот се предомисли, кочиите тргнаа по нив, а Израел стоеше заробен покрај водата. На седмиот ден од празникот - според долгото еврејско сметање, 21 Нисан - морето се отвори, Израел помина низ него, а водата се затвори над војската зад нив.

Петнаесеттиот е денот кога излегоа. Дваесет и првиот е денот кога заврши моќта на угнетувачот над нив. Едниот е заминување; другиот е крајот на потерата.

Светото писмо го означува вториот ден со сопствено свето собирање, што е чудно нешто за обичен крај на неделата.

Реченицата што започнала при опсада и трае 1960 години не истекува на годишнината од смртта на јагнето. Истекува на денот кога Тората е издвоена

за да означи дека старата моќ повеќе нема никакво право.

(Ниво 3. Ова е тийолошки аргумент, а тийологијата е најмекиот вид аргумент во оваа книга. Читајќи го кој претпочитате 14 Нисан врз основа на тоа дека броењето од Јозба до Јозба треба да се совпаѓа со неговите крајни точки, добро размислува, а разликата меѓу нас е седум дена.)

Датумот

Сега календарите, и тие не се согласуваат сосема.

	14 Нисан (Пасха)	21 Нисан (последен ден од Бесквасен леб)
Набљудувачко — на Календар М2030	16 април 2030 година	23 април 2030 година
Фиксен рабински календар	17 април 2030 година	24 април 2030 година

Со еден ден разлика. Во второто поглавје беше објаснето зошто двата календари се разликуваат и за колку во периодот 2025–2030 година; пролетта 2030 година е една од годините каде што разликата е еден ден.

Оваа книга го користи 24 април 2030 година - 21 нисан според фиксниот рабински календар.

Ова не е конзистентноста на изборот што би ја предвидела. Книгата го следи календарот за набљудувања насекаде на друго место, а календарот за набљудувања го става последниот ден на Бесквасниот леб на 23 април. Користењето на рабинскиот датум овде е отстапување, а причината е практична, а не принципиелна: рабинскиот датум е оној што еврејскиот свет всушност ќе го почитува во 2030 година, а реченицата што се дискутира е Јудина. Датум што истекува на денот кога домот Јудин го слави празникот е соодветно пресметување за реченица донесена врз домот Јудин.

Тоа е аргумент од фитнес, а не од метод, и треба да го земете предвид како таков. **Ако претпочитате 23 април, интервалот до Јом Теруа станува 158 дена наместо 157, и ништо друго во книгата не се поместува.**

Забелешка за еврејската година бидејќи е лесно да се погреша, а мојата претходна работа се случи. Пасха 2030 паѓа во **5790 година**. Есенските празници од 2030 година - Јом Теруа и Јом Кипур - паѓаат во 5791 година,

бидејќи еврејската граѓанска година се врти во Тишри, помеѓу нив. Пролетта 5791 е Пасха 2031 година. Кога оваа книга се осврнува на годината 6001 од Адам почнувајќи од Тишри 2030 година, тоа е посебно пресметка на годините на создавањето и двете никогаш не се мешаат.

Што истекува, а што не

Едно појаснување пред следното поглавје, бидејќи јазикот на истекот може да се протолкува како повеќе отколку што значи.

Кога казната на Јуда ќе истече на 24 април 2030 година, **тоа не е враќање на Христос**. Тоа е крај на казната. 1260-те дена на неволји сè уште течат - тие започнаа на 27 април 2027 година и не завршуваат сè до октомври. Светот не се менува на 24 април 2030 година, освен што го означува многу скорото започнување на петмесечната дисциплина со убод од скорпија на Евреите сè додека индивидуално не го прифатат Исус како Месија и Господ.

Она што завршува е реченицата: помножениот термин од Езекиел 4 и Левит 26, истекува до својот полн обем, без ништо да се должи.

И потоа Откровение 9:5 дава пет месеци.

Што ни дава Поголавје 10

- Јудиниот часовник течел од празник до празник — распнување на Пасха 30 година од н.е., опсада на Пасха 70 година од н.е. (*Второ ниво*.)
- Помножениот рок, кој се отслужува по опсадата, затоа истекува на Пасха. **Пасха 70 година од нашата ера + 1960 година = Пасха 2030 година**. (*Аритметика од прво ниво на сигурно од претходно ниво од поглавје 7*.)
- Пасха е осумдневна сезона, од 14 нисан до 21 нисан, опфатена со два свети собори. (*Второ ниво — Левит 23:5–8, Излез 12:16*.)
- Казната истекува на крајот од сезоната, 21 Нисан - денот кога морето се затвори над војската што ги гони и претензиите на старата сила завршија. (*Трето ниво - теолошко. 14 Нисан е разумна алтернатива и тоа дава 17 април 2030 година*.)
- **21 нисан 5790 = 24 април 2030 година** според фиксниот рабински календар; 23 април според набљудувачкиот. Книгата го користи 24 април, а причината е во кондицијата, а не во методот. (*Ниво 2 при конверзијата, Ниво 3 при изборот*.)
- Ништо друго не завршува на тој ден. 1260-те дена продолжуваат до

октомври. *(Појаснување.)*

Пет месеци подоцна е Јом Тера. Следното поглавје ги брои нив.

ДЕЛ V — ОД ГОДИНА ДО ДЕН

Микро-временска линија: ѝеѝ месеци, чеѝири ѝочки, сегум ѝозби.

Глава 11 — Петте месеци

Казната на Јуда истекува на 24 април 2030 година. Господ се враќа на Јом Теруа, вечерта на 27-28 септември 2030 година. Помеѓу тие два датума има прозорец, а Откровение 9:5 го мери.

„И не им беше дозволено никојо да убивааѝ, ѝуку само да мачаѝ ѝеѝ месеци; а нивноѝо мачење беше како мачење од скорѝија коѝа каснува човек. И во ѝиѝе дни луѝеѝо ќе барааѝ смрѝ и нема да ја најдаѝ; ќе коѝнеаѝ да умраѝ, но смрѝѝа беѝа од нив.“ - Откровение 9:5-6

Пет месеци. Казната истекува во април; Господ се враќа пет месеци подоцна.

Така го научив, и е речиси точно, а зборот *речиси* е причината зошто постои ова поглавје.

Изброј го

Од	До	Денови, вклучително
24 април 2030 година · 21 нисан	27 септември 2030 година · навечер на Јом Теруа	157

Сто педесет и седум дена.

Сега, колку траат пет месеци? Зависи од месецот, па земете го предвид секој разумен одговор:

Пресметка	Денови
Пет месеци од 30 дена	150
Пет лунарни месеци (29,53 дена)	~148
Пет календарски месеци, од 24 април до 24 септември	153
Вистинскиот прозорец	157

Секое пресметка на „пет месеци“ паѓа под прозорецот, за помеѓу четири и девет дена.

Искушението овде е огромно и сакам да го именувам пред да му одолеам. Јазот е мал. Можев да пишувам *приближно пет месеци* и ниту еден читател од илјада не би ги пресметал бројките.

Но, оваа книга ве замоли во Поглавје 1 да проверите секое броење, а книга што го прашува тоа не може да заокружи кога заокружувањето е погодно. Седум дена се седум дена.

Одговорот што нема да го стори тоа

Очигледното бегство е да се каже дека „пет месеци“ е тркалезна бројка - дека Бог зборувал приближно и не треба да го притискаме за прецизност што Тој не ја понудил.

Има нешто точно во тоа, и ќе се вратам на тоа. Но, како одговор на овој проблем, тоа не успева, и тоа скапо.

Ако „пет месеци“ можат да апсорбираат грешка од седум дена, така можат и „1260 дена“. И целата временска линија на следното поглавје зависи од тоа дали 1260 е точно на денот. Во моментот кога ќе му дадам еластичност на еден пророчки број, им ја давам на сите нив, и март 2027 година омекнува заедно со сè друго. Тоа е превисока цена за седум дена.

И Џон не заокружува. Ова е делот што го решава тоа, и е решено од неговиот сопствен текст.

Џон го дава истиот период двапати, во две различни единици:

*„...ке то тазаѝ свѣтииоѝ траг **четириесет и два месеци** .“* — Откровение 11:2
*„...ке пророкувааѝ **дванаесетстојини и шеесет дена** .“* — Откровение 11:3
*„...ке биде хранеѝа **илјада двесте и шеесет дена** .“* — Откровение 12:6
*„... му беше дадена власѝ да дејствува **четириесет и два месеци** .“* — Откровение 13:5

Четириесет и два месеци. Илјада дванаесет и шеесет дена. Истите три и пол години, дадени во двата правци, со разлика од поглавја.

$$42 \times 30 = 1260.$$

Точно. Не приближно. **Месеците на Јован се месеци од триесет дена, а неговата тркалезна форма и неговата прецизна форма се совпаѓаат со денот.** Тој е писател кој покажал, во својата книга, дека кога дава бројка во месеци, таа се претвора во денови без остаток.

Значи, според употребата на Јован, пет месеци се **150 дена** . Не „околу 157“.

Сто и педесет, поточно, според аритметиката што самиот тој ја наведува.

Што значи дека разликата од седум дена не е грешка при заокружување. Тоа е реална разлика помеѓу два реални броја и ни кажува нешто.

Што ни кажува

Прочитајте го повторно Откровение 9:5, полека, и забележете што всушност вели.

„И не им беше дозволено никојо да убиваат, ниту да мачат нивнети месеци.“

Тоа е изјава за тоа **колку долго трае мачењето**. Тоа е ограничување поставено на скакулците.

— можат да мачат, не смеат да убиваат, а нивната лиценца важи пет месеци.

Не е изјава дека Господ се враќа на крајот од петте месеци. Никогаш не го кажува тоа. Го читав времетраењето на еден настан како да е мерење на прозорецот, а тоа се различни работи.

Прозорецот е 157 дена. Мачењето е 150 дена. Мачењето е внатре во прозорецот.

Ништо не треба да се заокружува, растегнува или извинува за ништо. Бројката беше точна цело време; едноставно го замолив да измери нешто што не го мереше.

Каде во внатрешноста на прозорецот?

Светото писмо не кажува, а јас немам намера да измислувам поставеност.

Погледнав. Ако 150-те дена течат од денот на истекот на казната, тие завршуваат на 21 септември 2030 година, шест дена пред Јом Теруа. Ако течат така што завршуваат на Јом Теруа, тие започнуваат на 30 април 2030 година, шест дена по истекот на казната. Ниту еден од тие датуми не е празник. Ниту еден не е обележан на никаков начин. Нема текстуална кука на која може да се закачи местото, а ако би избрал еден, тоа би бил декорација, а не егзегеза.

Значи: прозорец од 157 дена, кој содржи 150 дена мачење, позициониран во него според информации што ги немаме.

Подобро би оставил празнина во временската линија што ја остава Светото писмо отколку да ја пополнам со нешто што јас го измислив. Ако тоа е незадоволително, тогаш е незадоволително во вистинската насока.

За што се петте месеци

Аритметиката средена, суштината вреди за момент, бидејќи е лесно да се протолкува Откровение 9 како чист ужас и да се пропушти она што е чудно во него.

На скакулците им е дадена моќ „како *шѝо имааѝ моќ скорѝииѝе на земјаѝа*“. Потоа им се поставуваат две ограничувања. Не смеат да ја допираат тревата или било што зелено. И - ограничувањето што е важно - „не им беше дозволено да убијаѝ никоѝо“.

Пресуда која експлицитно забранува убивање не е погубување. Тоа е покана.

Луѓето „*ке ја барааѝ смрѝѝа и нема да ја најдаѝ*“. Секој излез е затворен освен еден. Тоа е ужасна работа за читање и не е уништување; тоа е период во кој непокајаните се држат, свесни, неспособни да избегаат во смртта, со вратата кон покајанието сè уште отворена.

Ровоам го наведува изворот на сликата. Кога Израел го замолил новиот крал да го олесни јаремот на неговиот татко, тој одговорил:

„Таѝко ми ве казнуваше со камшици, а јас ќе ве казнувам со скорѝии.“ - 1 Цареви 12:11

Ровоам го кажа тоа како фалење и тоа го подели царството - настанот што ги создаде двата дома чии казни ги броеше целата книга. Она што горд млад цар се закани, Господ всушност ќе го направи, и ќе го направи не за да уништи, туку за да протера.

Пет месеци скорпии, а нема дозвола за убивање. **Милоста во тој пасус е делот што никој не го цитира.**

Што ни дава Поглавје 11

- Периодот од истекот на казната на Јуда до Јом Теруа е **157 дена** .
(Прво ниво
— изброј ѝо.)
- Во сопствениот текст на Јован, неговиот месец е утврден на триесет дена: 42 месеци и 1260 дена, дадени за истиот период, и $42 \times 30 =$ точно 1260. **Пет месеци во употреба на Јован се 150 дена.** (Ниво 2.)
- Затоа, Откровение 9:5 **не го мери прозорецот** . Наведува колку долго скакулците имаат дозвола да мачат. (Вѝоро ниво - ова е она

шׂיטו יוֹ קאָזט אַ רענענצאָיַט.)

- 150-те дена се наоѓаат во рамките на прозорецот од 157 дена. **Каде е внатре, Светото писмо не кажува, а оваа книга не претпоставува.** *(Наведено оґраничување.)*
- Мачењето е експлицитно забрането за убивање. Тоа е повик, а не погубување - скорпиите со кои се фалел Ровоам, употребени од Бога за да ги поттикнат луѓето на покајание додека вратата е отворена. *(Ниво 3 - чиџање, а не ариџмеџика.)*
- **Ништо не беше заокружено.** Бројот беше точен; грешката беше моја, што побарав да се измери погрешно нешто.

Глава 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335

Четири бројки, од двајца автори, со разлика од шестотини години. Ова поглавје ги опфаќа сите четири и покажува каде завршуваат.

Исто така, содржи најсилниот единствен внатрешен доказ во книгата - резултат за кој системот не е изграден да го произведе - и еден проблем што не сум го решил, а кој ќе го ставам пред вас, наместо да го оставам некој друг да го најде.

Правилата за броење, повторно наведени

Од Поголавје 1, бидејќи сè овде зависи од нив:

1. **Вклучувајќи ги обете крајни точки.** Ден 1 е датумот на почеток.
2. **Дневниот датум.** Еврејскиот ден започнува со зајдисонце; кога празникот трае „од вечерта на 27-ми до вечерта на 28-ми“, датумот што се користи е 28-ми.

На timeanddate.com, тоа значи дека полето означено со „*вклучи го крајниот датум во ѱресмеџкаџа*“ е штиклирано секој пат. Отштиклирајте го и секој одговор подолу ќе биде пократок.

Двајцата сидра

Сè се брои од еден од двата датуми во 2027 година.

27-28 март 2027 година — Гнасотијата на пустошот. Според календарот за набљудување ова се Први плодови: од вечерта на 27 март до вечерта на 28 март. Според Правило 2, броењето започнува на **28 март** . Морам да кажам

дека сè уште не сум сигурен дали Одборот на окупатори ќе се одржи на овој датум или само папата Лав го поддржува Неоотоманскиот ред на овој ден. Ќе видиме.

27 април 2027 година — Последните дождови. Последниот ден од Вториот празник на бесквасниот леб

— 21-ви ден од вториот месец, дополнителната Пасха од Броеви 9 за оние кои не можеа да ја одржат првата. Броењето започнува на **27 април** .

Триесет дена разлика. Задржете го тој број.

Четири точки

Број	Светото писмо	Од	До	Денови	Кој е
1290	Даниел 12:11	28 март 2027	7 октомври 2030 година	1290	Јом Кипур — 10 тишри
1260	Откровение 11:3, 12:6	27 април 2027	7 октомври 2030 година	1260	Јом Кипур — 10 Тишри
1250	Матеј 24:22	27 април 2027	27 септември 2030 година	1250	Јом Теруа — вечерта на 1 Тишри
1335 годин а	Даниел 12:12	27 април 2027	21 декември 2030 година	1335 година	25 Кислев — Ханука

Секое од нив слетува во одредено време. Проверете ги сами; за тоа се придружната веб-страница и страницата за истражување.

Триесетте дена што испаднаа

Сега резултатот не го изградив.

Даниел дава 1290 дена. Јован дава 1260 дена. Двајца автори, со разлика од шест века, пишуваат на различни јазици на различни континенти приближно

во истиот период.

$$1290 - 1260 = 30.$$

И двете сидра во 2027 година - првините и последниот ден од Вториот бесквасен леб, идентификувани независно како празнични денови во календарот пресметан од месечевите конјукции - се **одвоени триесет дена**.

Од 28 март до 26 април има триесет дена. 1260 година започнува на 27-ми.

Не го ставив тоа таму. Тоа е разликата помеѓу два броја што не ги избрав, што се совпаѓа со јазот помеѓу два датума што не ги поставив. Триесетте дена на отпадништво - прозорецот во кој светот зазема страна откако ќе се открие Антихристот и пред да паднат Последните дождови - не се вметнати во оваа временска линија. Тие испаѓаат од одземањето.

Тоа е тестот што го предложив во Поглавје 3: систем што опишува нешто реално има тенденција да дава одговори на прашања што никој не му ги поставил. Ова е најјасниот пример во книгата. Прилагодениот систем произведува точно она што требало да го произведе. Ова произведе триесетдневен прозорец затоа што двајца пророци, пишувајќи со разлика од шестотини години, избрале броеви со разлика од триесет.

Десетте дена што исто така испаднаа

Истото се случува и на другиот крај.

$$1260 - 1250 = 10.$$

Десет дена помеѓу денот кога верните се земени и денот кога Господовиот гнев е целосен. Во еврејскиот календар има точно еден пар назначени времиња кои се одвоени десет дена:

Јом Теруа на 1 Тишри и Јом Кипур на 10 Тишри. Деновите меѓу нив се Денови на страхопочит.

И одбројувањата се совпаѓаат на двата краја од тој пар. 1250-тата завршува на Јом Теруа. 1260-тата завршува на Јом Кипур.

Исус рече дека деновите ќе бидат скратени:

„Да не беа скраќени ѿиѣ дни, ниеден живоѿ не би се сѣасил; но заради избраниѿе ќе бидат скраќени ѿиѣ дни.“ - Матеј 24:22

За колку скратено? За десет — разликата помеѓу целосната мерка на

неволјата и денот кога верните ќе бидат отстранети од неа. Исаија дава слика за тоа што се случува во тие десет дена:

„Дојди, народе Мој, влезе во своите соби и затвори ги вратите зад себе; скриј се малку додека не ѝомине ѝневој.“ - Исаија 26:20

Десет дена зад затворени врати додека гневот тече, помеѓу двата празника што се одвоени десет дена. **Ниту еден број не беше избран за да го направи тоа да функционира.**

Проблемот што не го решив

Тука е тешкотијата, и таа припаѓа во главниот текст.

Даниел 12:11 не го поврзува 1290 со еден настан. Го поврзува со два:

„Од времето кога ќе се укине редовната жртва и ќе се ѝостави ѝнасоѝијата на ѝусѝошењето, ќе ѝоминаѝ 1290 дена.“

Каква редовна жртва, ако нема храм?

Нацрт-замена за нерешениот ѝасус во Појавје 12. — CLH

Во првото издание на ова поглавје реков дека немам јасен одговор на ова прашање, и немав. Сега имам еден, и тоа не е одговорот на кој се надевав, бидејќи ме обврзува на нешто што ќе се случи јавно во рок од седум месеци од печатењето на оваа книга.

Даниел 12:11 дава два знака, а не еден:

„Од времето кога ќе се укине редовната жртва и ќе се ѝостави ѝнасоѝијата на ѝусѝошењето, ќе ѝоминаѝ 1290 дена.“

Гнасотијата за која зборува оваа книга. Редовната жртва што не ја правела — затоа што нема храм, нема олтар во употреба, а садовите на Храмовиот институт се во зграда на улицата Мисгав Ладах чекајќи светилиште кое не постои.

Значи, или првиот маркер на Даниел е празен, или јас барам погрешно нешто. Долго време се обидував да го направам втор. Зборот не ми дозволува.

Зборот не се извиткува

Сакав *ѝамид* да значи континуирано обожавање во општа смисла. Не е така, и ќе го изнесам случајот против себе правилно, наместо да гестикуирам на

тоа.

Во секое појавување во Даниел — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 и 12:11 — формата е תַּחֲנִיחַ , со одреден член, кој стои како кратенка за תַּחֲנִיחַ לַיּוֹם , *ѝосѝојанайѝа жрѝива ѝаленица* од Излез 29:38–42 и Броеви 28:3–8: јагне наутро, јагне во самрак, секој ден без пауза. Даниел никогаш не го користи зборот за молитва, за побожност или за богослужба апстрактно. Ниту еднаш. А 8:11 го става светилиштето во истата реченица како и жртвата.

Ги прочитав аргументите за послободна смисла. Тоа се аргументи што со задоволство би ги прифатил. Тие не преживуваат во контакт со конкорданцијата.

Значи, искрениот заклучок е незгодниот: за првиот Даниелов маркер да има референца на 28 март 2027 година, пред тој датум мора да се извршува континуирано принесување на жртва паленица. Што значи дека мора да започне. Што значи дека мора да започне наскоро.

(Треѝо ниво — ова е ѝресуда за ѝоа како Даниел ѝо корисѝи збороѝ, а не ариѝмемѝички резулѝаѝ. Но, ѝоа е ѝресуда ѝроѝив мојаѝа соѝсѝвена ѝоѝодносѝ, која е единсѝвената шѝо вреди мноѝу.)

Не е потребен храм. Потребен е олтар.

Еве ја работата што ми го промени мислењето за тоа дали ова е можно, а ја пропуштав со години бидејќи гледав во погрешна зграда.

Вратените прогонети го обновија постојаниот принос **пред да има храм каде што ќе го стават :**

„Го ѝосѝавија жрѝивеникоѝ врз неѝовиѝе ѝемели, зашѝо се ѝлашеа ог народиѝе на земјиѝе; и ѝпринесуваа на неѝо жрѝиви ѝаленици на Госѝода, жрѝиви ѝаленици наутро и навечер... но ѝемелиѝе на храмоѝ Госѝодов не беа ѝосѝавени.“ - Езра 3:3, 6

Прочитајте го тоа двапати. *Олаѝ ѝамидоѝ* — наутро и навечер, токму за тој принос зборува Даниел — се протегал на обновен олтар на отворен терен, а местото на храмот било градежна јама, и така се протегал со години пред да бидат поставени темелите.

Нема храм. Нема шатор. Олтар, свештенство и јагне.

Тоа е целиот услов, и е барање од сосема поинаков редослед од изградбата на Третиот храм. Храмот е децениски национален проект што бара рушење

или преместување на структури што една петтина од човештвото ги смета за свети. Олтарот е камен, рампа и дозвола да се постави некаде.

(Прво ниво за ѿоа шѿо вели Езра 3 — ѿрочиѿајѿе ѿо сами. Треѿо ниво за заклучокоѿ дека Даниеловиоѿ маркер е исѿолнеѿ на исѿ начин.)

Што веќе постои

Не шпекулирам дали деловите би можеле да се склопат. Во голема мера е така.

- Камен **олтар подготвен за храм** , изграден според халахските спецификации од необработени камења, беше завршен и осветен на последниот ден од Ханука, декември 2018 година. Беше изграден за да може да се расклопува и преместува.
- Институтот **за храмови** ги произведе садовите, свештеничките облеку и златната менора, и со години обучува коханими за службата.
- Програмата **за црвени јуници** е активна и, од 2026 година, прерасна во национален проект за обука.

Она што недостасува не е опрема, не е облеку, не е обучен свештеник, а не е дизајн. **Она што недостасува е место за стоење и дозвола за стоење таму.** Тоа е целиот јаз и немам намера да го минимизирам: тоа е политичка и религиозна бариера од најсериозен вид на земјата, и таа постои веќе педесет и девет години.

Бариерата што моментално се движи

И еве зошто сум спремен да кажам седум месеци, наместо седум години.

Договорот што ги спречуваше Евреите да се молат на Храмовата Гора - *сѿаѿусоѿ кво* , збир на разбирања меѓу Израел и Јордан според кои Вакфот го администрира местото, а молитвата на немуслиманите е забранета - видливо еродираще во текот на 2026 година. Три точки со датум, сите пријавени и проверливи:

Датум Што се промени

21 јануари 2026 година Израелската полиција, по барање на Јешива на Храмовата Гора, им дозволи на еврејските посетители за прв пат да носат печатена литургија - вклучувајќи ја и Амидата - на планината. До неодамна,

Датум Што се промени

посетителите фатени како се молат беа исфрлени или притворени, а молитвените предмети беа целосно забранети.

23 јули 2026 година Повеќе од три илјади еврејски посетители се искачија до пладне. Литургискиот материјал беше дозволен. Околу десетина беа уапсени затоа што се молеа на западната страна. Министерството за надворешни работи на Јордан го нарече тоа „*флајранџно (Тиша Б'Ав) кршење на историскиот и ѝравен сџаџус кво*“ и ја обвини полицијата за „*олеснување на овие дејсџвија*“.

16 август 2026 година Израелската полиција повторно ги ублажи ограничувањата за еврејска молитва на ова место — една недела пред да го напишам овој пасус.

Тоа не е статична бариера. Тоа е бариера што се урива постепено, јавно, при што приговорите на Вакфот и Кралството Јордан се евидентираат во весниците секој пат.

Сега дисциплината, бидејќи токму тука една книга како оваа достигнува предалеку. Молитвата не е жртва. Растојанието помеѓу тоа што *еген човек може да ја ѝрочиџа Амидаџа на џораџа и јаџнеџо да се ѝринесе џаму науџро и навечер* е огромно, и ништо во табелата погоре не го затвора. Она што го утврдува табелата е потесно и нема да тврдам повеќе од тоа: распоредот што го прави олтарот невозможен не е фиксен, тој се движи и се движи три пати оваа година во иста насока.

(Ниво 2 — секој ред е даџиран и изворен. Заклучокоџи од неџо е мој и во најдобар случај е Ниво 3.)

Што предвидува оваа книга затоа

Подобро би бил конкретен и погрешен отколку нејасен и нефалсификуван, па затоа:

Постојаната жртва паленица - олтар, свештенство, јagne наутро и навечер - започнува во Ерусалим пред 28 март 2027 година. А потоа е запрена.

Потребни се обете половини. *Тамигоџи* не може да се укине на 28 март 2027 година, освен ако не е активен на 27 март 2027 година. На клаузулата на Даниел ѝ е потребно нешто што постои за да го опише нејзиното

отстранување.

Не имам никаков став за механизмот, локацијата на ридот, правниот инструмент или кој го прави, и немам намера да измислам таков за да ја направам сликата комплетна. Сметам дека рамката го бара тоа и дека рамката е она за што ви ја покажував аритметиката.

(Ниво 4 — пророчко. Ова е она што то предвидува рамката, а не она што мене ми е кажано.)

Еден приговор е одговорен, бидејќи е добар

„Секој олтар ѝодиџаџ во 2027 година би бил нелеџитимен. Сѝорно свешџенсџво, без ѝеџел од црвена јуница, без Синедрион што ѝовеџеџио Евреџи то ѝреџознавааџ. Не може да биде висџинскиоџ тамид и Боџ не би то смеџал неџовоџо оџсџранување.“

Даниел одговара на ова во истото поглавје од каде што потекнува зборот.

Кога Антиох го запрел постојаното жртвување, **свештенството што го спроведувало било купено и расипано**. Јасон го купил првосвештенството; Менелај го наддал за тоа. Таква била состојбата на службата кога *џамидоџ* бил одземен - и Светото писмо сѐ уште го нарекува жртвувањето *џамид* и сѐ уште го смета неговото отстранување за прекршок, а Даниел сѐ уште закачува пророчки број на тоа.

Постојаното жртвување не мора да биде во добра состојба за неговото укинување да биде регистрирано на небото. Тоа не е мој заклучок; тоа е историската ситуација на пасусот.

Ако не се појави олтар

Тогаш првиот маркер на Даниел нема референца, 1290 не започнува таму каде што реков дека започнува, и овој дел е неуспешен. Аргументот за гнасотијата би преживеал сам по себе; ова не би.

Пред да се случи тоа, сакам една алтернатива да биде запишана, бидејќи мислам дека вреди да се разгледа иако не се потпирам на неа.

На земјата постои точно една институција што се опишува себеси како вечна жртва што се принесува на секое место. Тоа е мисата - сопствено право на Рим, дефинирано во Трент, кое се темели на Малахија 1:11 и не бара никаков храм. И веќе еднаш е одземена: на 8 март 2020 година Римската епархија ги откажа сите јавни миси, а во рок од две недели епархиите низ

Италија, Ирска, Филипините, Шпанија и поголемиот дел од Соединетите Американски Држави го сторија истото. Во период од неколку недели вечната жртва не беше јавно принесувана никаде во западниот свет.

Ако тоа е *ѿамигой* , тогаш она што се случува во март 2027 година е чин на Римската црква против себе под **Лав XIV** , во насока на прилагодување кон исламот, а отпадништвото од 2 Солуњани 2 е отпаѓање на најголемата група христијани на земјата. Тоа е моето мислење за жив човек на јавна функција, понудено како мислење, и би сакал да го кажам јасно отколку да го инсинуирам.

Но, јас го ставам на второ место, а причината е конкорданцијата. *Тамигой* на Даниел е постојаната жртва паленица секој пат кога тој ја користи, и не можам да промовирам читање затоа што е поудобно од она што бара олтар во Ерусалим во рок од седум месеци. Читањето на миса е веродостојна можност што се чува како резерва. Олтарот е позицијата.

(Ниво 4 низ целиот ѿексѿ, и зависи од иденѿификацијата на Свероѿ со Исламоѿ, шѿо е аргументирано во „Предавање на историјата пред да се случи“ и овде се ѿреѿосѿавува, а не се брани.)

Што ни дава овој дел

- Даниеловото тѿѿѿ е постојаната жртва паленица во **сите пет** нејзини појавувања и никогаш не значи обожување воопшто. *(Треѿо ниво - и ѿоа е ѿресуда донесена ѿроѿив моја соѿсѿвена ѿоѿдносѿ.)*
- Езра 3:3-6 го обновил тој принос на олтар **пред да бидат поставени темелите на храмот** , па затоа на обележјето му е потребен олтар, а не светилиште. *(Прво ниво во ѿексѿоѿ.)*
- Олтарот, садовите, облеките и обучените свештеници **веќе постојат** ; елементот што недостасува е локацијата и дозволата. *(Вѿоро ниво.)*
- Договорот за забрана на еврејското богослужение на гората **се помести три пати во 2026 година** , во иста насока, и покрај забележаниот јордански приговор. Молитвата не е жртва и ова не го затвора јазот - покажува дека бариерата не е фиксирана. *(Вѿоро ниво за насѿаниѿе, ѿреѿо ниво за заклучокоѿ.)*
- Затоа: постојаната жртва паленица започнува во Ерусалим пред 28 март 2027 година, а потоа се прекинува.** Ако не се случи тоа, овој дел е погрешен и ви го кажав тоа однапред. *(Ниво 4.)*

- Задржана во резерва: мисата како вечна жртва, со март 2020 година како доказ дека такво нешто може да се укине глобално без армија. (Ниво 4.)

Гнасотијата е поставена во март 2027 година. За толку многу зборува оваа книга. Но, **која редовна жртва е укината во март 2027 година?**

При читањето на оваа книга, редовната жртва била прекината од Христос на крстот во 30 година од н.е. - тоа е аргументот на 8-мо поглавје за Даниел 9:27, и јас сè уште го држам. Во август 2026 година, додека ја пишувам оваа книга, нема храм, ниту обновен систем на жртвување што треба да се укине. Значи, првиот од двата маркери на Даниел нема референца во моментот кога започнува броењето. Бидејќи ова се однесува на настан што сè уште ќе се случи во иднина, можам само да шпекулирам за тоа без цврсти докази.

Немам јасен одговор. Еве ги двата што ми се чинат вредни за разгледување, а јас цврсто не се согласувам со ниту едното.

Хебрејскиот збор е **לַמִּזְבֵּחַ** (*ламиз*), што значи *континуирано* или *редовно*. Во Даниел 8:11–13 се однесува на постојаната жртва паленица, но самиот збор означува континуитет, а не животност. Ако *ламиз* се толкува како континуирано обожаване на Бога, а не како жртвен обред конкретно, тогаш она што е укинато во март 2027 година е континуираното обожаване на светот - заменето кога Сверот е одобрен и народите се свртуваат. Тоа толкување има одредена поддршка во начинот на кој Даниел 8 го користи терминот, и ми е погодно, што е причина да го држам лабаво.

Втората можност е дека двете реченици именуваат еден сложен настан опишан од две страни, во кој случај тешкотијата е граматичка, а не историска. Решавањето на тоа бара суд за хебрејската граматика што нема да го лажирам.

1335 година и каде се закотвува

Даниел дава четврти број во следниот стих:

„Колку е блажен оној што чека и ќе ги доследи 1335-те дена!“ - Даниел 12:12

Сметано од последните дождови на 27 април 2027 година, денот 1335 е **21 декември 2030 година** - што е 25 кислев, првиот ден од Ханука, празникот на повторното осветување на Храмот. Блажен е оној што чека и пристигнува на осветувањето.

Дозволете ми да ги изнесам моите претпоставки за тоа како ќе се одвиваат овие работи на теренот. Кога ќе бидеме вознесени на Јом Теруа, Бог почнува

да ги излева своите садови на гневот десет дена. Тој ќе го повика нуклеарното оружје на Израел, а можеби и на Иран и/или Пакистан, и ќе им суди на народите што се кренале против Ерусалим. Ќе бидеме безбедно во нашите одаи во Новиот Ерусалим со затворени врати додека светот гори. Една третина од човештвото, претежно муслимани, ќе умрат во тие десет дена. Преживеаните ќе *й*родолжаѝ да чекааѝ и ќе ѝ ги досѝиѝнаѝ 1335-ѝе гена, Ханука, кога Исус ќе се врати со сите нас и ќе ги излекува народите.

Тоа ми е впечатливо. Еве што е непријатно во врска со тоа.

Даниел 12:11 и 12:12 се наоѓаат еден до друг и обично се читаат како да делат една почетна точка. Ако 1335 се смета од истиот ден како и 1290 - 28 март 2027 година - тогаш се смета на 21 ноември 2030 година, што воопшто не е ништо.

За да се стигне до Ханука, 1335 година мора да се закотви на Последните Дождови, а не на Гнасотијата. Тоа е она што го прави експлицитно календарот на Проектот Месија 2030: нивниот запис за 27 април 2027 година гласи „**ПОЧЕТОК НА 1260 И 1335 ГОДИНА**“. Значи, тоа е нивна наведена рамка, а не моја измислица. Но, сепак е избор, а поедноставното толкување на два соседни стиха е дека двата броја се бројат од истиот момент.

(Ниво 3. Резулѝаѝоѝ е вѝечаѝлив. Поѝребноѝо зацверсѝување за да се добие ѝоа е осѝорливо, а алѝтернаѝивноѝо зацверсѝување не ѝроизведува нишѝо.)

Целата микро-временска линија

Датум	Ден	Што
28 март 2027 година	1290 започнува	Гнасотијата на пустошот · Први плодови
28 март – 26 април 2027	денови 1–30	Отпадништвото - светот зазема страна
27 април 2027 година	1260 и 1335 година започне	Последни дождови · последен ден од Вториот бесквасен леб
24 април 2030 година	—	Казната на Јуда истекува · 21 Нисан
27 септември 2030 година	ден 1250	Јом Теруа - воскресение, восхит, враќање
27 септември – 7 октомври 2030 година	десет дена	Деновите на стравопочит · зад затворени врати · гнев

7 октомври 2030 година	крајот на денот 1260	Јом Кипур — двата броења се блиску
12 октомври 2030 година —		Започнува Сукот
21 декември 2030 година	ден 1335	Ханука · <i>блажен е оној што чека</i>

Што ни дава Поглавје 12

- Сите четири точки се однесуваат на одредени времиња, според правилото за инклузија декларирано во Поглавје 1.
(Ниво 1 — рејродуцирачки.)
- **1290 – 1260 = 30** , а двете сидра се одвоени триесет дена. Прозорецот на отпадништво паѓа надвор од аритметиката, наместо да се вметнува. **Ова е најсилниот внатрешен резултат во книгата.** (Ниво 1.)
- **1260 – 1250 = 10** , и има точно еден пар назначени времиња на растојание од десет дена. Деновите се скратени токму со Деновите на Страхопочит. (Ниво 1 во ариџметиката; Ниво 3 во читањето на Матееј 24:22 на тој начин.)
- Денот 1335 е 25 Кислев, повторното посветување на Храмот - **но само ако 1335 се закотвува на Последните Дождови, а не на Гнасотијата** , а Даниел 12:11–12 обично се чита како споделување на почеток. (Ниво 3)
- **Нерешено: Даниел 12:11 го поврзува 1290 со укинувањето на редовната жртва, како и со гнасотијата, а оваа рамка нема јасна референца за првата во март 2027 година.**

Глава 13 — Секвенцата на гозбата

Досега сè беше аритметика. Ова поглавје е шема, а шемата е помек вид доказ, па затоа тврдењата ќе ги задржам соодветно скромни.

Тврдењето е следново: одредените времиња од Левит 23 не се седум религиозни празници. Тие се низа, а Исус ја одржувал во ред.

Седумте

„Господовите одредени времиња што ќе ти ја пројасијат за светите собири — Моите одредени времиња се ова.“ — Левит 23:2

Хебрејскиот е **מִן יְמֵינוּ** (*мо'едим*) , и тоа не значи *фестивали* . *Мо'ед* е состанок

— однапред договорен состанок помеѓу страни кои имаат намера да го

одржат. Зборот се користи за времето кога Бог одредува да се сретне со Својот народ.

Ги има седум, во две групи:

Пролет	Ден
1 Пасха - <i>Песах</i>	14 Нисан
2 Бесквасен леб - <i>мацоџ</i>	15-21 Нисан
3 Први плодови — <i>Јом ХаБиккурим</i>	денот по саботата во таа недела
4 Недели — <i>Шавуоџ</i>	50 дена по првите плодови

Есен	Ден
5 Труби — <i>Јом Теруа</i>	1 Тишри
6 Покајание — <i>Јом Киџур</i>	10 Тишри
7 Шатории — <i>Сукоџ</i>	15-21 Тишри

Четири напролет, групирани во рок од осум недели. Три наесен, групирани во рок од три. И помеѓу четвртата и петтата, пауза од околу четири месеци во која ништо не е назначено.

Првите четири, чувани на денот

Гозба	Што бараше	Што направи Тој	На денот ?
Пасха	јагнето заклано во самрак, 14 Нисан	распнат	да
Бесквасен леб	квас - сликата на корупција - отстранете	тело во гробот, не гледајќи распаѓање	да
Први плодови	првиот сноп од жетвата што беше презентираан	одгледани, „ <i>џрвиџе џлогови на оние шџо сџијаџ</i> “	да
Недели	жетвата собрана, педесет дена подоцна	Духот се излеа на Шавуот, педесет дена подоцна	да

Павле не го третира препиското како декоративно. „*Хрисџос, нашаџа Пасха, беше жрџивуван и*“ - не како пасхално јагне, туку самото нешто. „*Хрисџос воскресна од мрџвиџе, џрвенец на оние шџо џочинале.*“ Тој го користи името на празникот како опис на настанот.

Четири закажани состаноци. Четири закажани, по ред, на денот. Не во вистинското време. На денот.

Тоа е забелешката врз која се темели остатокот од поглавјето, и вреди да се застанеме на тоа колку лесно можеше да се одвива поинаку. Распнувањето не е закажан настан; се случува кога толпа и управител одлучуваат дека ќе се случи. Тоа што се случило на 14 Нисан, а воскресението на Први плодови, а Духот на Шавуот, е или најтесниот низ на случајности во историскиот запис или е она што го значи зборот „*mo'eg*“. Закажан е состанок.

Трите што не се чуваат

Потоа шемата престанува. Јом Теруа, Јом Кипур и Сукот никогаш не го имале својот одговорен настан.

Секоја година оттогаш, трубите засвонуваат на 1 Тишри и ништо не се случува. Секоја година Денот на помирувањето доаѓа и поминува. Тоа не е аргумент од тишина - тоа е набљудување дека секвенцата што се одржувала прецизно, четири пати по ред, има четири неопределени закажани датуми и не е одржана ниту една од нив две илјади години.

Или шемата никогаш не била шема, или преостанатите три се сè уште напред.

Зошто јазот е облик на црковното доба

И тука е местото каде што самиот календар кажува нешто за кое поглавјата за Даниел морале да се залагаат.

Помеѓу Шавуот и Јом Теруа има период од околу четири месеци без одредено време. Ниту еден. Завршува пролетниот грозд, а потоа ништо сè до трубата.

Сопствениот празничен календар на Тората има празнина во средината - а празнината паѓа точно таму каде што завршуваат четирите одржани празници, а започнуваат трите непрославени.

Во 8-мо поглавје мораше напорно да се одбрани прекин во седумдесеттата недела на Даниел, и јас ви кажав јасно дека ништо во Даниел не најавува такво нешто. Левит 23 исто така не најавува такво нешто. Но, има едно, вградено во годината, на истото место.

Не би градел временска рамка врз основа на тоа. Како потврда за празнина аргументирана врз други основи, тоа вреди нешто.

(Ниво 3. Соодветствието е реално; она што го подразбира е толкување. Некој може да тврди дека четиримесечниот јаз е земјоделски - интервалот помеѓу жетвата на житото и жетвата на овошје - и да биде целосно во право во врска со тоа, а тоа нема да го направи набљудувањето помалку интересно.)

Следниот по ред

Ако редоследот се запазува, следниот состанок е петтиот и има само еден кандидат.

Јом Теруа. 1 Тишри. Празникот на трубите.

Она што е одредено за тој ден вреди да се прочита во споредба со она што христијаните го очекуваат при враќањето на Христос. Тоа е единствениот празник што паѓа на млада месечина - денот чиј почеток не можел да се објави однапред бидејќи зависел од видувањето на полумесечината, така што стражарите чекале и никој не го знаел часот. Тоа е ден на дување, на тревога и повикување. А во еврејската традиција го носи споменот на крунисувањето: денот кога се прославува крал. Труба. Ден што никој не можел да го одреди однапред. Цар прогласен. И воскресението на последната труба.

Потоа десет дена, Деновите на страхопочит — кои во Поглавје 12 се сметаат за разлика помеѓу 1260 и 1250 година, а Исаија ги опишува како затворање зад затворени врати додека огорченоста си тече.

Потоа Јом Кипур — искупување, казната е завршена, книгите се средени. Двете долги точки од 12-та глава завршуваат тука.

Потоа Сукот — собирањето, Бог седи со Својот народ, каде што завршува Откровението: „Божјото шатор е меѓу луѓето, и Тој ќе живее меѓу нив“. Сè уште не сум одлучен што точно се случува во ова време. Дали Исус седи на земјата со нас, откако се вратил да се бори против Своите непријатели? Дали седи со нас во Новиот Ерусалим или на „Небото“, некое време? Крајот на цитатот од Откровението се однесува на пристигнувањето на Новиот Ерусалим и доаѓањето на Отецот на земјата за да владее засекогаш.

Труба, потоа гнев поднесен зад затворени врати, потоа искупување, па престојување. Тоа е редоследот што го поставува Левит 23, и тоа е редоследот по кој денот се брои во Поглавје 12, без да биде побаран.

Што покажува ова, а што не

Не дава година. Ништо во ова поглавје не датира ништо; Јом Теруа доаѓа

секоја есен и тоа трае три илјади години.

Она што го прави е да ви каже како треба да изгледа годината произведена од поглавјата 6 до 10 кога ќе пристигне. Аритметиката вели 2030 година. Редоследот на празниците вели дека ако аритметиката е точна, враќањето паѓа на Јом Теруа, а не на некој произволен датум - а есенските празници во 2030 година се 27-28 септември и 7 октомври.

Две независни работи мора да се согласат за тоа да функционира: една година според часовниците и еден ден според низата. И така е.

Што ни дава Поглавје 13

- Моедимите се *сосџаноци* , а не фестивали — однапред закажани средби. (*Вџоро ниво — хебрејскиоџ.*)
- Исус ги одржувал четирите пролетни состаноци **на денот** , по ред, а Новиот завет ги именува како такви. (*Ниво 2.*)
- Трите есенски состаноци немаат одговорен настан и немале таков во последните две илјади години. (*Ниво 2 - набљудување.*)
- Тората содржи четиримесечна пауза точно на местото каде што завршуваат прославлените празници, а започнуваат непрославлените. (*Треџо ниво - џоџверга за џаузаџа наведена во Поџлавје 8, а не доказ за џоа.*)
- Ако редоследот продолжи по ред, следниот состанок е **Јом Теруа** : млада месечина, труба, крунисување и ден чиј почеток не може да се објави однапред. (*Ниво 3.*)
- Редоследот на кој се слушаат зборовите во Левит 23 — труба, потоа десет дена, потоа помирување, па престојување — е редоследот по

кој завршуваат броењето во Глава 12. (*Прво ниво сџоред броењеџо; џреџо ниво сџоред значењеџо.*)

Глава 14 — Каде што двата календари се согласуваат

Во второто поглавје ви кажав дека најслабата алка во оваа книга е календарот и дека датумот 27–28 март 2027 година постои само според набљудувачката пресметка. Тоа ме чинеше нешто да го кажам.

Ова поглавје е другата половина од таа главна книга и е најдобрата вест во книгата.

Приговорот на кој ова поглавје одговара

Скептик кој внимателно го прочитал Второто поглавје има на располагање разорна реплика, и таа оди вака:

„Си најправил свој календар, а ѝоѝоа оѝкрил дека ѝвоиѝе даѝуми се совѝаѝааѝ со ѝвоиѝе ѝразници. Секако дека се совѝаѝааѝ. Може да се најрави кој било календар за да се создадаѝ ѝразници каде и да ви се ѝоѝребни. Покажи ми даѝум шѝо ѝосѝои од календар шѝо не си ѝо избрал ѝи.“

Тоа е фер предизвик, тоа е вистинскиот предизвик и заслужува директен одговор, а не одбрана на мојот календар.

Еве го одговорот.

Споредбата

Ги водев сите празници, во секоја година од 2025 до 2030 година, според двата календари: набљудувачкото пресметување што го следи оваа книга и фиксниот рабински календар што го користи еврејскиот свет од приближно четвртиот век. Два система изградени врз некомпатибилни правила - едниот го поставува првиот месец до лунарната конјункција најблиску до пролетната рамноденица, а другиот води деветнаесетгодишен циклус со четири поврзани правила за одложување.

Година	Разликата помеѓу двата календари
2025 година	0 до 1 ден
2026 година	1 ден
2027	30 до 31 ден
2028 година	1 до 2 дена
2029 година	1 до 2 дена
2030 година	1 ден напролет · нула на секоја есенска гозба

Две работи во таа табела се важни, и тие влечат во спротивни насоки.

Прво, повторно „лошите вести“

2027 година е единствената година со исклучок во опсегот. Во таа една година фиксниот календар го вметнува својот тринаесетти месец, Адар II, а правилото за рамноденица не. Набљудувачката Пасха 2027 паѓа на 22 март;

рабинската Пасха 2027 паѓа на 21 април. Со цел лунарен месец разлика.

И 2027 година е годината од која зависи блискиот датум. Го кажав ова во второто поглавје и го повторувам повторно тука, во поглавјето кое треба да биде добра вест, бидејќи читателот кој се сеќава само на добрата половина ќе биде лошо услужен.

Ако фиксниот календар е точниот, 27-28 март 2027 година не е празник и аргументот за првите плодови за него исчезнува.

Сега добрата вест

Погледнете го повторно последниот ред.

Во 2030 година, двата календари се совпаѓаат точно. Не приближно. До денес, на секој есенски празник:

Гозба	Набљудувачки	Фиксен рабински
Јом Теруа — 1 Тишри	28 септември 2030 година	28 септември 2030 година
Јом Кипур — 10 тишри	7 октомври 2030 година	7 октомври 2030 година
Започнува Сукот — 15 Тишри	12 октомври 2030 година	12 октомври 2030 година
25 Кислев — 1335-тиот ден	21 декември 2030 година	21 декември 2030 година

Четири датуми. Два система кои се разликуваат за еден месец во 2027 година. Нулта разлика во 2030 година.

Што всушност се купува со ова

Кажи го што е можно попрецизно бидејќи тука е лесно да се претерува, а сум гледал луѓе како го прават тоа.

Дестинацијата не зависи од мојот календар. Стартниот пиштол зависи.

Читател кој отфрла сè во второто поглавје - кој мисли дека набљудувачкото пресметување е ексцентричност и дека фиксниот рабински календар е единствениот легитимен хебрејски календар што постои - **сепак пристигнува на Јом Теруа на 28 септември 2030 година, а на Јом Кипур на 7 октомври 2030 година.** Тие датуми не се артефакт од домашен календар. Тие се местото каде што завршуваат двата календара. Можете да го отфрлите целото мое второ поглавје и завршетокот останува непроменет.

Затоа, сè во Поглавје 12 што завршува на есен 2030 година го преживува календарскиот приговор недопрен: 1260 и 1290 се затвораат на Јом Кипур, 1250 се ближи до Јом Тера, десетте Дена на страхопочит меѓу нив и 1.335-тиот ден што се совпаѓа со Ханука.

Она што не е зачувано е сидрот од 2027 година од кое започнуваат тие броења. **Броењата се независни од календарот на крајот и зависни од календарот на почетокот**, а тоа е непријатен, но точен опис на тоа каде се наоѓа оваа книга.

А сега дисциплината

Ова е токму точката каде што една книга како оваа посегнува по зборот *чудесно*, а јас нема да го направам тоа.

Конвергенцијата не е чудо. Тоа е она што го прават два лунисоларни системи кога ќе се совпаднаат во фаза, а можете да ги гледате како го прават тоа во 2025, 2026, 2028 и 2029 година во истата табела. И двата се приближно на истата месечина. Во повеќето години тие се совпаѓаат многу; повремено интеркалацијата се случува различно и тие се оддалечуваат за еден месец. Тоа што 2030 година е една од блиските години не е знак. Тоа е аритметика.

Неговата вредност е **одбранбена, а не доказна**. Не го докажува датумот. Отстранува приговор кон него - а приговорот што го отстранува е најсилниот што скептик го има против есенските датуми.

Тоа е сè што прави. Вреди цела глава затоа што приговорот вредеше да се одговори, а не затоа што договорот докажува нешто.

Ако ви кажам дека шансите против совпаѓање на два календара се астрономски, ќе го правев она против што е напишана оваа книга. Тие често се согласуваат. Тие се согласуваат во 2030 година. Тоа е доволно, а не повеќе од доволно.

Што ни дава Поглавје 14

- Во периодот 2025–2030 година, двата календари обично се совпаѓаат во рок од еден или два дена; тие не се конкурентски системи што произведуваат различни години. *(Ниво 1 — ѝресмејано и рејродуцирано на веб-сјраницајѝа.)*
- **2027 година е единствената отстапка**, со отстапување од еден полн лунарен месец - и тоа е годината на која се наоѓа блискиот датум. *(Ниво 1 во ѝресмејкајѝа; ранливосјѝа е реална и наведена*

двайайи.)

- **2030 година е година на точен договор** за Јом Теруа, Јом Кипур, Сукот и 25 Кислев. *(Ниво 1.)*
- Затоа, датумите од есен 2030 година **не зависат од календарот на оваа книга** и целосно го преживуваат приговорот за календарот. Сидрото за 2027 година не зависат. *(Ниво 2.)*
- Спогодбата **не е чудотворна** - тоа е она што го прават лунисоларните системи во фаза. Неговата вредност е во тоа што отстранува приговор, а не во тоа што докажува датум. *(Наведено за никој да не може да ја обвини кни҃аџа дека ѿврди ѿвеќе.)*

ДЕЛ VI — АДВЕРСАРИЈАЛНА СТРАНА

Глава 15 — Најсилните приговори

Се обидов да одговорам на приговорите таму каде што се појавија, наместо да ги чувам сите за на крај, бидејќи аргументот што ги одложува своите тешкотии го тренира читателот да не му верува. Но, некои приговори не се однесуваат на одредено поглавје. Тие се однесуваат на целиот потфат.

Еве ги, во најсилната форма што можам да ги кажам. Се обидов да го кажам секое од нив онака како што би го кажал неговиот најдобар застапник, а не како што би рекол некој што се држи до нив. За две од нив, мојот одговор е дека оној што приговара е во право.

1. „Никој не го знае денот ниту часот.“

Го ѿправиш единственоџо нешџо шџо Исус експлицитно ѓо забранил. Тој рече дека никој не знае - ниџу анџелиџе, дури ни Синоџ. Кој си џи? Секоја генерација создава луѓе како џебе, а факџоџ шџо имаш џабела не џе ѿправи различен од луѓеџо со ѓрафикони во 1844 и 1988 ѓодина. Уџаџствоџо беше да се ѓледа, а не да се ѓресмеџува.

Тоа е приговорот што речиси сите го поставуваат први, а верзијата погоре е посилен од она што обично го слушам, па дозволете ми да ја сфатам сериозно.

Три работи се вистинити одеднаш.

Првото е дека Матеј 24:36 е за денот и часот, а јас не тврдам ниту едно од нив. Оваа книга наведува датум до кој е дојдено со заклучување од текстови и историја, јавно, со прикажана обработка и секој број што може да се провери. Тоа е различен чин од тврдењето дека ми е кажано. Никогаш не сум тврдел дека ми е кажано.

Второто е дека стихот бил вистинит кога бил изговорен. *Никој не знае* дека тоа е изјава за состојба на работите, а не декрет дека состојбата на работите е трајна. На Даниел му било кажано дека зборовите се „*скриени и зайечайени до крајот на времето*“ - што е јазик што очекува подоцнежнo отпечатување, а не трајно.

Третото е она за кое најтешко можам да се расправам, а е на страната на противникот. **Луѓето го користеле токму ова расудување за да го оправдаат токму ова дејство двесте години, и сите грешеле.** Тоа не е ништо. Тоа е силен аргумент против мене и јас го држам за себе.

Она што би го рекол е дека заповедта за бдење не е компатибилна со упатството да не се прават заклучоци. Исус ги прекорил фарисеите затоа што го читаат небото, а не годишното време. Тој ѝ рекол на црквата дека ако не се разбуди, Тој ќе ѝ се нафрли како крадец - што значи дека алтернативата е достапна. Да се биде будник има содржина, инаку зборот не значи ништо.

Приговорот не е разрешен. На него се одговара — од човек кој е свесен дека сите пред него мислеле исто.

2. „Прво ја најдовте годината и работевте наназад.“

Со Библија, калкулаџор и доволна мотивација, секој може да ја досџиине која било година. Имаме 390, 40, седум, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, џри календари и чеџири кандигаџски декреџи со кои можеџе да си иџраџе. Секако, нешџо ќе се случи во 2030 година. Ќе најдовџе нешџо и за 2028 година.

Ова е приговорот што најмногу го почитувам бидејќи тој е оној што би го изнел, а Поглавје 3 е напишано за да одговори на него пред да пристигнат заклучоците.

Три теста, и би ги применил сите три на системот на кој било друг.

Дали параметрите беа избрани независно од целта? 390 и 40 се во Езекиел 4. Седум е во Левит 26. Осумдесет е во Псалм 90. 1260, 1290 и 1335 се во Откровение и Даниел. Ниту еден од тие броеви не беше избран од мене. Она што го бирам е каде почнува секој часовник - поради што поглавјата 6 и 7 го поминуваат поголемиот дел од својата должина бранејќи ги датумите на почеток, наместо да прават аритметика.

Колку слободни параметри и колку груби? Два по часовник: сидрот и колку пати се применува множителот. Вториот е вистински избор и во Поглавје 3 пишува така. Но, множителот е седум, па секоја дополнителна примена сè скалира за седум. За Израел: без множење се добива 311 година п.н.е., едно се добива 2030, две се добива годината 18410. За Јуда: едно се добива 350, две се добива 2030, три се добива 13790. **Точно едно подесување по часовник се наоѓа било каде во запишаната историја.** Тоа не е бројчаник. Тоа е прекинувач со една веродостојна позиција.

Дали системот дава резултати за кои не е изграден? Ова е најсилниот тест, а одговорот е не. Прилагодениот систем произведува точно она за што бил прилагоден. Овој произведе триесетдневен прозорец на отпадништво од разликата помеѓу Даниеловата 1290 и Јовановата 1260 - два броја напишани со разлика од шест века - што се совпаѓа со јазот помеѓу два датуми на празници утврдени со месечева конјункција. И произведе десетдневен интервал што се покажува како единствен десетдневен пар на назначени времиња во еврејскиот календар. Ниту едното не беше насочено кон.

Каде што приговарачот постигнува вистински погодок : часовникот за генерација. Шест веродостојни поставки, едната дава 2030 година, и тоа е онаа што ја користам. Поглавје 9 ја печати мрежата и го рангира тој часовник последен. На таа, се поставува приговорот.

3. „Езекиел 4 не е часовник.“

Езекиел изведувал знак на ојколена генерација за ирејсјојнојо иројонсјво. Нишјо во јасусој не укажува на одбројување шјо шјече две и јол илјади јодини јо нејовајта смрј. Вие сјје зеле дел од сјроведено јророшјво околу шесјиој век ј.н.е. и јо ирејвориле во шјојерица.

Точно до крај, а ова е шарката, па нема да ја омекнам.

Пасусот е знак за прогонство. Она што го прави пасусот е и **квантификација** - 390 и 40, со прикачена експлицитна стапка на конверзија, *ген за секоја година*. Бог не му рекол на Езекиел да лежи таму долго време. Тој дал броеви и ја именувал единицата. Броевите се издаваат прецизно, со наведена конверзија, за да се бројат; Даниел ги изброил седумдесетте на Еремија на ист начин и се молел кога ќе им снемало.

Вистински слабата точка не е броењето. Туку закотвувањето. Дека 390-те се движат напред од опсадата од 701 година п.н.е., а 40-те се движат кон опсадата од 70 година н.е., произлегува од читањето на левата и десната страна на Езекиел како насока на временска линија од десно кон лево. Поглавје 4 јасно наведува дека читателот кој ги зема левото и десното едноставно како *север* и *југ* не губи ништо во врска со идентитетот на двете куќи и не добива никаков часовник - и дека при тоа читање, оваа книга нема датуми на почеток.

Го држам до толкувањето поради она што го дава понатаму, а во Поглавје 4 се признава дека ова е оправдано според резултатот, а не само по себе. **Тоа е најголемата единечна зависност во книгата и е интерпретација.**

4. „Левит 26 значи строгост, а не траење.“

Седумкрајно е идиом. Библие 4:15 не е аритметика. Вие сѐе то иреџвориле хебрејскиот засилувач во знак за множење бидејќи множењето ве води таму каде што сакаше да одише, а повеќето коменијатори то читаат на начинот на кој то читам јас.

Мнозинството го толкува на тој начин, а Поглавје 5 го кажува тоа со тие зборови, наместо да чека да биде фатено.

Она што во Поглавје 5 се тврди дека е потесно од *мнозинството* е *иоирешно*. Станува збор за тоа дека **сериозноста не е мерлива величина** - не постои единица во која еден глад е седум пати поголем од друг - додека времетраењето има една. Казната се применува со текот на времето, па затоа има две димензии, колку е тешка и колку е долга, а *седумкрајната казна* е тврдење за вкупен износ направен од обете. Само една од тие две димензии може да носи фактор седум што може да се провери.

Тоа создава разгранување без удобен излез. Или *седум пати* е квантитативно, во кој случај се однесува на вкупен збир со временска димензија - или е чист

идиом за полнота, во кој случај не множи ништо и четирите ескалации се нагласување, а не скала.

И не ми треба строгоста да биде лажна. Ми треба времетраењето да биде достапно. Читателот кој е сигурен дека Левит 26 е за строгоста може да биде целосно во право и оваа книга сè уште функционира; тој би ја опишал димензијата во која јас не се вбројувам.

(Поглавје 5, ишћо љака, накрајко изнесува арјумени љројив љолкувањето на сериозноста ишћо одбивам да го објавам бидејќи не функционира. Ако сакаше да знаеше ишћо љрави оваа книга со арјумени ишћо ја ласка, љаму љреба да љољегне.)

5. „Вашиот календар е измислен.“

Го ољфрлаше календарот ишћо еврејскиот свей го чувал шеснаесет векови во корисот на оној ишћо се љресметува врз основа на асљрономски љабели, а љољоа објавуваше дека вашишће даљуми љаљааш на љразници. Тие љаљааш на вашишће љразници. Покажете ми даљум ишћо љосљои сљоред календар ишћо не сље го избрале вие.

Фер, и тоа е вистинскиот предизвик. Поглавје 14 постои за да одговори на него.

Датумите од есента 2030 година целосно го преживуваат. И двата календари - оној за набљудување што го следи оваа книга и оној за фиксниот рабински - го поставуваат Јом Тера на 28 септември 2030 година, Јом Кипур на 7 октомври 2030 година, Сукот на 12 октомври и 25 Кислев на 21 декември. Читателот кој целосно го отфрла Второто поглавје, сепак се спушта на секој од нив. Крајниот термин е независен од календарот.

Сидрот од 2027 година не го преживува. Во 2027 година, а само во 2027 година во текот на шесте години што ги проверив, двата календари се разликуваат за цел лунарен месец, бидејќи фиксниот календар го вметнува Адар II, а правилото за рамноденица не го прави тоа. Според рабинската пресметка, 27-28 март 2027 година воопшто не е празник.

Значи, позицијата е поделена. **Дестинацијата е независна од календарот; почетниот пиштол не е.** Тоа е наведено во Поглавје 2, повторно во Поглавје 14 и повторно овде, бидејќи тоа е она што најверојатно ќе биде вистина и непожелно.

6. „Секој што поставувал датуми бил погрешен.“

Милер. Расел. Висенанџ. Камјување. Секој од нив имаше Свештото исмо, ариџмеџика и искреносџ. Секој имаше следбеници кои џи џрогадоа своџџе куџи. Основнаџа сџаџка за оваа акџивносџ е нула, а вие не ми даговџе џпричина да мислам дека сџе исклучок.

Основната цена е реална и нема да бидам сладок во врска со тоа.

Вообичаениот одговор - *деветџ девоџки рекоа не, џа десетџџаџа може да каже да* - е одговор на лоша верзија на аргументот. Добрата верзија не е логичко тврдење; таа е статистичко, а статистичките аргументи не се побиваат со посочување дека не се дедуктивни. **Многу долг низ на неуспеси е доказ, и тоа е доказ против мене.**

Она што можам да го понудам не е причина да мислам дека сум посебен. Тоа е поинаков начин на неуспех.

Секое име на таа листа бараше да му се верува. Оваа книга бара да се провери. Секој број во неа е репродуциран од наведените влезни податоци според наведените правила; веб-страницата пресметува повторно и известува за неуспеси; страницата за истражување му дозволува на непријателски настроениот читател да ја промени секоја претпоставка и да го гледа движењето на заклучокот. Ја испечатив мрежата што го засрамува часовникот за генерации, ескалацијата што го прекина мојот сопствен аргумент, грешката во сидрот што го стави часовникот на Јуда на 1990 година и четириесет и двецифрен број што одбив да го користам.

Ако оваа книга е погрешна, **механизмот за демонстрирање дека е погрешна е во книгата.**

Тоа не е тврдење дека си во право. Тоа е единственото нешто што вреди да се понуди наместо тоа.

7. „Твоите четири часовници не се независни.“

Израел и Јуда џџџекнувааџ од Езекиел 4 и Левиџ 26 и им се џџџребни исџџџе џџџкувачки движења. Јуда и вашиџџ Јубилејен часовник џџџнувааџ од 30 џџџина од н.е. Вашаџа конверџенџија е една рамка шџџо се соџласува сама со себе.

Во право си, и го кажав тоа пред ти. Поглавје 9 ги проверува сите

часовници за споделени извори, споделени сидра и споделени интерпретативни движења, и токму ова го заклучува. Ја отстранив фразата „*четири независни часовници*“ од книгата.

Она што преживува е помало: една рамка, применета двапати без речиси никакви споделени влезни податоци - 390 наспроти 40, сидра на растојание од седум века, едно множење наспроти два - што се спуштаат двапати во истата година. Тоа е проверка на конзистентност на рамката, а не на два сведоци на еден факт. Поглавје 7 покажа колку лесно таа рамка дава 1990 или 2420 кога сидрот се поместува, па затоа проверката не е тривијална.

Помалку отколку што изгледаше. Повеќе од ништо.

8. „Користиш малцинска хронологија кога ти одговара.“

Мнозинскојто пресметување на йейнаесейџаџа година од Тибериј дава 28 или 29 година од н.е. и распнување околу 33 година од н.е. Вие го користиџте малцинскојто пресметување на коеџисџенџијаџа, кое дава 26 и 30 година од н.е. - единџвенийте бројки шџо го џерааџ вашиоџ часовник да се џриближи. А вашиџте четири Пасхиџи во Јован барааџ чиџање 5:1 како Пасха коџа џрчкиоџ вели само „џразник“.

И двете се вистинити, и двете откриени во Поглавје 7 и повторно во Поглавје 8.

Ако распнувањето било во 33 година од н.е., четириесетте години на Јуда се протегаат до 73 година од н.е. - не опсада на Ерусалим за време на Пасхата, туку падот на Масада - и **часовникот на Јуда не се затвора**. Јубилејниот часовник се поместува со него бидејќи го дели сидрот.

Часовникот на Израел е недопрен. Датира од 701 година п.н.е. и не зависи од никаква хронологија од Новиот завет.

Значи: од двата најсилни часовници, едниот стои на спорен датум од првиот век, а другиот не, и тие паѓаат во истата година. Тоа вреди нешто. Не вреди да се преправаме дека спорниот е решен.

Што остана

Осум приговори. За два од нив - независноста на часовниците и мрежата од шест ќелии на генерацискиот часовник - приговорникот е едноставно во право, а книгата е изменета за да го каже тоа. За останатите го дадов најдобриот одговор што го имам и означив каде истекува.

Ако сте прочитале до тука и не сте се убедиле, би го претпочитал тоа отколку алтернативата. Најлошиот исход за книга како оваа е читател кој верува во неа затоа што авторот звучел самоуверено.

Наместо тоа, би прашал следново. Не го земајте заклучокот врз основа на мој авторитет. Прифатете го методот: наведете ги вашите правила пред да броите, означете ги вашите најслаби алки во вашиот текст и дозволете бројот што ви се допаѓа да биде погрешен. Ако го направите тоа со овие поглавја и целата работа се сруши, книгата сепак ќе вреди да се напише, и ќе сакам да ве слушнам.

info@purelife2030.com

purelife2030.com/the-numbers.html

Додатоци

Додаток А — Главна временска линија

Секој датиран настан од кој зависи оваа книга, од 701 година п.н.е. до 21 декември 2030 година. Еврејските датуми се рабински и биле пресметани, а не копирани. Ознаките на нивоата се објаснети во Поглавје 3. Секој ред овде има поглавје зад себе.

#	Датум	Еврејски ки датум	Настан	Часовник	Светото писмо	Ниво
1	722 п.н.е.		Падот на Самарија; Израел Израелевиот дом е протеран од Асирија	2 Цареви	17:5-6	2 · ИСТОРИСКИ
2	701 п.н.е.		Опсадата на Израел Ерусалим од страна на Сенахирим е неуспешна — Започнуваат 390-те години на Израел	Езекиел 4:5; 2 кр 19		3 · ТОЛКУВАЧКИ
3	458 п.н.е.		Артаксеркс I декрети реставрацијата од Ерусалим (Езра 7)	Даниел 9 Езра 7; Дан 9:25		2 · ИСТОРИСКИ
4	409 п.н.е.		Крајот на првите 7 недели (49 години) — Ерусалим е обновен	Даниел 9 Дан 9:25		1 · АРИТМЕТИКА
5	311 п.н.е.		Истекуваат 390-те години на Израел. Нема покајание. Реченицата помножена со седум.	Израел Лев 26:18, 21, 24, 28		1 · АРИТМЕТИКА
6	26 година од н.е. (Тевет 1)		Исус крстен — крај на 69-та недела; започнува	Даниел 9 Лк. 3:1,21-23; Дан 9:25		3 · ТОЛКУВАЧКИ

70-та недела

7	5 април од н.е. 30	РАСПЕТУВАЊЕ — Пасха,	Јуда / Даниел 9	Дан 9:26-27; 1 Коринтјаните 5:7	3 · ТОЛКУВАЧКИ	
#	Датум	Еврејски датум	Настан	Часовник	Светото писмо	Ниво
			средината на 70-тата недела. Започнуваат 40-те години на Јуда.			
8	24 мај 30 година од н.е.		Педесетница — излевањето на Духот; започнува црковното доба	Месија	Дела 2	3 · ТОЛКУВАЧКИ
9	Пасха, 70 година од н.е. (~средината на април)		Почнува последната опсада на Ерусалим — Истекуваат 40-те години на Јуда. Нема покајание.	Јуда	Лк. 21:20	2 · ИСТОРИСКИ
10	9-10 Ав, 70 година од н.е. (~4 август)		Храмот е изгорен	Јуда	Мт 24:2	2 · ИСТОРИСКИ
11	350 година од н.е.		Првата повеќекратна казна на Јуда (280 години) истекува. Сè уште нема покајание.	Јуда	Лев 26:24,28	1 · АРИТМЕТИКА
12	14 мај 1948 година		Израел прероден како една нација	Генерација а	Мт 24:32-34	2 · ИСТОРИСКИ
13	23 јануари 1950 година		Кнесетот го прогласи Ерусалим за главен град — 60 до 2	Генерација а	Пс 90:10; Мт. 24:34	3 · ТОЛКУВАЧКИ
14	7 октомври		Напад на Хамас врз	Маркер	—	2 · ИСТОРИСКИ

2023 година			Израел - Шемини Ацерет		
15	27 март 2027 (сабота)	Адар 2 18, 5787	ГНАСОТ НА ПУСТЕНЦИЈАТА — гнасотијата е поставување	Неволја	Дан 12:11; 2 Чет 2 4 · ПРОРОЧНИЧКИ

#	Датум	Еврејски датум	Настан	Часовник	Светото писмо	Ниво
16	28 март 2027 (Недела)	Адар 2 19, 5787	Ден 1 од 1290-тата · започнуваат 30- те дена на Отпадништвото	Неволја	Дан 12:11	4 · ПРОРОЧНИЧКИ
17	26 април 2027 (Понеделник)	Нисан 19, 5787	Ден 30 — Отпадништвото завршува	Неволја	2 Сол 2:3	1 · АРИТМЕТИКА
18	27 април 2027 (вторник)	Нисан 20, 5787	ПОСЛЕДНИ ДОЖДОВИ ПАЃААТ — Ден 1 од 1260 и од 1335 година	Неволја	Откровение 11:3; Дан. 12:12	4 · ПРОРОЧНИЧКИ
19	15 април 2030 година (Понеделник)	Нисан 12, 5790	Пасха (Песах), М2030 календар — 14-ти од првиот месец	Истекување	Лев 23:5	4 · ПРОРОЧНИЧКИ
20	24 април 2030 година (Среда)	Нисан 21, 5790	КАЗНИТЕ ИСТЕКУВААТ — 21 Нисан, последен ден на Бесквасниот леб. Започнуваат петте месеци.	Истекување	Откровение 9:5	4 · ПРОРОЧНИЧКИ
21	27 септември 2030 година (Пет)	Елул 29, 5790	ЈОМ ТЕРУА — Ден 1250. Воскресение, Вознесение, Враќање. Деновите се скратуваат.	Врати	Лев 23:24; Мт. 24:22; Иса. 26:19-21	4 · ПРОРОЧНИЧКИ
22	7 октомври 2030 година (Понеделник)	Тишри 10, 5791	ЈОМ КИПУР — Ден 1260 и Ден 1290 завршуваат. Десетте дена од гневот завршува. Празник на	Врати	Лев 23:27; Дан 12:11	4 · ПРОРОЧНИЧКИ

23	11 октомври 2030 (пет)	Тишри 14, 5791 Еврејски	скинијата започнува — на	Врати	Лев 23:34; Зах 14:16	4 · ПРОРОЧНИЧКИ
#	Датум	датум	Настан	Часовник	Светото писмо	Ниво
Милениумско Кралство						
24	21 Декември 2030 (сабота)	Кислев 25, 5791	Ден 1335 — „Блажен е тој“ кој чека.“ Ханука: на Храм повторно осветен.	Врати	Дан 12:12	4 · ПРОРОЧНИЧКИ

Додаток Б — Секоја пресметка, репродуцирана

Годишните распони се пресметуваат со астрономско нумерирање на години (701 п.н.е. = −700), што ја прави структурно невозможно да се погрешат недостасувачката нулта година. Претворете назад на крајот: позитивен резултат е AD; резултат од 0 или помалку е (1 − n) BC.

#	Што утврдува	Поче ток	Операција	Годин и	Резулт ат	Се чита како	Правило
1	Израел: оригиналната казна истекува	-700	701 п.н.е. + 390	390	-310	311 п.н.е.	Езекиел 4:5 — 390 дена, еден ден за една година (Езекиел 4:6).
2	Израел: казната помножена со седум	-700	701 п.н.е. + (390 x 7)	2730	2030 година	2030 година од нашата ера	Левит 26:18,21,24,28 — „седум пати повеќе“. Служел напред од опсадата, што за Израел го започнува нејзиниот мандат (левата страна на Езекиел). Видете Поглавје 7.
3	Јуда: првичната казна истекува	30	30 година од н.е. + 40	40	70	70 година од н.е.	Езекиел 4:6 — 40 дена, еден ден за една година. Распнувањето до

							опсадата на Ерусалим.
4	Јуда: прво множење	70	70+ од н.е. (40 x 7)	280	350	350 година од н.е.	Левит 26 — прва ескалација. 40 x 7 = 280, служел напред од опсадата во 70 година од н.е.
5	Јуда: второ множење	70	70+ од н.е. (40 x 7 x 7)	1960 година	2030 година	2030 година од нашата ера	Левит 26 — втора ескалација. 40 x 7^2 = 1960. НЕ „280 x 7“ — квадрат седум е поенот. Сервиран напред од опсадата, која
	Што утврдува					Се чита	
#		Почет ок	Операција и	Годин и	Резулт ат	како	Правило
							зашто Јуда го ЗАТВОРА својот мандат (десната страна на Езекиел). Видете Поглавје 7.
6	Распение 2000 години (40 јубилеи)	+30	30+ од н.е. 2000 година	2000 година	2030 година	2030 година од нашата ера	Осија 6:2; 2 Петрово 3:8. Четириесет јубилеи од 50 години.
7	Обновената генерација од Ерусалим	1950 а	1950 + 80	80	2030 година	2030 година од нашата ера	Псалм 90:10 (80 години); Матеј 24:34. Кнесет гласање од 23 јануари 1950 година, 60 до 2.
8	Даниел првите седум недели	9:-457	458 п.н.е. + 49 49	-408	409 п.н.е.		Даниел 9:25 — 7 седмици години.
9	Даниел шеесет девет недели до Месијата	9:-457 и	458 п.н.е. + 483 483	26	26 година од н.е.		Даниел 9:25 — (7 + 62) x 7 = 483 години.
10	Израел прероден генерација	1948 +годин а	1948 + 80	80	2028 година	2028 година од н.е.	Намерно прикажано. 1948 НЕ дава 2030 година - затоа книгата ја

(приговорот)

користи 1950 година
реставрација на градот.

Додаток С — Дневниот број

Сите броења **ги вклучуваат обете крајни точки** : првиот ден е датумот на почеток. За да ги репродуцирате овие на timeanddate.com, означете *Вклучи го крајниот датум во пресметката* — секое броење, секој пат.

Број	Светото писмо	Од	Почетокот е	До	Крајот е	Хебрејски (крај)
1290	Даниел 12:11	28 март 2027	Први плодови — Гнасотијата на пустошот	7 октомври 2030 година	Јом Кипур — 10 тишри	Тишри 10, 5791
30	2 Сол. 2:3	28 март 2027	Отпадништвото започнува	26 април 2027	Апостасијата завршува	Нисан 19, 5787
1260	Откровение 11:3; 12:6	27 април 2027	Последни дождови — последен ден од вториот бесквасен леб	7 октомври 2030 година	Јом Кипур — 10 тишри	Тишри 10, 5791
1250	Матеј 24:22	27 април 2027	Последни дождови — овластени сведоци	27 септември 2030 година	Јом Теруа — деновите скратени за десет	Елул 29, 5790
Број	Светото писмо	Од	Почетокот е	До	Крајот е	Хебрејски (крај)
1335 година	Даниел 12:12	27 април 2027	Последни дождови „благословен е тој“ кој чека“	21 декември 2030	Ханука — 25 Кислев, повторно осветен храм	Кислев 25, 5791

			година		
2558	Маркер	7 октомвр и 2023 година	Напад на Хамас Шемини Ацерет	7 октомвр и 2030 година	Јом Кипур седум години до денот Тишри 10, 5791
157	Откровени е 9:5	24 април 2030 година	21 Нисан (рабински) — казните истекуваат; пет месеци започне	27 септемв ри 2030 година	Јом Теруа вратата се затвора Елул 29, 5790

Изведено: $1290 - 1260 = 30$, а двете сидра се на растојание од 30 дена. $1260 - 1250 = 10$, а Јом Теруа и Јом Кипур се на растојание од 10 дена. Ниту едната врска не е дизајнирана во. Видете Поглавје 12.

Додаток Г — Календар на празници 2025-2030, Двете пресметки

Датумите на набљудувања се објавениот календар на Проектот Месија 2030 (рамноденица плус месечева конјукција, време во Ерусалим). Рабинските датуми се пресметани овде. Сите датуми се датум на **дневна светлина** ; секој празник започнува со зајдисонце претходната вечер. Видете ги поглавјата 2 и 14.

Година	Гозба	Набљудувачки	Рабински	Јаз
2025 година	Пасха (14-ти, 1-ви месец)	12 април година	202512 април година	2025истиот ден
2025 година	Бесквасниот леб започнува (15-ти)	13 април година	202513 април година	2025истиот ден
2025 година	Први плодови	20 април година	2025—	не е достап но
2025 година	Шавуот / Недели	9 јуни година	2025—	не е достап но
2025 година	Јом Теруа / Трубите (1 Тишри)	22 септември 2025 година	23 септември 2025 година	1 ден
2025 година	Јом Кипур / Помирување (10 Тишри)	1 октомври година	20252 октомври година	20251 ден
2025	Започнува Сукот / Шаторот	6 октомври	20257 октомври	20251 ден

година	година	година	
2026 Пасха (14-ти, 1-ви месец)	2 април	20261 април	20261 ден
година	година	година	
2026 Бесквасниот леб започнува (15-ти)	3 април	20262 април	20261 ден
година	година	година	
2026 Први плодови	5 април	2026—	не е достапно
година	година		
2026 Шавуот / Недели	25 мај	2026—	не е достапно
година	година		
2026 Јом Теруа / Трубите (1 Тишри)	13 септември	202612 септември	1 ден
година	2026 година	2026 година	
2026 Јом Кипур / Помирување (10 Тишри)	22 септември	202621 септември	1 ден
година	2026 година	2026 година	
2026 Започнува Сукот / Шаторот	27 септември	202626 септември	1 ден
година	2026 година	2026 година	
2027 Пасха (14-ти, 1-ви месец)	22 март	202721 април	202730 дена
	година	година	
2027 Бесквасниот леб започнува (15-ти)	23 март	202722 април	202730 дена
	година	година	
Годин Гозба	Набљудувачки	Рабински	Јаз
а			
2027 Први плодови	28 март	2027—	не е достапно
	година		
2027 Втора Пасха (14-ти, 2-ри месец)	20 април	202721 мај	202731 ден
	година	година	
2027 2-ри бесквасен леб ЗАВРШУВА (21-ви)	27 април	202728 мај	202731 ден
	година	година	
2027 Шавуот / Недели	17 мај	2027—	не е достапно
	година		
2027 Јом Теруа / Трубите (1 Тишри)	1 септември	20272 октомври	202731 ден
	година	година	
2027 Јом Кипур / Помирување (10 Тишри)	10 септември	202711 октомври	202731 ден
	2027 година	година	
2027 Започнува Сукот / Шаторот	15 септември	202716 октомври	202731 ден
	2027 година	година	
2028 Пасха (14-ти, 1-ви месец)	9 април	202810 април	20281 ден
година	година	година	
2028 Бесквасниот леб започнува (15-ти)	10 април	202811 април	20281 ден
година	година	година	

2028	Први плодови година	15 април 2028— година	не е достап но
2028	Шавуот / Недели година	4 јуни 2028— година	не е достап но
2028	Јом Теруа / Трубите (1 Тишри) година	19 септември21 септември2 2028 година 2028 година	дена
2028	Јом Кипур / Помирување (10 Тишри) година	28 септември30 септември2 2028 година 2028 година	дена
2028	Започнува Сукот / Шаторот година	3 октомври 20285 октомври 20282 година година	дена
2029	Пасха (14-ти, 1-ви месец) година	28 март 202930 март 20292 година година	дена
2029	Бесквасниот леб започнува (15-ти) година	29 март 202931 март 20292 година година	дена
2029	Први плодови година	1 април 2029— година	не е достап но
2029	Шавуот / Недели година	21 мај 2029— година	не е достап но
2029	Јом Теруа / Трубите (1 Тишри) година	9 септември 202910 септември1 година 2029 година	ден
2029	Јом Кипур / Помирување (10 Тишри) година	18 септември19 септември1 2029 година 2029 година	ден
2029	Започнува Сукот / Шаторот година	23 септември24 септември1 2029 година 2029 година	ден
2030	Пасха (14-ти, 1-ви месец) година	16 април 203017 април 20301 година година	ден
2030	Бесквасниот леб започнува (15-ти) година	17 април 203018 април 20301 година година	ден
2030	Бесквасен леб КРАЈ (21-ви) година	23 април 203024 април 20301 година година	ден
2030	Први плодови година	21 април 2030— година	не е достап но
2030	Шавуот / Недели година	10 јуни 2030— година	не е достап но
2030	Јом Теруа / Трубите (1 Тишри) година	28 септември28 септемврии 2030 година 2030 година	истиот ден
2030	Јом Кипур / Помирување (10 Тишри)	7 октомври 20307 октомври 2030и истиот	

година		година	година	ден
2030	Започнува Сукот / Шаторот	12 октомври 2030	12 октомври 2030	истиот
година		година	година	ден
2030	Ханука 8-ми ден (завршува 1335)	21 декември 2030	21 декември 2030	истиот
година		година	година	ден

Додаток Е — Хронолошки белешки

Секој водител што критичарот може да го нападне, со својот научен опсег и причината за направениот избор.

Неуспешната опсада на Сенахирим — оваа книга го користи *701 година* *й.н.е.* Алтернативи: Неоспорно.

Потврдено со асирскиот епонимен канон, Сенахиримовата призма и 2 Цареви 18-19. Опсадата на Ерусалим не успеа: сопствените асирски анали велат дека Езекија бил затворен „како птица во кафез“, но никогаш не тврдат дека градот паднал.

ЦЕЛОСНО. Малцинсџво (Шеа) ѓредлаџа вџора камџања околу 688-686 ѓ.н.е.; мнозинсџвоџо дрџи една камџања во 701 џодина.

Падот на Самарија — оваа книга го користи 722 ѓ.н.е. (само конџексџ) . Алтернативи: 720 п.н.е. (Саргон II).

2 Цареви 17:5-6 и вавилонските извори го наведуваат Шалманасер V, чија тригодишна опсада завршува околу 722. Саргон II тврди дека е личен заслужен; научниците го датираат неговото освојување или задушјување на бунтот од 720 година.

Не се корисџи во ниедна ѓресмеџка. Наведено е за никоџ да не ѓреџџосџави дека џивко се џоџџирал на неџо. Видеџе Поџлавје 6.

Артаксерксовиот декрет до Езра — оваа книга го користи 458 џодина ѓ.н.е. Алтернативи: 457 година п.н.е.

458 година п.н.е. следи по пресметката на персиското кралско семејство, кое не е година на доаѓање на престолот, а се базира на Нисан, од доаѓањето на престолот во 465/464 година п.н.е. 457 година п.н.е. следи по пресметката на годината на доаѓање, плус еврејскиот граѓански календар Тишри и ~7-месечниот меѓурегнум Артабан. И двете се одбранливи.

Оваа книџа џо корисџи 458 џодина ѓ.н.е. Секоџ шџо смеџа од 457 џодина ѓ.н.е. ќе џо најде секоџ даџум од Даниел 9 една џодина џодоцна, а арџуменџоџ од Поџлавје 8 џо ѓреџивјува џоа џомесџување неџроменеџо.

15-та година од Тибериј — оваа книга го користи 26 џодина од н.е. Алтернативи: 27 година од н.е. · 28/29 година од н.е.

Пресметката на мнозинството се смета од смртта на Август (19 август 14 година од н.е.) и се однесува на крајот на 28 година од н.е. / почетокот на 29. Пресметката на коегзистенцијата се смета од коегзистентната покраинска власт на Тибериј околу 11-13 од н.е. и дава 26-27 од н.е.

Најслабаџа исџориска алка во синџироџ. Оваа книџа џо корисџи ѓресмеџкаџа на малцинско-реџенџно население, а џоџлавјаџа 7 и 8 џо кажувааџ џоа, намесџо да џо ѓреџсџаваџ 26 џодина од н.е. како неосџорен.

Распетие — оваа книга го користи 5 април 30 година од н.е. Алтернативи: 33 година од н.е. · 31 година од н.е.

Пасха, 14 Нисан. Потребно е крштевање во 26 година од н.е. плус 3,5-годишна служба (четири Пасхии: Јн 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

Солидно дадено од 26 година од н.е. — но се совпаѓа со Тибериевата ирресмејка йојоре, а не независно од неа.

Започнува опсадата на Ерусалим — оваа книга ја користи Пасхата 70 година од н.е. Алтернативи: —.

Јосиф: Титовите сили ги искористиле толпите на Пасхата за да се приближат до ѕидините на 14 Нисан, приближно средината на април 70 година од нашата ера.

Солидно, и ова е точната сигро за броење од Пасха до Пасха. Видете Појавје 10.

Храмот е уништен — оваа книга користи 9-10 авг., 70 година од н.е. Алтернативи: ~4 август 70 година од н.е.

Јосиф вели 10 Ав; Мишна Таанит 4:6 вели 9 Ав. Околу 3,5 месеци ОТКАКО започна опсадата.

Солидно, а разликаџа е важна. Во мојаџа џреџходна книџа џишуваше дека Храмоџ бил унишџен на Пасха. Не бил - оџсадаџа заџочнала на Пасха, а Храмоџ изџорел околу џри и џол месеци џодоџна. Исџравениоџ факџ е оноџ шџо всушностџ му е џоџребен на часовникоџ на Јуда.

311 п.н.е. — оваа книга го користи *израелскиоџ џермин „исџекува 390“* .
Алтернативи: —.

Пролетта 311 година п.н.е. е епохата на Селевкидската ера (1 Нисан = 3 април 311 година п.н.е.), подоџна усвоена од Евреите како минџански штарот, „Ерата на договорите“ користена во 1 Макавеј и во еврејските правни документи повеќе од еден милениум.

Во Јудеја во 311 џодина џ.н.е. не се случило никакво освојување, биџка или џромена на владеенеџо. Значењеџо е само календарско, а џоа џо кажува и б-џо џоџлавје. Јаснаџа верзија е сѐ ушџе вџечайџлива.

350 година од н.е. — оваа книга го користи *џрвиоџ х7 на Јуда кој исџекува* .
Алтернативи: 351-352 година од н.е.

Еврејскиот бунт против Констанциј Гал датира од 351-352 година, а не од 350 година. Гал станал Цезар во март 351 година; Урсициниј ја срамнил со земја Диокесарија (Сефорис) и ги опустошил Тиверијада и Лида.

Сосед, не е џочно. Нишџо конкретџо не е џоџвргено во самаџа 350 џодина од н.е., а ариџмеџикаџа не зависи од џоа шџо се случило џаа џодина. Видеџе Поџлавје 7.

Кнесетот го прогласува Ерусалим за главен град — оваа книга го користи *23 јануари 1950 џодина* . Алтернативи: Преместување во декември 1949 година.

Потврдено: гласањето беше 60 наспроти 2 на 23 јануари 1950 година. Бен-Гурион го најави преселувањето во Кнесетот на 5 и 13 декември 1949 година, по гласањето на ОН од 9 декември за интернационализација на градот.

Солидно. Приџвороџ од 1948 џодина — $1948 + 80 = 2028$ — е џокренаџ и одџворен во Поџлавје 9, каде шџо е исџечайџена целоснаџа мрежа на веројаџни комбинаџии.

Напад на Хамас — оваа книга го користи *7 окџомври 2023 џодина* .
Алтернативи: —.

Сабота, 7 октомври 2023 година, Шемини Ацерет. Точно седум години пред 7 октомври 2030 година.

Церсїо.